

ฉวีราวุธ ๔๓

三卷全

วัชรราชวัชรวิทถยาถลย

เจ้าหลาน ขาดเหมือนลูกของข้า ส่วนตัวเจ้า เจ้าก็ต้อง
รู้สึกว่าเป็นพ่อเจ้า ธรรมดาพ่อกับลูก พ่อย่อมอยากให้ลูกดีเสมอ
ถ้าลูกประพฤติตัวดีพ่อแม่ พ่อก็มีใจยินดี ถ้าลูกเหลวไหลประพฤติ
แต่ความเสื่อมเสีย พ่อก็โทมนัส ลูกคนใดที่ประพฤติตนเลวทรามต่ำช้า
เป็นเหตุให้พ่อได้รับความโทมนัส ลูกคนนั้นเป็นลูกนรคุณพ่อ

พระยา ๒

พระบรมราชาโฆวาท

ในงานพระราชทานประกาศนียบัตรและรางวัล
แก่นักเรียนวิชาวุฒิชัยวิทยาลัย

วันพฤหัสบดี ที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๔

ข้าพเจ้ามีความยินดี ที่ได้มาร่วมงานแจกประกาศนียบัตรและรางวัลของวิชาวุฒิชัยวิทยาลัย
กับได้มาเปิดอาคารกีฬาที่สร้างขึ้นใหม่ในโอกาสเดียวกันนี้

กิจการของโรงเรียนตามที่รายงานให้ทราบ นับว่าดำเนินมาได้ดีและได้รับความสนับสนุนอย่าง
กว้างขวาง การเรียนและการสอบของนักเรียนก็ได้ผลเป็นที่น่าพอใจ จึงขอชมเชยผู้บริหารพร้อมทั้งคณะครู
ที่ได้ทำงานให้แก่โรงเรียนด้วยความตั้งใจ ทั้งขอชมเชยนักเรียนผู้เรียนสำเร็จหลักสูตรระดับต่าง ๆ และ
ที่ได้รับรางวัลทุกคน

คำของผู้บังคับการที่กล่าวว่า วิชาวุฒิชัยวิทยาลัยจะพยายามให้การศึกษาที่ดีแก่นักเรียน ให้
นักเรียนมีความรู้ความสามารถมีความองอาจผึ่งผาย และมีจิตใจสะอาดซื่อตรง รู้จักเสียสละเพื่อ
ประโยชน์ส่วนรวมนั้น สำคัญอย่างยิ่งถือได้ว่าเป็นคำมั่นสัญญาที่ทุกคนในวิชาวุฒิชัยวิทยาลัยจะต้องเข้าใจ
และจะต้องปฏิบัติตามโดยเคร่งครัด แท้จริงความรู้ ความสามารถ พร้อมทั้งความสุจริตใจเมื่อปลุกผอง
อบรมให้เกิดขึ้นได้แล้วจะต้องพากันพิทักษ์รักษาให้คงมีอยู่ตลอดไปด้วย สำหรับใช้เป็นเครื่องมือแก้ไข
กลุ่กลายปัญหาและอุปสรรคขัดข้องต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่มากมายเสมอในการทำงานและการครองชีวิต จึงขอให้
สำนักในข้อนี้ให้ตระหนักถ้าแต่ละคนฝึกฝนตนเองเอาไว้ดี มีความเข้มแข็งพร้อมทุกทาง อยู่เป็นปกติแล้วก็
จะสามารถสร้างความสำเร็จและอนาคตที่แจ่มใสให้แก่ตนเองได้ ทั้งจะสามารถต่อสู้ป้องกันกำจัดสิ่งชั่วร้าย
ทั้งหลายเพื่อช่วย ให้สังคมและชาติบ้านเมืองมีความเรียบร้อยและมั่นคงยิ่งขึ้นได้ด้วย

ข้าพเจ้าขออนุโมทนา ในการที่สมาคมนักเรียนเก่าวิชาวุฒิชัยวิทยาลัย ผู้ปกครองและผู้หวังดี
ได้เอื้อเฟื้อเกื้อกูลการศึกษาของอนุชนด้วยประการต่าง ๆ และขออวยพรให้คณะครูนักเรียน พร้อมทั้งผู้
มาร่วมงานมีความสุขสวัสดิ์โดยทั่วกัน.

พระยาภะรตราชา

ท่านผู้บังคับการ

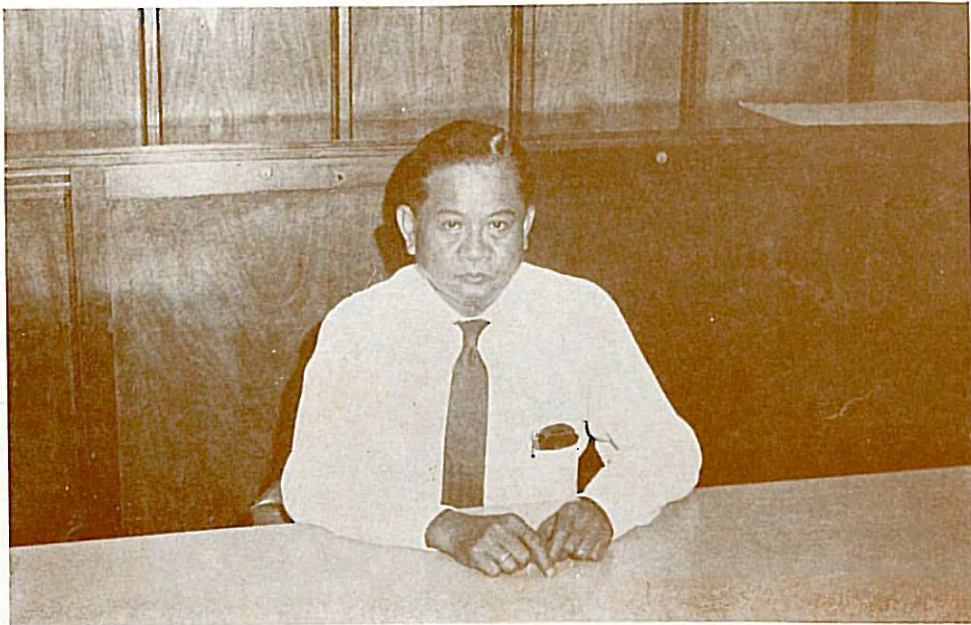
คุณครูอาจารย์

พระราชนิพนธ์ รัชกาลที่ ๖

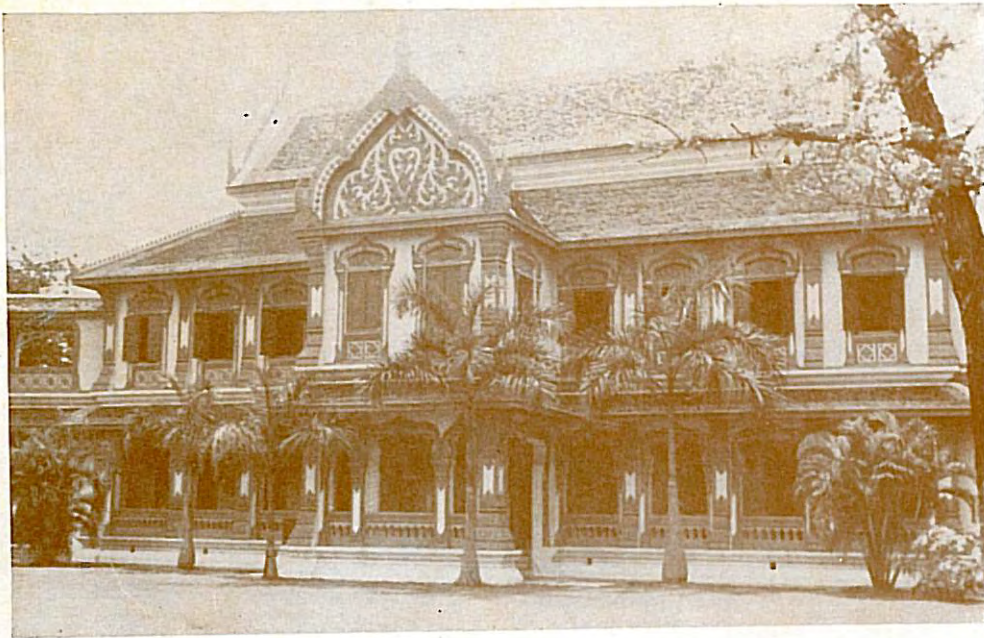
สิบนิ้วประนมเหนือเศศ
อุปัชฌาย์อาจารย์จำไว้
ครูเลขอักษรอนุศาสน์
ครูโขน ครูละครคน พ่อเฒ่า
ครูหัดอาวุธยุทธยา
ครูดัมมี่จิตคิดปอง
ท่านสู่อุส่าหอนุศาสน์
ท่านปานประทีปเด่นดวง
เอ็นดูผู้สั่งสอนศิษย์
ศิษย์ดีมีความอ้อมใจ
ศิษย์ดีเรียนโตดังประสงก์
ศิษย์ชั่วมีวิคิดสวดกกาย
ท่านไซ้ให้ทรัพย์อันประเสริฐ
ไม่ควรลืมบุญคุณนั้น

ไหว้ครูวิเศษทั้งน้อยใหญ่
ที่ในจิตมั่นกตัญญู
ครูเพลงพิณพาทย์เพราะหู
ครูหัดท่วงที่ กระบี่ กระบอง
ครูวิชาเชิงช่างหังผอง
ครูของข้าเจ้าทั้งปวง
ให้เราฉลาดคล่อง
กรุณาปานห้วงชลาลัย
จะได้คิดเห็นคเห็น้อยก็หาไม่
ศิษย์คร้านท่านไร้ความสบาย
ก็เสริมส่งสรรเสริญตั้งหมาย
ท่านก็คิดพลอยอายุไปด้วยกัน
คือวิชาดีเลิศกว่าสินทรัพย์
เคารพอภิวันท์ทุกเมื่อไป ฯ

ผู้กำกับคณะพญาไท

คุณครูจิต พงประดิษฐ์
รองผู้บังคับการ

ผู้กำกับคณะจิตรลดา
บุรี

คุณเศรษฐ์ แสงโกลีต

๒๐
ผู้กำกับคณะตุลิต
บุ

คุณครูอุดม รักตประจิต
บุ

ศาสตราจารย์ ดร. กัลย์ อิศรเสนา
ณ ออยุธยา

คุณครุณอม บัวทองศรี
หัวหน้าแผนกคณิตศาสตร์

ศาสตราจารย์ วรวิทย์ เจริญไพบูลย์

คุณครูบัวผิว วงศ์พระดาง

คุณครูจินตนา ฟังละออ

คุณครูโถมศรี ศิวรักษ์

คุณครูบรรจง ดวพันธ์

คุณครูจรัส จันทร์รางคู่

คุณครูมณี เอษะศิริ

คุณครูบุญ พงศ์พานิช

คุณครู สวรรณทัต

คุณครูสอาดจิต เทวาท

คุณครูบรรจง โกลานนท์

คุณครู ม.ล. กิติพันธ์ ปมฤทธิ

คุณครูสุทิพย์ พึ่งประดิษฐ์

คุณครูสมใจ เทียมสมบูรณ์

ทันตแพทย์หญิง จวีวรรณ เจริญลาภ

คุณครูสมปอง โกมารทัต

คุณครู พ.ต. หญิง พยอม สัจจานนท์

คุณครู พ.ต. หญิง สาณี อติแพทย์

คุณครู พ.ต. หญิง อรพินท์ เพ็ชรพลอย

คุณครู พ.อ. สุวิทย์ วัฒนะสุนทร

คุณครู พ.ต. หญิง สมศรี ศรีจิตติ

คุณครู พ.อ. ประวิทย์ วิมุกตะลพ

คุณครูสมศรี เจริญสำนึก

คุณครูอารี องคสิงห์

คุณครูเพ็ญศรี จินดาวนิก

คุณครูชาติ ศาครสินธุ์

คุณครูมณี พรหมประพัฒน์

คุณครูภิญโญ บุญหนุน

คุณครูสมลักษณ์ สุวรรณวงศ์

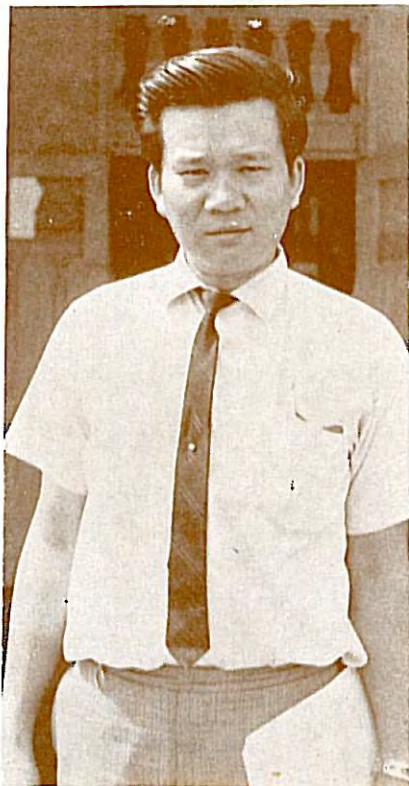

คุณครูฉายแสง บุนนาค

คุณครูสมปอง มีชัย

คุณครูชชาติ ชมภูนิช

คุณครูสมล ชมภูนิช

คุณครูสรวุฒิ คล่องกำไร

มิสเตอร์ ที. เดอร์

คุณครูคะเน สันชนะสุข

คุณครูเตช เทชกฤษร

คุณครูวิชัย ศรีบุญเรือง

คุณครูสวิก ศักดิ์นิพนธ์

คุณครูจุมพล อุดมสรยุทธ

คุณครูสพจน์ ตานประยูร

คุณครูวัชรินทร์ ชื่นกำเนิด

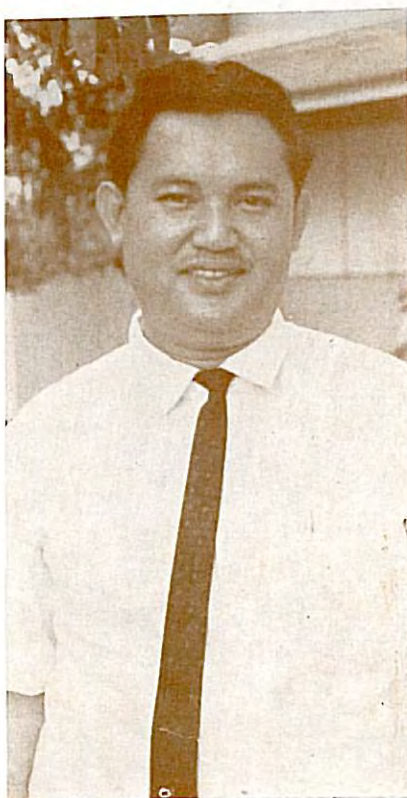
คุณครูพงศ์พันธุ์ ขจัดสรรพโรด

คุณครูศิริ ทิพย์พรหม

คุณครูประดิษฐ์ คล่องสู้ตัก

คุณครูเวทย์ เอยมประเสริฐ

คุณครูศุภลักษณ์ โรจนเกตุ

คุณครูจิรพร วสุวัต

คุณครูสุทัศน์า มุขประภาต

คุณครูนราทิพย์ ศรีเมธากุล

คุณครูพงศ์ทิพย์ น้อยใจบุญ

คุณครูรุจี เกิดแก้ว

คุณเศรษฐนงนุช ชัยกำแหง

คุณเศรษฐิต กนิษฐิสุต

คุณครูว่อง สัจจมี

โรงเรียนมหาดเล็กหลวง (วชิราวุธวิทยาลัย)

.... รัชกาลที่ ๖ มีพระบรมราชโองการ
โปรดเกล้าฯ ให้
ตั้งโรงเรียนมหาดเล็กหลวง

(ลายพระราชหัตถเลขา)

เรื่องตั้งโรงเรียนมหาดเล็กหลวง

วันที่ ๒๙ ธันวาคม เป็นวันเกิดของโรงเรียนมหาดเล็กหลวง ซึ่งได้เริ่มเปิดรับนักเรียนเป็นครั้งแรกในวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๔๖๓ ที่โรงเรียนราชกุมารเก่า ใกล้หอพิพิธราชมณเฑียรในพระบรมมหาราชวัง ส่วนโรงเรียนมหาดเล็กเก่า ที่ได้ตั้งขึ้นในรัชกาลที่ ๕ สำหรับฝึกหัดลูกบุตรออกบรรพชาในกระทรวงมหาดไทยเป็นจำนวน ๕๕ คน เปลี่ยนชื่อเป็น "โรงเรียนข้าราชการพลเรือน" ตั้งแต่วันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๔๖๓ ในปัจจุบันนี้ ต่อมาเป็นเวลาอีก ๖๔ วัน ได้ทรงวางระเบียบการโรงเรียนมหาดเล็กหลวงดังนี้

(ลายพระราชหัตถเลขา)

วางระเบียบการโรงเรียนมหาดเล็กหลวง

วันที่ ๓ มีนาคม ได้เรียกกรรมการผู้อำนวยการโรงเรียนมหาดเล็กหลวงประชุมเพื่อกำหนดระเบียบการของโรงเรียนนี้ตามข้อความที่ ได้ปรึกษากันแล้วนั้น พระยาไพศาลศิลป

ประเพณีไทยแต่โบราณกาลมาแล้วเมื่อพระมหากษัตริย์เสด็จขึ้นครองราชสมบัติ ก็ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สร้างวัดประจำรัชกาลขึ้น เช่น พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงสร้างวัดราชประดิษฐ์ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงสร้างวัดเบญจมบพิตร แต่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงเห็นว่าขณะนั้นวัดมีอยู่มากแล้ว จุดประสงค์เดิมของการสร้างวัดนั้นก็เพื่อให้เป็นที่พำนักของพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติหน้าที่ทางพระพุทธศาสนาและเป็นสถานศึกษาไปด้วย แม้บางวัดก็ใช้เป็นที่ตั้งของโรงเรียนแต่เมื่อความเจริญมีมาก การศึกษาได้เปลี่ยนแปลงไปไม่เหมือนเดิม นักเรียนต้องการผู้บังคับบัญชา หรือครูบาอาจารย์เป็นคฤหัสถ์ เพื่อทำการอบรมสั่งสอน จึงทรงสร้างโรงเรียนแทนที่จะสร้างวัด

เพราะเหตุฉะนั้นเอง พระบาทสมเด็จพระรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว จึงทรงพระราชทานกำเนิดโรงเรียนมหาดเล็กหลวงขึ้น ดังสำเนาพระราชหัตถเลขาเรื่องการก่อกำเนิดโรงเรียนมหาดเล็กหลวง พระราชทานแต่เจ้าพระยารามราฆพ (ม.ล. เพ็งบุญ) เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๓ ดังนี้

ساتن (สนน เทพสติน ณ กรุงเทพ ต่อมาได้เลื่อนขึ้นเป็น
พระยาธรรมศักดิ์มนตรี แล้วเป็นเจ้าพระยาในนามเดิม) รับ
มอบให้ไปเรียบเรียงเป็นประกาศสำหรับปลงในหนังสือราชกิจจา
นุเบกษา เพื่อผู้ที่ปรารถนาจะส่งบุตรเข้าโรงเรียนจะได้ทราบทั่ว
กันการสร้างโรงเรียนมหาดเล็กหลวงนั้นฉันตั้งใจให้เป็นการแทน
สร้างวัด อย่างเช่นที่พระเจ้าแผ่นดินและคนสำคัญชนเก่า ๆ เคย
ได้กระทำกันมา ฉะนั้นได้ตกลงว่าจะให้เงินแสนบาทไปฝากธนาคาร
ไว้ เพื่อเป็นทุนนอนของโรงเรียน

พระราชปรารภในการดำเนินการศึกษาโรงเรียนมหาด เล็กหลวง

เมื่อพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระราช
ทานโรงเรียนมหาดเล็กหลวงแล้วก็ได้ทรงมีพระราชปรารภใน
การดำเนินการศึกษาในโรงเรียนมหาดเล็กหลวง ดังนี้

๑. อบรมให้มีความศึกษา
๒. อบรมให้เป็นผู้ดี
๓. อบรมให้เป็นลูกผู้ชายมีสติปัญญา และความสามารถ

นอกจากนี้ยังทรงแสดงพระราชประสงค์ในการดำเนินการ
ศึกษาในวชิราวุธวิทยาลัยเป็นลายพระราชหัตถเลขา พระราช
ทานแก่เจ้าพระยาพระเสด็จสุเรนทราธิบดีบ่อย ๆ และยังได้ทรง
มีพระบรมราโชบายเพื่ออบรมนักเรียนในงานโรงเรียนอีกด้วย ดัง
จะเห็นได้จากลายพระราชหัตถเลขาและพระบรมราโชบาย ดัง
ต่อไปนี้

ลายพระราชหัตถเลขา พระราชทานแก่เจ้าพระยาพระ
เสด็จสุเรนทราธิบดี (ม.ร.ว. เปี้ย มาลากุล) เสนาบดีกระทรวง
ธรรมการในสมัยนั้น มีใจความต่อไปนี้

Note

I recommend this article to the notice of the minister
of Education and the unders secretary. I have minister
certain passage in red, because same of them inpress me,
and other state very clearly what I have felt all along.

Alls ystems and rules and syllabus are really so much
waste paper, and worse still—waste of time, if they do not
succud in producing the sort of citizens we want for our
country. I de not say that what applies to England will
equally apply to Siam On the contrary it would be a very
Grave mistake to adopt English methods in to without
alteration, but the article may give one some few ideas.

In the Royal pages college, what I want is not so much
to turn out model boys, all of the same standard, all
brilliant “Madhayom” schollars with thousands of marks
each, as to turn out efficint young men, who
will be physically and morally clean, and who will be
looking forward keenly to take up whatever burden the
future may lay upon them—I do not want a monuments of
learning who have passed all your exams with flying colours.
I do not want walking school books. what I want are
just manly young men, honest, truthful, clean in habits and
thoughts; and I would not break my heart about it if you
told me that such or such a fellow writes with difficulty,
can't do compound fraction, or does not know any Geometcy,
if I only knew that he has learnt enough at my school to
know the difference between time manliness and effeminacy.
I never want again to hear “clever” people complaining that
“ปัญญาท่วมหัว เอาตัวไม่รอด” At the Mahadlec College,
what I want is that Education should mean the turning of
a boy into a fine young man and a good citizens, not to
crush out all individuality under the weight of syllabus and
System! And I want Education to be interesting to the boys
so that they would in later days be able to look back upon
school life as something peculiarly pleasant to have passed
through my College is not to be compared to other schools,
where the aim is different if I had wanted just the ordinary
kind of school, I would have founded a day school, not a
boarding one.

All this may or may not be in accord with your
scheme of Education—if it is, then I am glad; but if not,
then please let me have a fair trial with my idea. Don't
try and make my Teachers “toe your line”; let them “toe”
mne, because they are runnig in my “Sports” in which
I am giving the “CUPS”

[สำเนาพระราชหัตถเลขา]

Note

I recommend this article to the notice of the Minister of Education and the unders secretary.

I have marked certain passage in red, because same of them impress me, and other state very clearly what I have felt all along.

All systems and rules and syllabus are really so much waste paper, and worse still waste of time,

if they do not succeed in producing the sort of citizens we want for our country.

I do not say that what applies to England will equally apply to Siam.

On the contrary it would be a very grave mistake to adopt English methods in to without alteration but the article may give one some few ideas.

In the Royal Pages college, what I want is not so much to turn out model boys, all of the same standard, all brilliant "Madhayom" schollars with thousands of marks each, as to turn out efficient Young a men who will be physically and morally clean, and who will be looking forward keenly to take up whatever burden the future may lay upon them.

I do not want monuments of learning who have passed all your escams. With flying colours. I do not want walking school books.

What I want are just manly young men honest, truthful, clean in habits and thoughts;

คำแปลพระราชหัตถ์

ข้าส่งข้อความนี้มาเพื่อให้เสนาบดีและปลัดทูลฉลอง กระทรวงธรรมการอ่าน ข้าได้ขีดเส้นแดงไว้ข้อความบางตอน คือ ตอนที่ถูกใจข้า และตอนที่แสดงให้เห็นอย่างแจ่มแจ้ง ในเรื่อง ข้ารู้สึกตลอดมา

ระบบการศึกษาและกฎเกณฑ์ทั้งหลายตลอดจนหลักสูตรแท้ ๆ จึงทำให้เปลืองกระดาษไปเปล่า ๆ ยิ่งกว่านั้นทำให้เปลืองเวลาไปด้วยถ้าไม่ทำให้ประชาชนเป็นอย่างที่เราต้องการสำหรับประเทศของเราได้เป็นผลสำเร็จ

ข้าไม่หมายความว่าอะไรดี สำหรับเมืองอังกฤษจะต้องดี สำหรับเมืองไทยด้วย

ตรงกันข้ามถ้าจะเอาวิธีการของคนอังกฤษมาใช้ทั้งดุ้นโดยไม่มี การดัดแปลง ก็จะเป็นการผิดพลาดอย่างมหันต์แต่บันทึกนี้อาจทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดอะไรบ้าง

สำหรับโรงเรียนมหาดเล็กหลวงข้าไม่เห็นห่วงการบันทึกเรียนชั้นมัธยม ให้เป็นเทวดาเหมือนกันหมดทุกคนได้คะแนนกันคนละหลายพันคะแนน เท่าการสร้างเด็กหนุ่มที่ขยันขันแข็งและสะอาดทั้งทางร่างกายและจิตใจ เตรียมพร้อมที่จะรับภาระต่าง ๆ ซึ่งจะมีมาในอนาคต

ข้าไม่ต้องการนักเรียนตัวอย่างที่สอบไล่ได้คะแนนชั้นเกียรตินิยมทุก ๆ ครั้ง ข้าไม่ต้องการตำราเรียนที่เดินได้

ข้าอยากได้เยาวชนที่เป็นสุภาพบุรุษ ขอสัตย์สุจริตมีอุปนิสัยใจคอดี

and I would not break my heart about it, if you told me that such or such a fellow writes with difficulty, can't do compound fraction, or does not know any Geometry.

if I only knew that he has learnt enough at my school to know the difference between time manliness and effeminacy.

I never want again to Lear "clever" People complaining that "ปัญญาท่วมหัวเอาตัวไม่รอด"

At the Mahadlec College (Vajirawudh College) what I want is that Education should mean the turning of a boy into a tive young man and a good citizens,

not to crush out all individuality under the weight of Syllabus and system

And I want Education to be interesting to the boys, so that they would in later days be able to look back upon school life as something peculiarly pleasant to have passed through

My College is not to be compared to other schools, where the aim is different

If I had wanted just the ordinary kind of school, I would have founded a day school, not a boarding one

All this may or may not be in accord with your scheme of Education if it is, then I am glad;

but if not, then please let me have a fair trial with my idea

Don't try and make my Teachers "Toe your line;" let them "Toe mine," because They are running in my "Sports," in which I am giving the "Cups"

ข้าจะไม่ โศกเศร้าเลย; ถ้าเจ้ามารายงานว่า เด็กคนหนึ่งเขียนหนังสือไม่คล่อง คิดเลขข้อนี้ไม่เป็น และไม่รู้จักวิชาเรขาคณิตเลย;

ถ้าข้ารู้ว่าเด็กนั้นได้ศึกษาพอที่จะรู้ว่า ความเป็นผู้ชายคืออะไร และขี้แยคืออะไร

ข้าไม่อยากได้ยิน "คนฉลาด" บ่นอีกว่า "ปัญญาท่วมหัวเอาตัวไม่รอด"

สิ่งที่ขาดต้องการในโรงเรียนมหาดเล็กหลวงคือ ให้การศึกษาเป็นเครื่องทำให้เด็กเป็นยูวชนที่นารักและเป็นพลเมืองดี

ไม่ใช่ทำลายบุคลิกภาพเสียหมดโดยบรรทุกหลักสูตรและระบบต่าง ๆ ลงไป

ข้าต้องการให้การศึกษาเป็นสิ่งที่ตรงตามจนทำให้เด็กที่ออกไปแล้วทวนกลับมาคิดถึงในวันข้างหน้าด้วยความภาคภูมิใจ

ขออย่าเอาโรงเรียนของข้าไปเปรียบกับโรงเรียนอื่นเพราะมีจุดมุ่งหมายต่างกัน;

ถ้าข้าอยากจะได้โรงเรียนธรรมดาเพียงหลังหนึ่งแล้วสร้างเป็นโรงเรียนไปมาจะไม่ดีกว่าหรือ จะสร้างโรงเรียนกึ่งนอนกึ่งมาทำไม?

ที่ข้ากล่าวมานี้จะเข้ากันได้กับระบบการศึกษาของเจ้าหรือไม่ก็ตาม ถ้าเข้ากันได้ข้าก็ตั้งใจ

แต่ถ้าเข้ากันไม่ได้ก็ขอให้อำนาจของข้าได้รับพิจารณา ดำเนินการโดยยุติธรรมด้วย

อย่าพยายามบังคับให้ครูของข้าไปแจวเรือของเจ้า ให้มาแจวเรือของข้าเถิดเพราะข้าก็ฟ้าประเวทหน้าข้าคิดให้เขาเล่นและข้าเองจะเป็นผู้ให้ถ้วยรางวัล

เพลงประจำโรงเรียน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
องค์พระธีระราชเจ้าจอมสยาม
ใต้พระทัยให้ชาติพิลาสราม
เพื่อคงไทยสมนามนิรันดร

พระทรงมุ่งบำรุงการศึกษา
เพื่อปกถ้วนหน้าสโมสร
สมบุรณ์พูนพิทยาวราภรณ์
ธำรงธรรมบวรวิเศษไกร

จึงพระราชทานทรัพย์ส่วนพระองค์
สร้างสำนักนลงจ้านงให้
เป็นสถานศึกษาประชาไทย
อบรมใจกุลบุตรพิศุทธงาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
องค์พระธีระราชเจ้าจอมสยาม
ใต้พระทัยให้ชาติพิลาสราม
เพื่อคงไทยสมนามนิรันดร

พระทรงมุ่งบำรุงการศึกษา
เพื่อปกถ้วนหน้าสโมสร
สมบุรณ์พูนพิทยาวราภรณ์
ธำรงธรรมบวรวิเศษไกร

สำนักนจึงมกคตธรรม
กตัญญูประจำฝังจิตให้
รู้รักษาตีสานกษัตริย์เป็นฉัตรไชย
อัครุเสียบสละได้ด้วยใจงาม

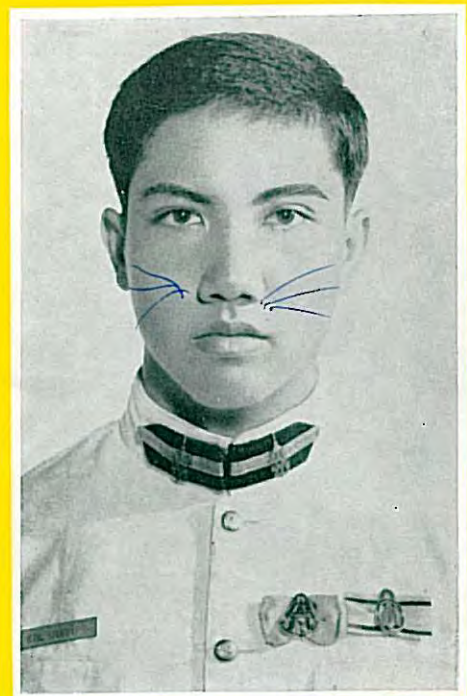
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
องค์พระธีระราชเจ้าจอมสยาม
ใต้พระทัยให้ชาติพิลาสราม
เพื่อคงไทยสมนามนิรันดร

๒๕๔๔ แวน เลณบุรี ศิลปฝรั่งเศส คณะพยาบาล

เกิด วันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๓๓ เข้าเรียน ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๐๒

บ้านเลขที่ ๑๙๓ ซอยเอกมัย สุขุมวิท พระนคร โทร.

“แวน” เป็นหัวหน้าโรงเรียนที่ได้รับความไว้วางใจจากท่านผู้บังคับการเป็นพิเศษ แวนติดทีมชาติตั้งแต่อายุชั้นมัธยมต้นได้รับเครื่องหมายสามารถสูงสุดในด้านรักบี้ของโรงเรียนก่อนหน้านั้นถึงสองปี นอกจากกีฬาแล้วการดนตรีแวนก็ไม่พ้นหัวหน้าวงหัดดนตรีอีกจนได้ บุคคลผู้นี้หลงไปอยู่ที่ใดสักที่โตมาก็จะได้รับเกียรติให้เป็นผู้นำเสมอ แม้แต่ในหนังสือเล่มนี้ “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์” คืออนาคตที่เจ้าตัวเฒ่าตัวโตสุด

๒๕๗๖ กิตติ ทรัพย์นันทน์ วิทยาศาสตร์ คณะผู้บังคับการ

เกิด วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๓๔ เข้าเรียน ๑๔ ธันวาคม ๒๕๐๒

บ้านเลขที่ ๒๗๗ ซอยมิตรอนันต์ ถนนนครไชยศรี ดุสิต พระนคร
โทร. ๔๗๔๕๙

মনামกรที่ยอมรับกันทั่วไปว่า “จิ้ง” มีรูปร่างสูงขลุ่ย... ปอดยอดแพขน จิ้งเป็นยอดชายคนหนึ่งของวงวีรารุท ๗ เป็นนักดนตรีมหัศจรรย์ของวงโยธวาทิต เพราะ เทอมหนึ่งเป่า Horn เทอมสองตีกลองแตรรัก เทอมสามตีกลองใหญ่ ในด้านการเรียนจิ้งก็ไม่ใช่อย่อยเรียนวิทย์เสียด้วย การกีฬาจิ้งเป็นมือทองของคณะในวงการวอลเลย์บอลจนคว้าถ้วยชนะเลิศมาสู่คณะได้ จิ้งมีมุขตลกเจ็บปวดกับรุ่นน้องเสมอ ปีหน้าคงเห็นจิ้งไปทำมุขตลกเจ็บปวดกับบรรดานิสิตสาว ๆ เป็นแน่

๒๖๓๒ กิตติศักดิ์ ฤกษ์ทวีย์ ศิลปฝรั่งเศส คณะพญาไท

เกิด วันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๔ เข้าเรียน ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๐๓
บ้านเลขที่ ๒๒๑๘ ถนนจันทน์ ขานนาวา หลังบริษัทนิวแมมโบ
โทร. ๘๖๓๖๙๕

“บี” เป็นชื่อที่คุณพ่อคุณแม่เรียก เพื่อน ๆ ก็เลยเรียกตาม บีใช้ชีวิตอยู่ในนิวซีแลนด์ ๑๑ ปีเท่านั้นเอง บีเป็นนักบาสเกตบอลทีมโรงเรียนและได้เหรียญทองของสมาคมบาส ๖ แห่งประเทศไทยมาคล้องคอเล่นไก่ ๆ แล้ว นอกจากนั้นยังสร้างชัยชนะให้กับคณะมาหลายครั้งหลายหนถึงแม้ว่าจะสะเลนเดอร์ ไปสักหน่อย แต่ทว่าพลังกำลังมากเหลือหลาย สอบแปดคราวนบกดฟันบอกว่า “คงไหวอยู่กับออกัสครั้ง อนาคตบีไม่บอกว่าจะเป็นอย่างไร บอกแต่ว่าถ้าออกไปคงคิดถึงน้อง ๆ แยก”

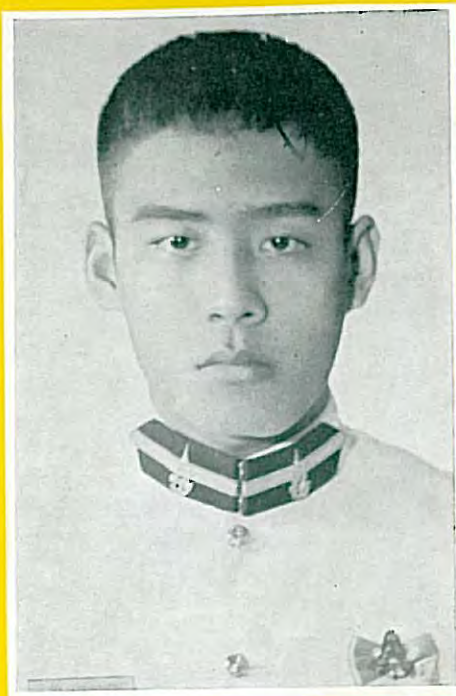
๒๖๓๓ ภาพ โรจนวิสุทธิ์ ศิลปฝรั่งเศส คณะจิตรลดา

เกิด วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๐๓
บ้านเลขที่

มีชื่อเล่นว่า “เบน” ซึ่งคงจะมาจากคำว่า “แอปเปิล” อันเป็นชื่อเล่นที่แท้จริง เบนมีลักษณะส่วนตัวอยู่อย่างหนึ่งคือ มีหน้าผากกว้างและเป็นมัน ดังนั้นไม่ว่าเบนจะอยู่ที่ใด เราจะเห็นเบนแต่ไกล เพราะหน้าผากของเบนสะท้อนแสงได้ดี (เกือบ ๑๐๐%) นอกจากนี้เบนยังมีพรสวรรค์ทางการร่ายรำอีกด้วย เบนสามารถจัดการฝึกสอนได้อย่างแม่นยำและรวดเร็ว การแสดงของคณะจิตรลดาเบนจึงมีส่วนช่วยไว้มากทีเดียว

๒๖๓๗ **ธีรกุล สถิตนิมานการ** ศิลปฝรั่งเศส คณะผู้บังคับการ
เกิด วันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๔๙๕ เข้าเรียน ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๐๓
บ้านเลขที่ ๒๕๙/๔๒๒ อาคารพิบูลเวศน์ คลองตัน พระโขนง

“พิก้า” เป็นชื่อที่เด็ก ๆ รุ่นน้องและเพื่อน ๆ เรียกกัน มาจาก
คำว่า “พิก้านัน” เพราะพิก้าทำตัวเป็นผู้ปกครองที่โตไม่เท่ากับเด็กหรือ
เพื่อน ๆ ดังนั้นจึงได้รับสถาปนาเป็นก้านันประจำคณะ และด้วยความม
ระเบียบเรียบร้อยซึ่งเป็นนิสัยประจำตัวกับความเป็นนักเศรษฐิกิจ พิก้าจึงได้
รับบรรดาศักดิ์อีกหลายชื่อเช่น คุณพระระเบียบบริบูรณ์สมบัติ ฯลฯ นอก
จากนี้พิก้ายังมีความสามารถในด้านดนตรี โดยเฉพาะกีตาร์ ซึ่งพิก้าสามารถ
หาเงินใช้ได้จากการเล่นกีตาร์ของเขา เราหวังว่าอีกไม่นานชื่อเสียงของพ
ิก้าคงจะขจรขยายไปทั่ว

๒๖๓๘ **พรหมพันธ์ พรหมมาต** วิทยาศาสตร์ คณะดุสิต
เกิด วันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๔๙๔ เข้าเรียน ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๐๓
บ้านเลขที่ ๙/๒ ถนนกรุงเทพฯ-นนทบุรี ดุสิต พระนคร โทร. ๔๖๕๕๖

ทางบ้านตลอดจนเพื่อน ๆ เรียกว่า “เออ” แต่บางครั้งก็ถูกเรียก
ว่า “บัก” หรือชื่อที่รัฐบาลเห็นว่าไม่สมควรใช้อีกชื่อหนึ่ง (สนใจสอบ
ถามได้เอง....ไม่รับประกันสุขภาพ) เออเป็นหัวหน้าคนหนึ่งของคณะ
จัดเป็นคนทีแข็งแรง (ที่สุด) งานอดิเรกคือ แบกเหล็กหลาย ๆ ก้อนใน
เวลาเดียวกัน แต่เออได้รับการยกย่องว่าเป็นนางเอกที่สวยงามที่สุดในเทศกาล
งานรื่นเริงกลางปี (แทบทุกครั้ง) เออเป็นคนหนึ่งที่สอบสิงหาฯ ผ่านได้
ก็พาเออไปรดปราณแบบมึนตึ้นมาก และเออยังเป็นนักกีตาร์อีกด้วย อนาคต
“อยากไปอู่ช่างที่เชียงใหม่”

✓ ๒๖๔๕ วิระ รัตนันท์ ศิลปฝรั่งเศส คณะจิตรลดา

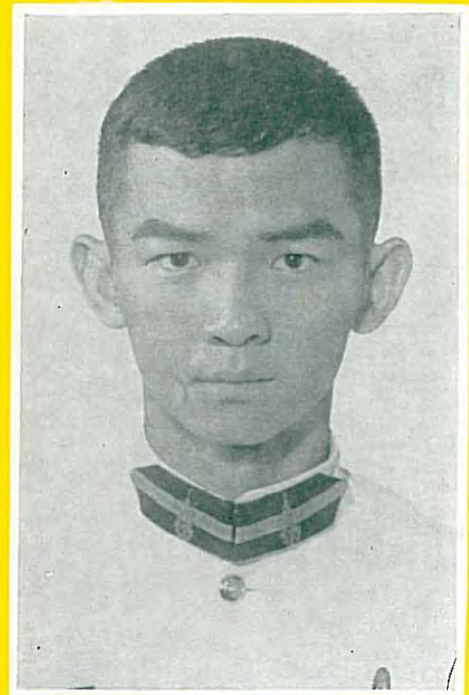
เกิด วันที่ ๑๙ มกราคม ๒๔๙๕ เข้าเรียน ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๐๓
บ้านเลขที่

“เชยว” เป็นชื่อที่เพื่อน ๆ พร้อมใจกันมอบให้ด้วยความเต็มใจ (อาจจะเป็นเพราะ วิระ มีเชยวเป็นเพชรหรือเป็นทองคำก็ได้) เชยวเป็นศิลปินชาวฝรั่งเศสก็จริง แต่เรื่องคำนวณแล้วเชยว Bright ไม่ใช่ย่อย เชยวมี Gift ในด้านกีฬาหลายประเภท แต่เชยวใจไม่รักกีฬาากลางแจ้ง จึงหันไปเอาดีทางกีฬาในร่มแทน (สควอช น่ะ) เพราะเสน่ห์ที่เชยวหรือที่ใดไม่ทราบที่ทำให้เชยวเป็นที่หมายปองของสาว ๆ เป็นจำนวนมาก

✓ ๒๗๐๓ ไพรัช ลิ่ววัฒน์ ศิลปคำนวณ คณะผู้บังคับการ

เกิด วันที่ ๕ มีนาคม ๒๔๙๔ เข้าเรียน ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๐๔
บ้านเลขที่ ๑๒๑/๑ ถนนบำรุงเมือง พระนคร โทร. ๒๒๖๑๗

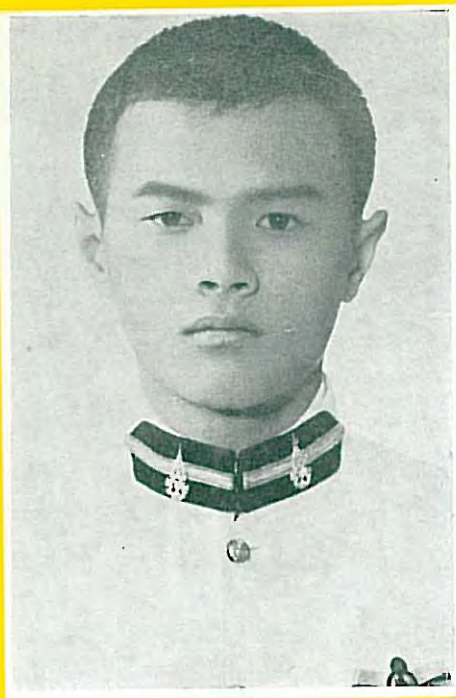
“ตู่” เป็นชื่อที่คุณแม่เรียกมาแต่เด็ก แต่อยู่โรงเรียน เพื่อน ๆ เรียกว่า “ตี” นิสัยของตู่เป็นคนรักสนุก (กับเด็ก) ปกติตู่เป็นคนตลกเฮฮา แต่บางครั้งก็เอยบขรมข่มเขาเมอมเรื่อง (เด็ก) ในคณะที่ทำให้ต้องปวดหัว ตู่เป็นคนก๊วยต๋องผู้ขยงไปด้วยขันเชิง และเป็นหัวหน้าวงเครื่องสายที่ใหญ่ที่สุดในโรงเรียน ตู่ ก...? เป็นของคู่กัน (เหมือนผู้ชายต้องคู่กับผู้หญิง) เห็นตู่ไหนต้องเห็น ก... ทนน

๒๗๑๑ **ณัฐวุฒิ แสนโกติก** ศิลปฝรั่งเศส คณะจิตรลดา

เกิด วันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๓๓ เข้าเรียน ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๐๔
บ้านเลขที่

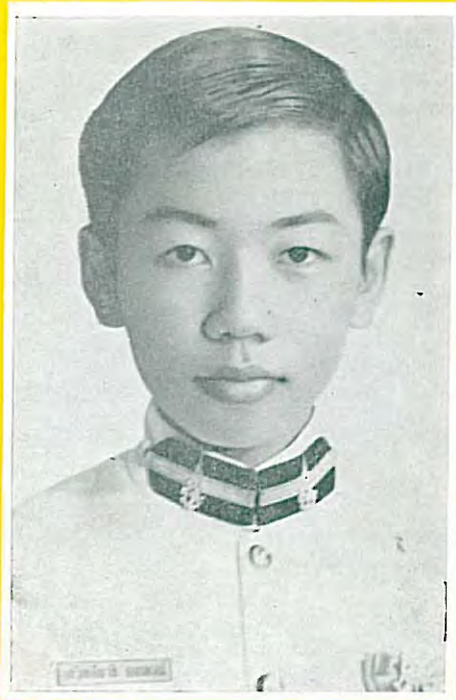
หัวหน้าใหญ่ของคณะจิตรลดา ที่ปฏิบัติหน้าที่ด้วยดีมาตลอดเต็มไป
ด้วยความซื่อสัตย์และยุติธรรม สมกับตำแหน่งที่ได้รับ ณัฐวุฒิเป็นนักกีฬา
ตัวยงของโรงเรียน เครื่องหมายสามารถกับที่สูงที่สุดเขาก็ได้รับไปแล้ว
ด้วยความสามารถของเขา และยังเป็นนักเป่าแซกโซโฟนของวงหัดดนตรี
ของโรงเรียนอีกด้วย อนาคตณัฐวุฒิบอกว่าแล้วแต่โชคจะอำนวย

๒๗๑๕ **อภิรัช สัทธิษัฏย์** ศิลปคำนวณ คณะดุสิต

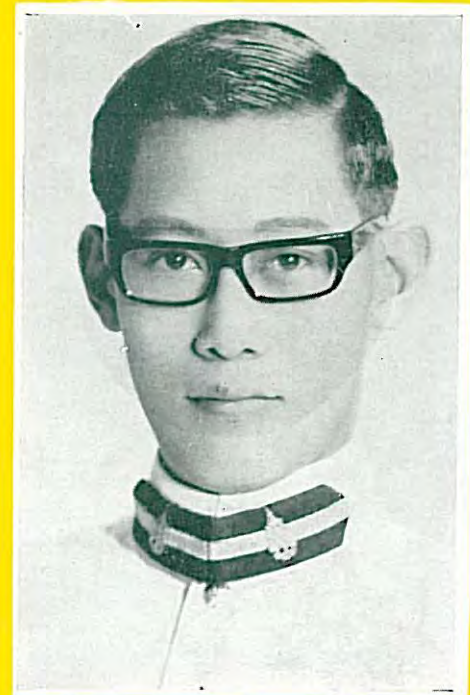
เกิด วันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๓๕ เข้าเรียน ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๐๔
บ้านเลขที่ ๙ ง. ถนนประชาราษฎร์ สาย ๒ ดุสิต พระนคร โทร. ๔๖๔๐๓

อยู่บ้านใคร ๆ เรียกว่า “ต๊อง” แต่อยู่โรงเรียนเจ้าตัวชอบให้
เพื่อน ๆ เรียกว่า “Ro” เป็นคนเฉื่อย ๆ ไม่ค่อยชอบพูด แต่เอาจริงเอาจัง
จึงได้รับตำแหน่งเป็นหัวหน้าใหญ่ของคณะดุสิต โดเล่นกีฬาในโรงเรียน
มาแล้วแทบทุกประเภทไม่ว่าในร่มหรือกลางแจ้ง และมีลูกเล่นที่เหนือกว่า
คู่ต่อสู้มาก (ก็เล่นมองไปทางซ้าย แต่เล่นไปทางขวานั่น) โดต๊องอยู่วง
บัสก็อดทนมานานจึงมีความขำขานจนเป็นหัวหน้ากองวงบัส การเรียนนั้น
ไม่เป็นอุปสรรคเลยสำหรับโด้ ดังนั้นเราจึงคิดว่ามอแปดคงจะไม่ยากเย็น
อะไรนักสำหรับโด้ และเราก็คงเห็นโด้อยู่ในมหาวิทยาลัยแห่งใดแห่งหนึ่ง
เป็นแน่

✓ ๒๗๑๗ เกร็กเกียรต เอภอน์ ศิลปฝรั่งเศส คณะพญาไท
เกิด วันที่ ๙ เมษายน ๒๔๙๔ เข้าเรียน ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๐๔
บ้านเลขที่ ๑๗๙/๑ ตรังข้ามอำเภอบางขุนเทียน ธนบุรี โทร. ๖๘๐๐๔๘
“เกร็ก” ผู้มีความมานะบากบั่นเป็นนิสัย ได้รับมอบหมายตำแหน่ง
บรรณาธิการหนังสือพิมพ์จากโรงเรียนซึ่งเกร็กก็บริหารงานให้ก้าวหน้าขึ้น
มาก เมื่อตอนกลับจากสังเกตการณ์ในคราวที่คณะรักษ์ของเราเดินทางไป
แข่งขันรักบี้ประเพณี ณ ประเทศมาเลเซียชั้นนี้ เกร็กได้รับพระราชทาน
เงินรางวัล ๕๐๐ บาท ในการชนะเลิศประกวดเรียงความตามพระราชนิ
พระสงค์ เกร็กเป่าปี่สก็อตได้เพราะรักและยังดีดแมนโกลินอยู่ในวงเครื่อง
สายอีกด้วยจนมีเครื่องหมายสามารถชั้นหนึ่งมาประดับอก ส่วนกีฬาชั้นนี้เกร็ก
(ดู) เป็นทุกอย่าง อาหารที่เกร็กโปรดปรานมากที่สุด คือ “กุ่ม” (จะยำ
หรือจะพรว้าได้ทั้งนั้น) และมักบ่นท้ายด้วยหุหุสะเต๊ะ (คงจะชอบมาก)

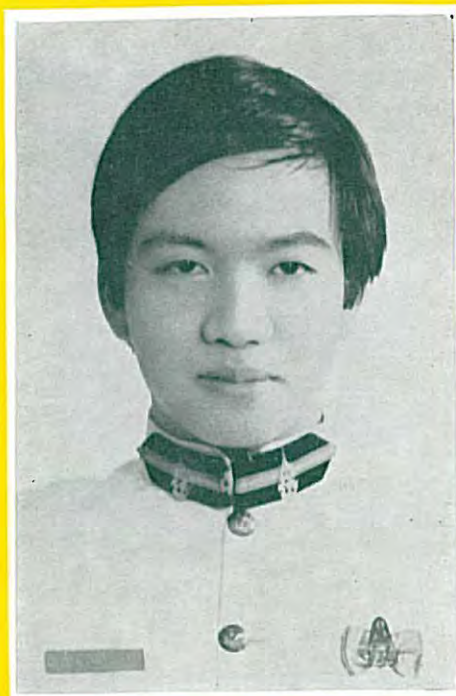
✓ ๒๗๒๓ พอสักดี มณรัตน์ ศิลปฝรั่งเศส คณะพญาไท
เกิด วันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๔๙๕ เข้าเรียน ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๐๔
บ้านเลขที่ ๓๓ ถนนลาดหญ้า ธนบุรี โทร. ๖๐๖๘๗
“หนู” หรือ “ตอก” เป็นที่รู้จักของเพื่อนนักเรียนทุกรุ่นทุกวัย
หนูได้รับแต่งตั้งเป็นหัวหน้าคณะและรองประธานสมาคมค่ายรูป ทุกครั้งที่
ทีมบาส ๗ ของโรงเรียนลงสนาม บุคคลที่จะขาดเสียไม่ได้ คือ “พอสักดี”
หนูเป็นกำลังสำคัญของทีม ซึ่งชนะเลิศมาแล้วหลายต่อหลายครั้ง ดั้งนั้นจึง
ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทำไมคณะพญาไทจึงครองถ้วยชนะเลิศบาส ๗ อีกแล้ว
(เขาละเค็ดด้วยง) ดนตรีหนูเป่าได้ไพเราะไม่เลว ทำให้เหล่าสุนัขปากัน
เห่าหอนเมื่มีเสียงหลุดออกจาก Trumbone ของหนู (... โอึ้ง ๆ ๆ ๆ ...)
อนาคตหนูจะเหิรฟ้าไปเรียนต่อยังต่างประเทศหลังจากรับพระราชทาน
ปริญญาเสียก่อน

✓ ๒๗๒๕ ธีระ สุธันตานนท์ ศิลปฝรั่งเศส คณะผู้บังคับการ

เกิด วันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๔๙๔ เข้าเรียน ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๐๔
บ้านเลขที่

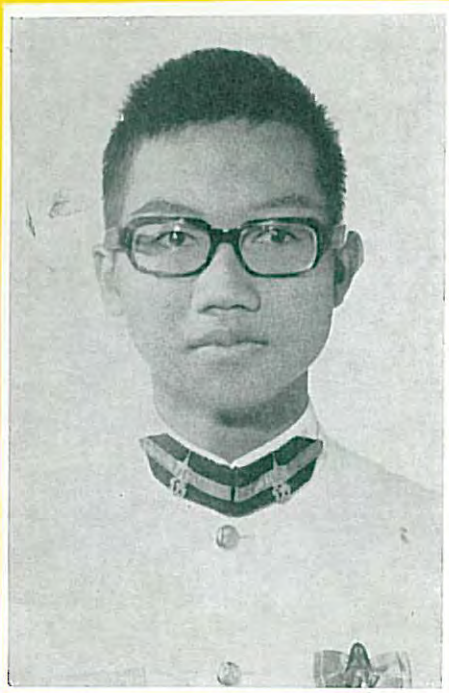
“หมู” ถึงจะเป็นถึงลูกชายของประธานสภาฯ แต่ก็ไม่เคยแสดง
ความเย่อหยิ่งออกมาเลย หมูเป็นคนไม่ถือตัว เล่นกับคนทุกคนไม่ว่าจะ
เด็กหรือไม่เด็ก หมูโปรดปรานกีฬาลูกหนังเป็นชีวิตจิตใจและก็ได้เล่นได้ดีเสีย
ด้วย หมูพยายามอย่างยิ่งที่จะให้ตนเองมีความสูงเพิ่มขึ้นไม่ว่าจะเป็นด้วยวิธี
ใด แต่ก็ไม่เป็นผล (ก็ยากจะไปอยู่ช่วงเวลาของว่างซ้) หมูมักเป็นคน
ดวงดีเสมอไม่ว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น หมูจะต้องเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย
เสมอ คั้งนั้นหมูจึงเป็นที่ประหลอดฝ่ามือ.....เสมอ

✓ ๒๗๒๗ พินิจ มนต์เสวี ศิลปฝรั่งเศส คณะพยาบาล

เกิด วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๔๙๕ เข้าเรียน ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๐๔
บ้านเลขที่

“ลอน” หนุ่มเลือดนาคี๋มจากชลบุรี มีลลาการกะลอนไม่เข้าแบบ
ใคร จนมีฉายาว่า ลอน พุดอะไรออกมาเป็นตองเอา ๑๐๐ คุณแล้วเอาสูญ
หารจึงจะพอมค่าความจริงอยู่บ้าง สอบแปดคราวนี้ ลอนบอกว่า “สบาย
บรีอ” แม้ปัญหาที่ว่าจจะติดบอร์ดหรือไม่เท่านั้น ก็ฟ้าที่ลอนโปรดปรานมาก
ที่สุดคือ... โดดข้ามรั้ว... ซึ่งลอนชอบฟิตยามวิกาลเสมอ เพราะแชมป์โลก
ทั้งหลายเขาชุ่มฟิตกันตอนตักสงัด.. แรงจึงอยู่ตัว ลอนคุยไว้ว่า ไปฝรั่งเศส
เมื่อใดจะกะลอนพาสาว... ปารีเซียน... มาฝากเพื่อนฝูง สักสองสาม
โหล.. คงส่งกะลอนคราวนกระมัง....

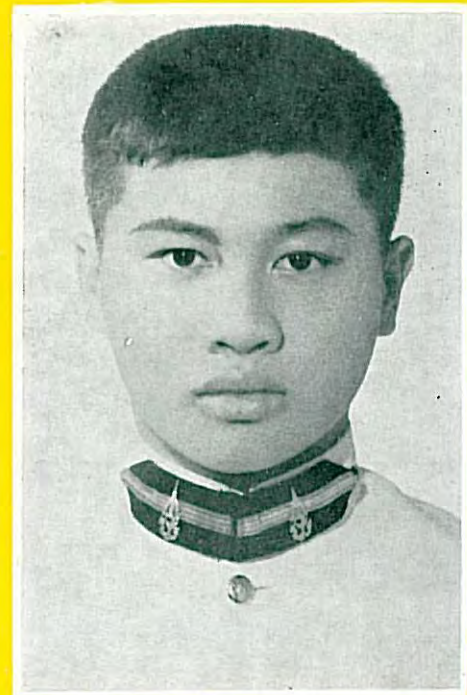

✓ ๒๗๒๘ รุจพงษ์ ประภาสะโนบล ศิลปคำนวณ คณะวิทยาโท
เกิด วันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๕ เข้าเรียน ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๐๔
บ้านเลขที่ ๒๐๓ อาคารพิบูลย์วัฒนา คลองประปา สามเสน พระนคร

“รุจ” มองเผิน ๆ เป็นคนเงียบขรึม แต่ในหมู่เพื่อนฝูงแล้วรุจกลับเป็นคนละคนไปเลย เขามีฝีมือในทางดนตรีเข้าได้ถึงขนาดตั้งวงได้ การเรียนเพื่อนเราสามารถคว้าประกาศนียบัตร ม.ศ. ๕ มาไว้ดูเล่นเมื่อคราวสอบเดือนสิงหา เป็นการอุ่นเครื่องก่อนสอบปลายปี

✓ ๒๗๓๐ จักรพันธ์ จันทนศิริ วิทยาศาสตร์ คณะจิตรลดา
เกิด วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๕ เข้าเรียน ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๐๔
บ้านเลขที่

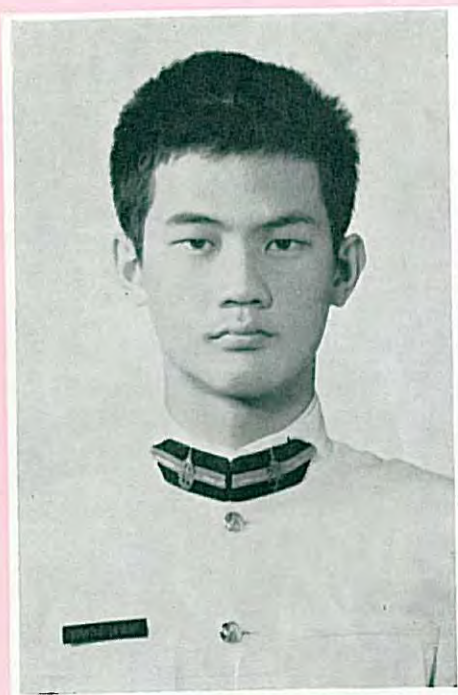
เด็ก ๆ คุณแม่ตั้งชื่อให้ว่า “ต้อม” เพราะตอนเด็ก ๆ รูปร่างอ้วนท้วมน่ารัก แต่พอโตขึ้นรูปร่างก็อ้วนท้วมอยู่แต่ไม่น่ารักจึงถูกเปลี่ยนชื่อเป็น “ตัม” เพราะรูปร่างเหมือนปลาตอมถูกตัมจนขี้นอด ตั้(อ)ม เป็นคนรักเด็กและชอบสนุกกับเด็ก (เจ็บตัวเสมอ) จนถูกอวย....ให้ผ่าน ม.ศ. ๕ ไปเร็ว ๆ ตั้(อ)ม อยากเป็นหมอ (เด็ก) ใจจะขาด และพยายามดิ้นรน (เหมือนปลาค้นหาน้ำเย็น) ที่จะเป็นหมอให้ได้

✓ ๒๗๓๕ พงษ์ศิริ ทรัพย์ไพศาล วิทยาศาสตร์ คณะพยาบาล

เกิด วันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๓๕ เข้าเรียน ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๐๔
บ้านเลขที่ ๑๓๐๔ ซอยอภิวังมิตร อำเภอเมือง สมุทรปราการ

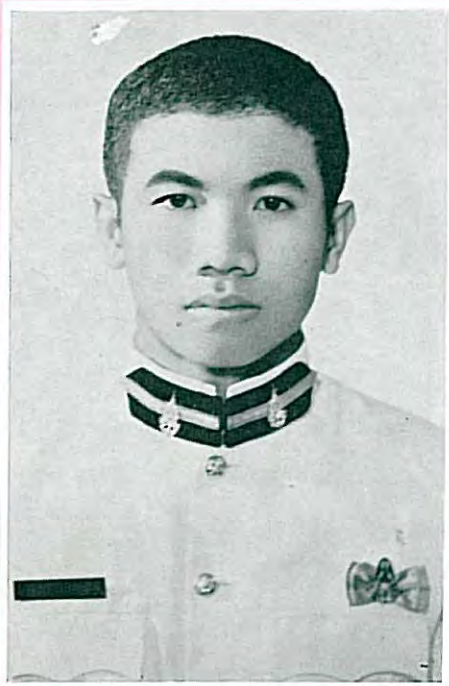
“บ่อม” บ่อมแต่ชื่อ เขาเป็นเจ้าของหุ่นอันสูงใหญ่สวมเป็นนัก
บาสเกตบอลทีมโรงเรียน ซึ่งชนะเลิศมาหลายครั้ง ด้านดนตรีก็ไม่เบา
เล่นทั้งวงมโหรี และมีอีกตัวของวงนักร้องบ่อมเป็นที่ต้องตาต้องใจ
ของทุกคนโดยเฉพาะเพศตรงข้าม

✓ ๒๗๓๖ มงคลวัฒน์ ภูพานนท์ วิทยาศาสตร์ คณะดุสิต

เกิด วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๓๕ เข้าเรียน ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๐๔
บ้านเลขที่ ๕ ถนนขาว อำเภอคูสิต พระนคร โทร. ๘๑๓๕๒๑

“เผือก” เป็นหัวหน้าคนหนึ่งในคณะดุสิตที่ปกครองน้อง ๆ ด้วย
ความรักใคร่ระคนเอ็นดู ดังนั้นเผือกจึงเป็นที่รักของรุ่นน้องทุกคน เป็น
คนครั้นเคร่งอยู่ตลอดเวลา ยกเว้นบางเวลา เช่น เวลาที่เผือกวิ่งเล่นใน
ห้องเรียน ไม่ว่าจะฟ้าจะถล่มหรือแผ่นดินไหว ก็ไม่สามารถทำลายสมาธิของ
เผือกได้ (นอกจาก... มา) เผือกรักดนตรีเป็นชีวิตจิตใจทั้งไทยและสากล
ฝีมือขนาดถ่ายทอดให้รุ่นน้องได้ กีฬาเผือกเป็นนักโหม่งลูกฟุตบอลที่เก่ง
คนหนึ่ง (โหม่งไม่เคยพลาด) อนาคตเผือกจะเป็นวิศวกรหรือไม่ก็นักบัญชี
ที่ดี

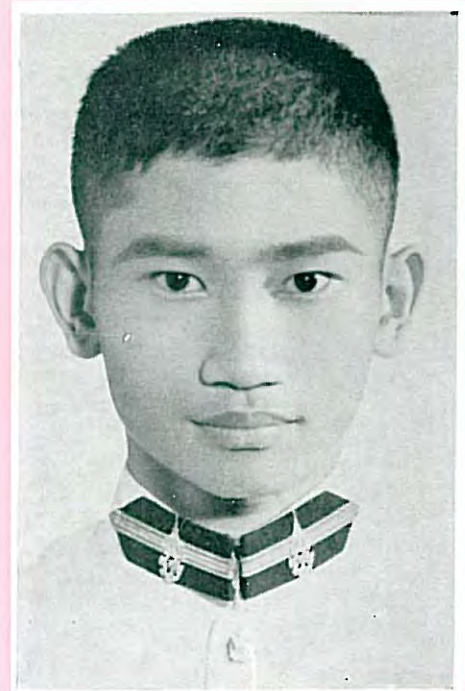

✓ ๒๗๓๗ จรัสโรจน์ บhatarith วิทยาศาสตร์ คณะดุสิต
เกิด วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๐๔
บ้านเลขที่ ๖๖๖ พระราม ๕ ดุสิต พระนคร โทร. ๔๗๘๗๖

เรารู้จักเพื่อนของเราคนนี้ในนามที่เรียกกันทั่วไปว่า “ม้า” แต่
ในระยะหลังหันมานิยมเรียกเขาว่า “ฮอก” ม้าได้รับเกียรติจากโรงเรียน
โดยเป็นรองประธานสมาคมบันเทิง เขามีความสามารถมากเมื่อเวลา
โรงเรียนมีงาน ม้าเป็นฮุกเกอร์ทีมโรงเรียนที่คู่ต่อสู้ต้องสยบให้ในความ
เจ้าเล่ห์ในเชิงรักบี้ของเขาทุกครั้ง ดังนั้นเขาจึงได้รับเครื่องหมายกึ่งสามารถ
มาติดอกอย่างภาคภูมิใจ อนาคตม้าต้องการจะเรียนวิชาที่ส่งเสริมความ
สามารถทางเครื่องเสียงของเขา

✓ ๒๗๔๑ วัลิต เกลยวาเรศ วิทยาศาสตร์ คณะดุสิต
เกิด วันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๐๔
บ้านเลขที่ ๑๕/๑๖ ถนนประชาสงเคราะห์ สามเสน พระนคร

เดิมเรียกเขาว่า “จก” (เคยเกาะฝาติด) ต่อมาเมอย่างกรายเข้า
คณะในมา บรรดาพี่ ๆ จึงตั้งชื่อให้ใหม่ว่า “จอง” เลยเรียกกันมาทุกวันนี้
จองมีหุ่นที่เหมือนพระเอกคนหนึ่งในเรื่อง “อัศวินสายฟ้า” มาก จอง
เป็นคนเรียบร้อย กีฬาที่สร้างชื่อเสียงให้มากที่สุดคือฟุตบอลเล็ก ไม่ว่า
ดิวิชั่นไหนหรือสนามไหนต้องมีส่วนร่วมด้วยทุกครั้ง ประวัติการดนตรีจอง
เป็นนักดนตรีสากลคนหนึ่งประจำวงจุลศูริยางค์ อนาคตจองต้องการไปเที่ยว
ขอนแก่น

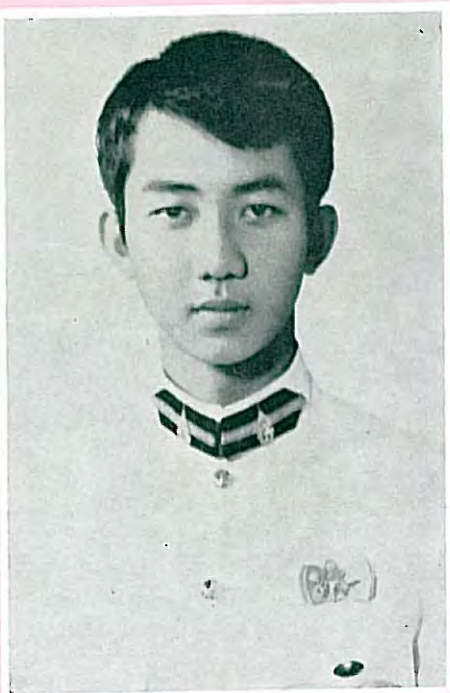
✓ ๒๗๔๓ ดำรง ชูประวัตี วิทยาศาสตร์ คณะผู้บังคับการ

เกิด วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๔๙๕ เข้าเรียน ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๐๔

บ้านเลขที่ น. ๒๐๐๗ บ้านพักกรมการบินพลเรือน ดอนเมือง

โทร. ๗๐๐๑๐ - ๓๒๔๐

“อ้วน” บุรุษร่างสมบูรณ์แห่งคณะผู้บังคับการ เป็นบุตรนายทหารอย่างแท้จริง (ดูเวลาวันอาทิตย์คุณพ่อมาเยี่ยมละก็อ้วนมักจะยืนระวังตรงเสมอ) อ้วนมีความรู้พิเศษเกี่ยวกับวงการฟุตบอลของอังกฤษอยู่มาก การกีฬาอ้วนเป็นนักสควอชมือหนึ่งของคณะ และอ้วนมีผลการเล่นฟุตบอลแบบยุโรปไม่มีผิด การเรียนของอ้วนไม่เป็นปัญหา

✓ ๒๗๔๔ ไพรัตน์ อัมพรรัตน์ วิทยาศาสตร์ คณะตุสตี

เกิด วันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๐๔

บ้านเลขที่ ๑๒๑ ซอย ร.ส.พ. นิเวศน์ บางเขน พระนคร

“ต๋อย” ผู้ซึ่งมีพรสวรรค์ในทางสร้างสรรค์เป็นผู้ที่มีความสามารถในทางออกแบบเขียนภาพและการดนตรี งานคณะตุสตีเราก็คงจะได้เห็นฝีมือของเขามาแล้วจากฉากทั้งดงามวิจิตรตระการตา ต๋อยได้ฝันอย่างเหลือเกินที่จะเข้าไปเรียนในมหาวิทยาลัยศิลปากรให้จงได้

✓
๒๗๔๕ วรวิทย์ จำปรัตน์ ศิลปฝรั่งเศส คณะจิตรลดา

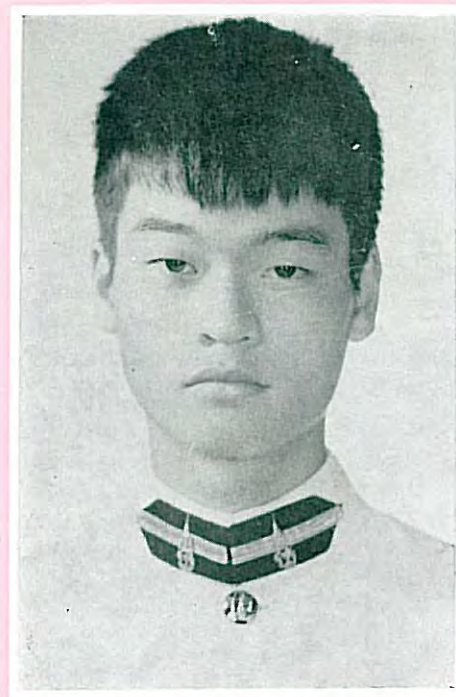
เกิด วันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๐๔
บ้านเลขที่

“ดี” เป็นชื่อทเพื่อน ๆ ตั้งให้ ซึ่งมาจากคำว่า “Woo Dy”
แต่พยางค์หน้าไปเกี่ยวข้องกับผู้มีพระคุณเข้าซึ่งเป็นการไม่สมควร เราจึง
ตัดทิ้งไปเสีย ดีเป็นนักเรียนกบตวจจากของโรงเรียนคนหนึ่งทีลงสนามมาแล้ว
นับครั้งไม่ถ้วน (บางครั้งก็ลงเดินผ่านไปเฉยๆ) ตามปกติ ดีเป็นคนรักสนุก
เฮฮาและชอบแห่เพื่อนอยู่เสมอ อนาคตคบอก “ไม่สน”

✓
๒๗๔๗ สิทธิพร บุญนิตย์ วิทยาศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์

เกิด วันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๐๔
บ้านเลขที่ ๓๐๒ ถนนตีทอง วังบูรพา พระนคร โทร. ๒๐๒๙๓

“หลิม” ไม่เพียงแต่หลิมอย่างเดียวแถมยังแหลมอีกด้วย ถ้าสอบแปด
ปีไม่มีชื่อของเขาคืออยู่บนบอร์ด ม.ศ. ๕ ประเทศไทยละก็ ทำให้เพื่อนๆ
ไปล้างรูปที่ร้านงามฟรี ได้เลย เจ้าตัวบอกว่า อนาคตจะรับกิจการ “คลินิก”
ของคุณพ่อมาทำแทน อีก ๗ ปีรู้.....

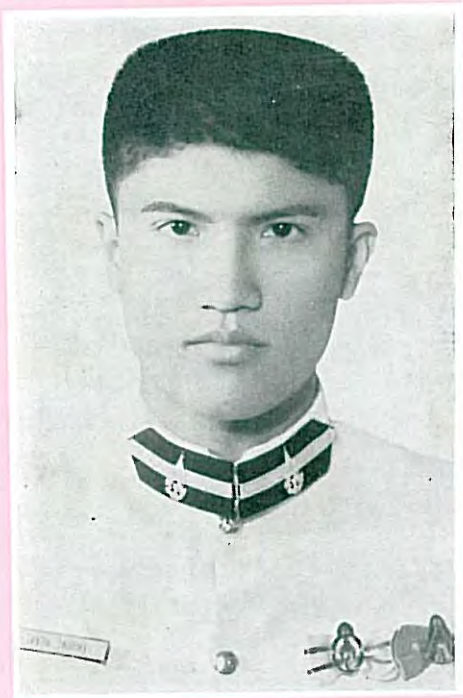

๒๗๕๒ อนุพงษ์ ภาษวณิช ศิลปฝรั่งเศส คณะผู้บังคับการ

เกิด วันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๔๙๕ เข้าเรียน ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๐๔

บ้านเลขที่ ๑๘๔ ซอยกลาง สุขุมวิท พระนคร โทร. ๙๑๔๖๓๑

ใครๆ เรียกกันว่า “บุญ” เป็นบุคคลที่สนุกสนานร่าเริงอยู่ตลอดเวลา
ถึงแม้จะชอบเอะอะโวยวาย และทำอะไรบุ่มบ่ามบ้างก็ตามที แต่ก็ไม่เป็น
พิษเป็นภัยแก่ใคร ช่างยังทำให้เพื่อนฝูงหัวเราะกันไต่บ่อย ๆ ครั้ง เรื่อง
การเรียนบุญได้รับการยกย่องจากบรรดาอาจารย์ว่าเป็นเด็กที่เอา ใจใส่การ
เรียนมากที่สุดคนหนึ่งของศิลป์ฯชาวฝรั่งเศส การดนตรีก็เป็นคนหนึ่งช่วย
ทำให้วงปี่สก็อตดูมีคนมากขึ้น (แต่เสียงคงเดิม) บุญมีความสามารถพิเศษ
ในเชิงกีฬาแรกเกิด สำหรับอนาคตเจ้าตัวบอกว่า “ถึงเวลาก็รู้เอง”

๒๗๕๔ วิษยวิน วิษยดิษฐ์ ศิลปฝรั่งเศส คณะพญาไท

เกิด วันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๔๙๕ เข้าเรียน ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๐๔

บ้านเลขที่

“คิต” หัวหน้าคนหนึ่งที่เบนกำลังสำคัญยิ่งในการจัดงานคณะ คิต
คล่องแคล่ว กว้างขวางเกี่ยวกับการติดต่องานมาก “คิต” เป็นยอดนัก
บาสเกตบอลทีมโรงเรียน และเป็นประธานกริทำผู้เชิญคบเพลิงในวันงาน
กริทำปี่ส เอเขียนเกมส์ครวหน้าถ้าอิหร่านไอไนให้ไทยเป็นเจ้าภาพอีก
“คิต” ผู้นี้แหละจะเป็นผู้ ถอดคบเพลิง ถ้า.....

✓ ๒๗๕๕ จักร ติงศภิชัย วิทยาศาสตร์ คณะผู้บังคับการ

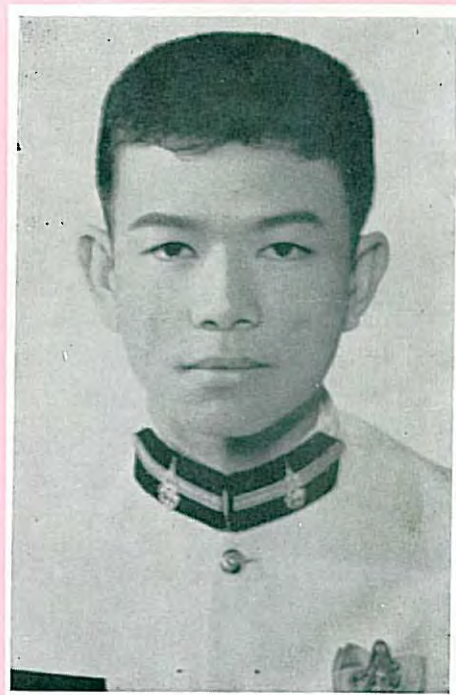
เกิด วันที่ ๖ เมษายน ๒๔๙๕ เข้าเรียน ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๐๔
บ้านเลขที่ ๑๙๖/๓ ซอยวัดคีตวงศ์ ถนนจรัลสนิทวงศ์ ธนบุรี

ด้วยเรือนร่างที่เล็กสมส่วน ทำให้จักรกลายเป็นนักกีฬาตัวขงของโรงเรียน จักรเป็นหัวหน้าคณะและยังเป็นหัวหน้าวงจุลศูริยางค์อีกด้วย การเรียนอยู่ในขั้นดี จักรสอบสิงหใต้ไปแล้ว เพราะความ “เจ้าปัญหาของจักร” เพื่อน ๆ จึงขนานนามว่า “Question man” จักรให้ความคุ้นเคยกับเด็กเสมอ อนาคตจักรบอกว่า “วิศวะ—ถาปัดครึบ” (ขอให้จริงเถอะนะ) เรียนเด่นเล่นดีกีฬายอด เขาละ.....?

✓ ๒๗๕๖ อภินันท์ ณ นคร วิทยาศาสตร์ คณะจิตรลดา

เกิด วันที่ ๑๔ เมษายน ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๑๑ กันยายน ๒๕๐๔
บ้านเลขที่

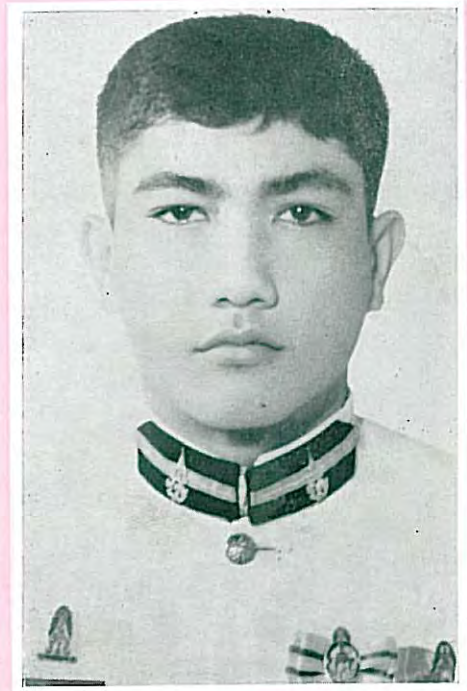
“หอม” เป็นที่รักของเพื่อน ๆ ทุกคน เรื่องการเรียน “หอม” เป็นยอด หอมจึงสามารถเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่เพื่อนฝูงได้เสมอและดีด้วย ด้านกีฬาหอมถนัด “แร็กเกต” มากกว่ากีฬาอย่างอื่น ๆ ความเก่งของหอมจึงทำให้หอมคว้าถ้วยสควอชมาสู่คณะจิตรลดาได้เป็นถ้วยแรก อนาคตหอมบอกว่า ไหน ๆ ใคร ๆ ก็เรียกหอมกันแล้ว ก็จะเป็นหอมจริง ๆ เสียที (หลังจากเป็นหอมเด็กมานานแล้ว)

๒๗๕๗ เวท เลณบุรี ศิลปฝรั่งเศส คณะพยาบาล

เกิด วันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๑๑ กันยายน ๒๕๐๔
บ้านเลขที่ ๑๔๙ ซอยเอกมัย สุขุมวิท พระนคร

“เวทหัวหน้าสุขุมเยกเซ็น เป็นทรกของน้อง ๆ ฝีมือในการเล่น
รักบี้เยี่ยมเพียงใด... แหนบสามารถพิเศษเหนือพิเศษ คือคำตอบที่ เวท
เป่าแซกโซโฟนได้ไพเราะจนโรงเรียนต้องมอบเข็มสีฟ้าให้ก่อน รุ่นพี่ ๆ
บอกว่ามหาวิทยาลัยไหนได้พี่น้องคุณไป คือเวทกับแวน รักบี้หวัง.....
อนาคตจะเหมือนพี่ชายหรือไม่ก็ไม่ทราบ เจ้าตัวไม่เปิดเผย ยิ่งใจ ๆ ก็อย่า
ลืมนึกถึงพี่ที่ขาดละ ติดแน่น...”

๒๗๗๓ ไชยณรงค์ ถนัดใช้ปืน ศิลปคำนวณ คณะจิตรลดา

เกิด วันที่ ๒๑ มกราคม ๒๔๙๕ เข้าเรียน ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๐๕
บ้านเลขที่

คนเดียวของจิตรลดาที่เรียนศิลปคำนวณ เพื่อน ๆ เรียกว่า “สน”
(เพราะเหตุใดเจ้าตัวรู้ดีแต่ไม่ยอมบอก) สนเป็นหัวหน้าคนหนึ่งของคณะ
จิตรลดาที่ทำความดีความชอบไว้มากมาย และยังเป็นที่รักกับพี่มาตลอดด้วย
ไม่เป็นที่น่าแปลกใจเลยเมื่อเวลามองเห็น “สน” โกล ๆ เราจะมองเห็นหัว
ของสนไม่ถนัดนัก เพราะ..... สนจึงได้รับสมญาอีกอย่างหนึ่งว่า
“หวัดต”

๒๗๗๕ **บูเกียรติ วงษ์วานิช** ศิลปคำนวณ คณะดุสิต
เกิด วันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๔๙๕ เข้าเรียน ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๐๕
บ้านเลขที่ ๕๔๘/๓๑ ซอยประดิษฐ์ผล ถนนจรัลสนิทวงศ์ จนนบุรี
โทร. ๔๙๑๒๔

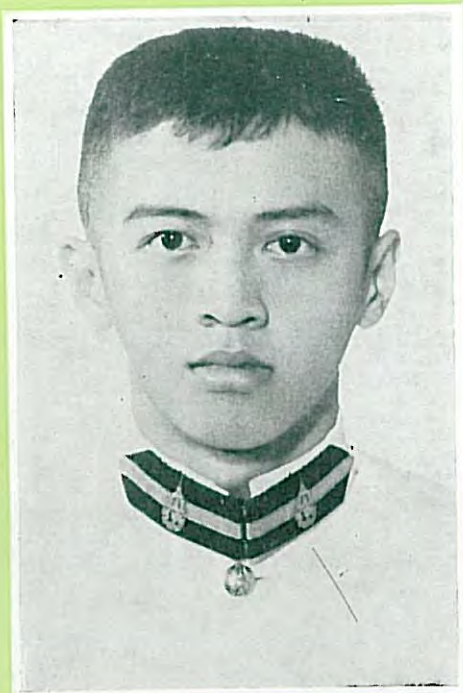
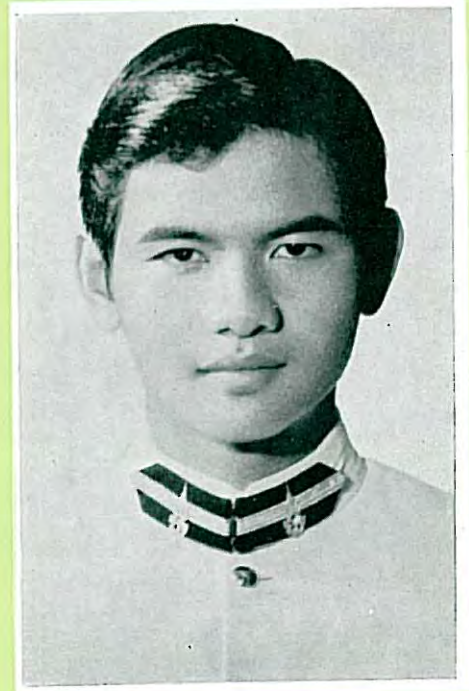
“แต้ม” เป็นหัวหน้าคณะดุสิตคนหนึ่งที่ไม้อึดตัว ไร่ร้างเบิกบาน
และมีรอยยิ้มที่น่าเอ็นดู (น่าดูจริง ๆ..... เป็นไมล์ ๆ) แต้มเล่นกีฬา
ได้ไม่เลวไม่ว่าจะเป็นกีฬาประเภทใด เช่น เป้ากบ เป้าไม้ขาง แต่ที่แน่ ๆ
ก็คือ แต้มสามารถคว้าเหรียญทอง ๔ x ๑๐๐ เมตรมาคล้องคออย่างง่ายดาย
การดนตรีแต้มพยายามเล่นมาหลายชนิดแล้วแต่เอาดีไม่ได้ มาประสบผล
สำเร็จเมื่อหัดเป่า Trumpet เพราะแต้มมีพรสวรรค์ทางการเป่าอยู่แล้ว
(เป่าได้ดังและได้นานกว่าคนอื่น ๆ) ปีนี้แต้มพยายามอย่างเต็มที่ที่จะ
ผ่าน ม.ศ. ๕ ไปให้ได้ เจ้าตัวบอกว่าไม่อยากเป็นปู่โรงเรียน

๒๗๗๙ **ปรีชา มิตรประชาชน** ศิลปคำนวณ คณะดุสิต
เกิด วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๔๙๔ เข้าเรียน ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๐๕
บ้านเลขที่ ๑๑๕ หมู่ ๑ ตำบลนางลือ อำเภอเมือง ชัยนาท

คุณลุงประจำโรงเรียนคนนี้ เรียกกันว่า “ก๊น” แต่ก็มีบางครั้งที่
มีคนเผลอเรียกว่า “สน” ตามลักษณะพิเศษประจำตัว ก๊นจัดอยู่ในจำพวก
บุคคลชั้นแนวหน้าของโรงเรียน (เมื่อเอาอายุมาเรียงกัน) ก๊นมีฝีมือใน
การตีกลองใหญ่ได้ไพเราะจับใจยิ่งนัก ตักันมา ๕ ปีจนไม่มีเครื่องหมาย
อะไรจะให้กับแล้ว ปีนี้ก๊นลงสนามนำเพื่อนร่วมทีมคว้าถ้วยรักบี้รุ่นใหญ่
มาครองได้เป็นผลสำเร็จเพื่อน ๆ พวกนี้แปลกใจที่ก๊นสนใจการเรียนภาษาอังกฤษ
เป็นพิเศษถึงกับไปเรียนกับอาจารย์สมศรีที่บ้าน (เพราะเหตุใดไม่มี
ใครรู้้นอกจากพวก ม.ศ. ๕ รุ่นนี้)

๒๗๘๓ พิชิตชัย ศรียานนท์ ศิลปคำนวณ คณะผู้บังคับการ
เกิด วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๔๙๕ เข้าเรียน ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๐๕
บ้านเลขที่ ๔๗/๑ ซอยเทเวศร์ ๒ ถนนกรุงเกษม พระนคร โทร. ๘๑๒๖๗๖

เราเรียกเขาว่า “เผ่า” ตามรอยบรรพบุรุษ เผ่าได้เป็นหัวหน้า
คณะมาตั้งแต่ ม. ๗ จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า ทำไมเผ่าจึงเป็นหัวหน้าที่เข้ม
งวดที่สุดในคณะ เผ่าเล่นรักบี้มาแต่เด็กจนประสบความสำเร็จในการคว้า
เสื้อ White มาคลุมร่าง และกีฬานักเรียนชั้นเผ่าก็มีส่วนที่ทำให้รุ่นใหญ่
คว้าถ้วยมาเป็นผลสำเร็จ เผ่าเป็นกำลังสำคัญในการจัดงานคณะ และการ
ทำหนังสือรุ่น ๔๓ นี้ นอกจากนี้เผ่ายังเป็นหัวหน้าวงปี่สก็อตวงที่ใหญ่ที่สุด
ในประเทศไทยอีกด้วย ปีหน้าเผ่าคงได้ไปเล่นรักบี้บอดสาว ๆ ใน
มหาวิทยาลัย (รามคำแหง) เป็นแน่

๒๗๘๙ วิวิท บูรณจรรยากุล ศิลปคำนวณ คณะพญาไท
เกิด วันที่ ๑ มกราคม ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๐๕
บ้านเลขที่ ๓๕๓/๑๑ ถนนพระราม ๔ บริษัทขนมบั้งตราดาวนกอินทรี
พระนคร โทร. ๕๑๑๖๐๓

“บั้ง” (ขนมบั้ง) ชื่อก็บอกอยู่แล้ว “ตราดาวนกอินทรี” เป็น
สัญลักษณ์ที่ “คุณหนู ๆ” รู้จักดี และบั้งมักหวนมบั้งมาแจกัน้อง ๆ
เสมอ ดนตรีบั้งไม่สน สนแต่ (วง) “บั้ง” ฝีมือเยี่ยมแค่ไหนต้องถาม
ครูจุมพล (ครูคนโปรดของเฮียบั้ง) ท่านว่าจะส่งลูกศิษย์รายนี้ ไปเรียนวิชา
ปฏิกิริยาที่ “ซิดนีย์” ต้านกีฬาโดยเฉพาบาสเกตบอล ทุกคนต่าง
(อวย) ยกนิ้วให้ แน่ไม่แน่ว่าแค่ตีตีทีมโรงเรียนและชนะเลิศด้วยละ เฮียบั้ง
บอกว่าปีหน้าถ้า “บั้ง” จะกลับมา “บั้ง” ทีมบาสเกตบอลของคณะ
พญาไทให้ตั้งให้ได้

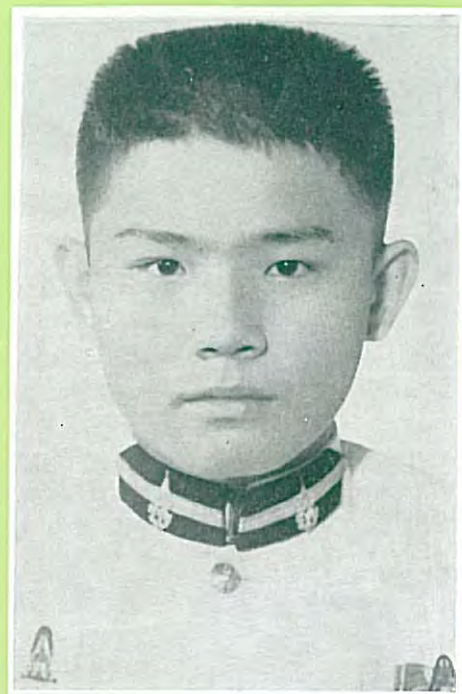

✓ ๒๗๙๑ สหัชชัย ถนอมนามาศัย ศิลปฝรั่งเศส คณะพยาบาล
เกิด วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๐๕
บ้านเลขที่ ๑๕๕ ตรอกบางขวาง ยานนาวา พระนคร โทร. ๘๙๐๙๖๐
“ปอด” ไม่เป็นแต่เพียงคาราเท่ไฟเท่านั้น ยังรำละครโต้ตอก
ด้วย งานคณะพยาบาลทุกปีเป็นต้องเห็นปอดออกโรงด้วยรำ ๑ ชุดและเต้น
อีก ๑ ชุดเป็นอย่างน้อย คำนึงฟ้านารี ปอดสายตาสั้นกีฬาหนักจึงเล่นไม่ถนัด
และเจ้าตัวเคยพูดว่า “เป็นน้อยแต่เก่งมาก ดีกว่าเป็นมากแต่เก่งน้อย”
จึงให้ความสนใจ “ยิมนาสติก” จนกระทั่งผมขอเข้าขบที่เดียว ในเชิง
ดนตรีนั้นปอดชอบฟังเขาเล่นมากกว่า เพื่อน ๆ ที่สนิทจะเห็นปอดปล่อย
อารมณ์ไปกับเพลงซึ้ง ๆ ด้วยตาอันพิสดารและพอดูถึงข้างละก็ ยิ้ม (แบบ)
เขี้ยวเพราะ ๆ หน่อยข

✓ ๒๗๙๒ สัมศักดิ์ จรรย์ยากร ศิลปฝรั่งเศส คณะผู้บังคับการ

เกิด วันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๐๕
บ้านเลขที่ ๑๕๘ ถนนกรุงเกษม เทเวศม์ พระนคร โทร. ๘๑๒๘๕๙

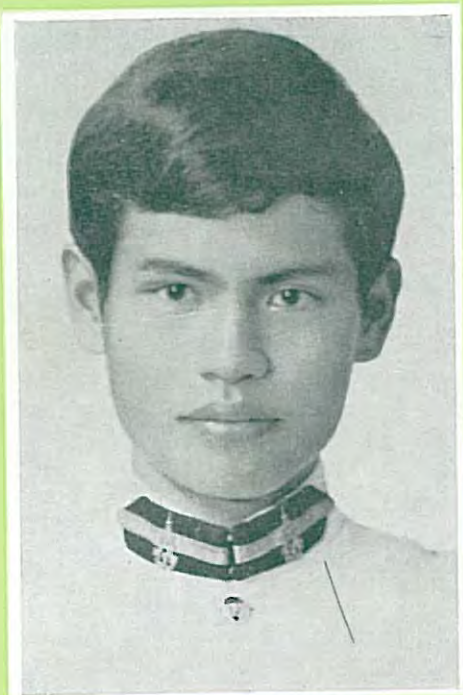
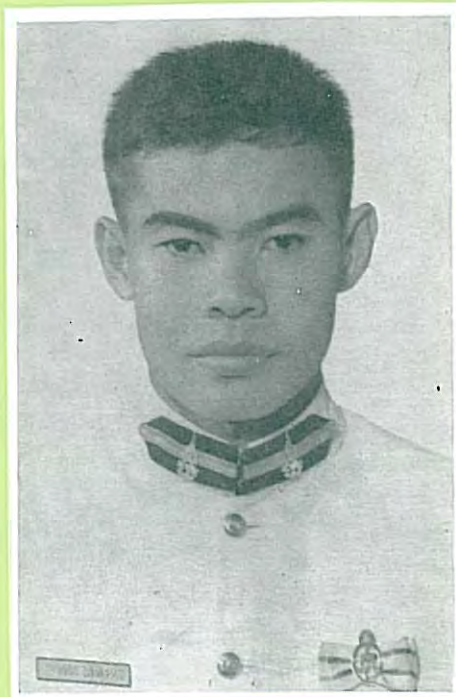
“ศักดิ์” บุรุษร่างสูงใหญ่ โดยเฉพาะท่อนทงสองข้างศักดิ์จึงได้
เป็นหัวหน้าทีมวอลเลย์บอลชุดชนะเลิศของคณะผู้บังคับการ นอกจากนี้ gift
ในทางกีฬาศกตยงมอกหลายประเภท เช่น บาสเกตบอล ศกต “ชุดดี”
พบนกนนาหวานนับเป็นลง ๆ มาแล้ว ศกตเป็นคนมั่นใจว่าเรึง และมี
เรื่องจเส่นมาเล่าให้เพื่อนฟังอยู่เรื่อยจึงเป็นทรกของเพื่อน ๆ ทุกคน นอกจาก
นศกตยงเป็นนักเป่าปัสกอตตยงออกด้วย ส่วนอนาคตศกตบอกว่า “ตามแต่
ดวงขอให้จับแปดก่อนก็แล้วกัน”

๒๕๐๖ กษिति์ โรจนากร ศิลปคำนวณ คณะพญาไท

เกิด วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๐๕
บ้านเลขที่ ๔๔ ซอยเจริญมิตร เอกมัย คลองตัน พระโขนง

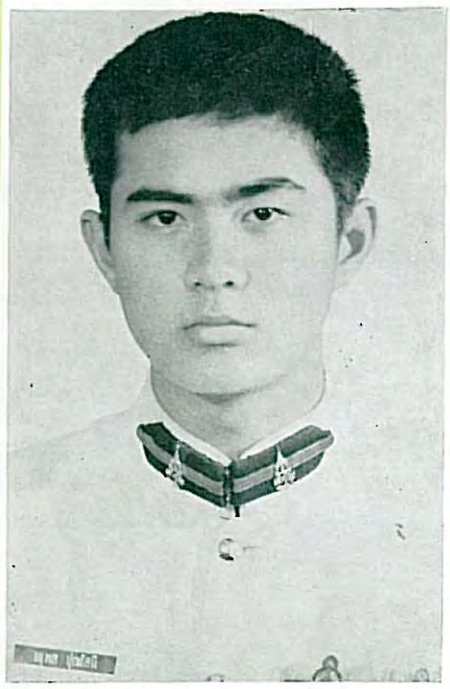
“ตา” เป็นหัวหน้าคนของคณะพญาไท และเป็นกำลังสำคัญในการตกแต่ง ฉากและสถานที่ เวลาทำงาน คณะมาตั้งแต่ยังไม่ได้รับ หน้าที่หัวหน้า และต่ายังมีฝีมือในการวาดรูปอีกด้วย ภาพที่ตาชอบวาดมากที่สุดคือภาพวรรณคดี เรื่องรามเกียรติ์ตอนหนุมานหาวเป็นดาวเป็นเดือน โดยตาให้เหตุผลว่า “หนุมานอ้าปากได้กว้างน่าเขียนดี”

๒๕๐๗ โกสินทร์ เกาภูริระ ศิลปคำนวณ คณะผู้บังคับการ

เกิด วันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๔๙๕ เข้าเรียน ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๐๕
บ้านเลขที่ ๕๖ สี่แยกวัดดวงแข อำเภอปทุมวัน โทร. ๕๔๖๑๒

เพื่อนๆ เรียกกันว่า “ทิด” (เรียกกันมาหลังจากสี่กีใหม่) ทิดมีนิสัยโอบอ้อมอารี พุดจาไพเราะที่สุดในบรรดาเพื่อนฝูงด้วยกัน ทิดเป็นคนใจเย็นทนต่อการถูกแหย่ ทิดเป็นที่รักของเพื่อนๆ และ (รัก) เด็กทุกคนในคณะ ทิดได้รับยกย่องว่าเป็นโกวิทเหนียวที่สุด และเป็นนักวอลเลย์ต๊วยงของทีม ในห้องเรียนถึงแม้ทิดจะมีชั่วโมงการหลับไม่แพ้คนอื่น ๆ แต่ทิดก็มีพรสวรรค์ทางการเรียนโดยเฉพาะ อนาคตทิดกระชับเบาๆ ไม่จุฬาฯ ก็ธรรมศาสตร์ คือจุดหมายที่จะก้าวต่อไป

✓ ๒๕๐๘ จิตุพล ปุณโสณี ศิลปคำนวณ คณะดุสิต

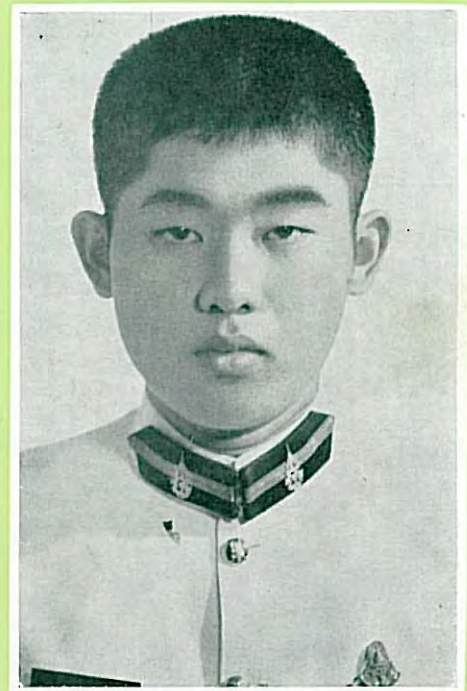
เกิด วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๐๕
บ้านเลขที่ ๘๙ ซอยวังนา ถนนประดิพัทธ์ พระนคร โทร. ๗๑๓๖๐

“จួយ” เด็กน้อยผู้มีความสูง ๖ ฟุตเศษ เป็นหัวหน้าคนหนึ่งของคณะดุสิตที่มรูปร่างหน้าตาหล่อเหลาเอาการทีเดียว เวลาจួយไปเที่ยวไหนกับเพื่อนๆ เราจะมองเห็นจួយได้ก่อนเพื่อนในระยะ ๕๐๐ เมตรทีเดียว ด้วยความสูงจួយจึงเป็นตารากองหน้าของทีมงานโรงเรียนไป จួយเป็นกรรมเมเยอร์มือหนึ่งของวงโยธวาทิต ยามว่างจួយจะชวนเพื่อนๆ เล่นทอยขีดหาทุนไว้ไปเรื้อนจากเป็นประจำ อนาคตเห็นจួយบอกว่า “จะขอไปย้ายสนามรักบี้ในรั้วสยามพู่กันให้”

✓ ๒๕๑๐ ธนินท์ จารุคุณ ศิลปฝรั่งเศส คณะจิตรลดา

เกิด วันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๐๕
บ้านเลขที่

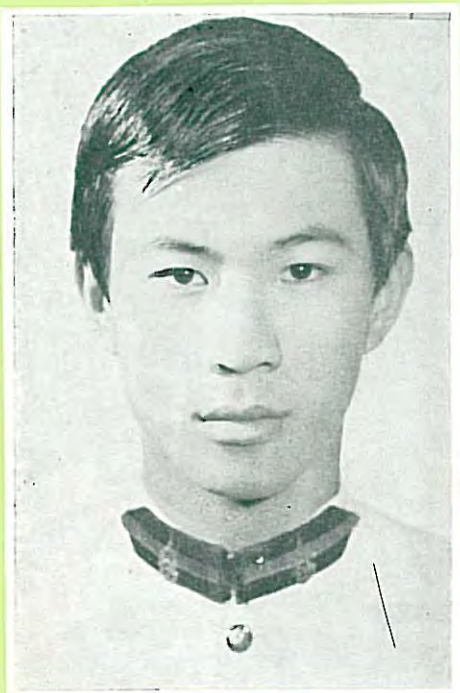
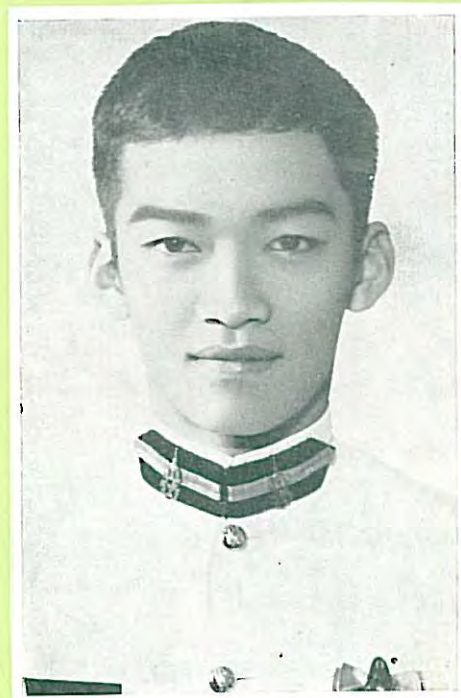
เมื่อครั้งเขาจิตรลดาใหม่ๆ พวกรุ่นพี่ตั้งชื่อให้ว่า “แป๊ป” เพราะมีพี่ชายชื่อ “บ๊อบ” เราจึงเรียกกันนี้ว่า “แป๊ป” มาจนทุกวันนี้ แป๊ปเป็นนักฟุตบอลทีมพลังสูงในวงการฟุตบอล (เล็ก) จึงได้รับการยกย่องให้เป็น “HERO” นอกจากนี้แป๊ปยังมีผลการปลาท่านากลัวจนไม่มีใครจะต่อกรด้วย

✓
๒๔๑๒ ณรงค์ มงคลศิริ วิทยาศาสตร์ คณะจิตรลดา

เกิด วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๐๕
บ้านเลขที่

ความจริงสีรุษของ “จ้อย” ก็ไม่ล้นสักหน่อย เพียงแต่คว่ำ
ไปเท่านั้นจึงมองเห็นเด่นชัดเมื่ออยู่กลางแจ้ง แต่ทำไมเพื่อนจึงเรียกจ้อยว่า
“(หัว) ล้น” ไปได้ ผมอยู่ในเชิงรักบของจ้อยเป็นทรูทวกันและสิ่งทรบรอง
ความสามารถของจ้อยคือเสื้อ “White” จ้อยบอกว่า “อนาคตจะเป็นหมอ
เพื่อนฝูงเจ็บป่วยจะรักษาให้ฟรี”

✓
๒๔๑๕ พิศิษฐ์ ไชยปรีชา ศิลปคำนวณ คณะดุสิต

เกิด วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๔๙๗ เข้าเรียน ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๐๕
บ้านเลขที่ ๑๙/๑ ซอยเลิศปัญญา ราชวิถี พระนคร

เพื่อนๆ เรียกว่า “จก” รูปร่างของจกเพียงจะเกินรุ่นเล็กเมื่อสองปี
นเอง แต่ถึงจะเล็กก็เล็กพริกขหนู เพราะอาศัยความเตียนเองทำให้จกติด
โล้หมาแล้วเสียมากมาย จกมีนิสัยเล่นเหมือนเด็ก ๆ แต่เวลาจกไม่โหละก็
อย่าเขี้ยวนา ใหญ่เท่าไหนก็ไม่กลัว จกมีกลิ่นพิเศษที่เพื่อนๆ ต้องยอม
สยบหัวให้ จกตั้งใจว่าจะตามไปศึกษาที่พี่ชายในรวัธรรมศาสตร์ให้จึงได้
คณะอะไรก็ได้ขอให้เป็นธรรมศาสตร์ก็แล้วกัน

✓ ๒๔๑๙ **วิหวัธ มรรคดวงแก้ว** วิทยาศาสตร์ คณะผู้บังคับการ

เกิด วันที่ ๑ มีนาคม ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๐๕

บ้านเลขที่ ๑๒๐/๑ ตรังข้ามที่ทำการเทศบาล ถนนเทศบาล อำเภอเมือง

กำแพงเพชร หรือ ๘๑๒/๒ ถนนนครไชยศรี ศรียานุศิณี พระนคร

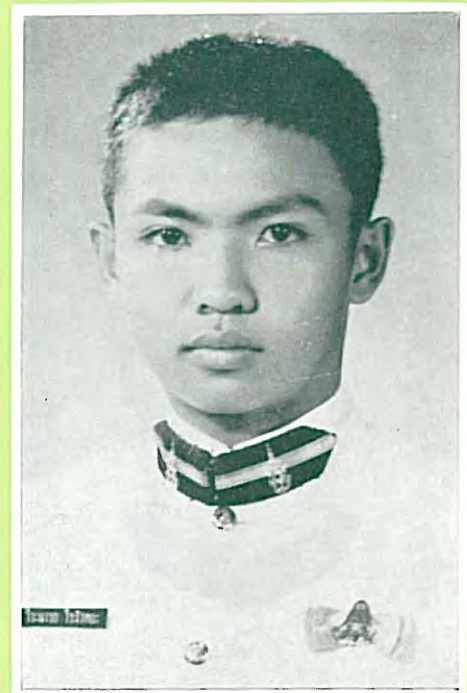
“กินง่าย นอนง่าย ไม่เลือกที่” เป็นคติของ “หมู” มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว หมูขี้มง่าย หัวเราะง่าย คุยสนุก และร่าเริงท่ามกลางเพื่อนฝูงอยู่เสมอ หมูมักจะมีคำพูดหรือท่าทางที่ทำให้เพื่อน ๆ ได้เฮฮาบ่อยๆ จึงเป็นหมูที่น่านับถือของเพื่อน ๆ ตลอดมา เรื่องกีฬาหมูก็ไม่ขี้ขลาด คร่ำมาแล้วทั้ง รักบี้ วอลเลย์ และบอลเล็ก พอพุงชกจะขยับหมูก็เลยอ้าลาวงการเอาเสียตอ ๆ หันมาพิเคราะห์กายอย่างเดี๋ยวนาคตหมูบอก “อะไรก็ได้”

✓ ๒๔๒๑ **วระนารถ วีระไวทยะ** วิทยาศาสตร์ คณะดุสิต

เกิด วันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๗ เข้าเรียน ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๐๕

บ้านเลขที่ ๖๓ ถนนเจริญนคร คลองสาน ธนบุรี โทร. ๖๐๐๓๒

เดิมเรียกเขาว่า “ปะ” แต่ต่อมาเพื่อน ๆ เริ่มสังเกตว่าเขามีใบหน้าคล้ายดารานางเอกคนหนึ่งจึงเรียกเขาว่า “(โร) ตัก” เขาได้รับเกียรติจากเพื่อน ๆ ให้เป็นประธานองค์การเด็กของคณะ.....มีความสามารถในการเป่าคาร์รีนแนตจนได้เครื่องสามารถมาประดับ กีฬาทุกประเภท (รุ่นเล็ก) ปะเล่นเป็นทุกอย่างและติดใจให้มากต่อมากแล้วจนใคร ๆ พวกนี้เรียกว่า “เด็กตอง” อนาคต อยากจะเจริญตามรอยบิดา คือสนใจในด้านนิติศาสตร์

๒๔๒๖ สิทธิเดช ปรีชานนท์ วิทยาศาสตร์ คณะผู้บังคับการ
เกิด วันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๐๕
บ้านเลขที่ ๙๒๓/๕๐ ถนนเศรษฐกิจ อำเภอเมือง สมุทรสาคร

“ฉะ” เป็นผู้ที่เจียบที่สุดในคณะ ไม่ค่อยสูงส่งกับใคร เอาแต่ท่อง
หนังสือ จนเพื่อน ๆ พากันกลัวว่า พ่อฉาคณะจะเป็นโรคเส้นประสาทเสีย
ก่อนที่จะสอบมอแปด ถ้ามีผลการเรียนวอลเลย์เป็นที่น่ากลัวของฝ่ายตรง
ข้าม จึงไม่แปลกเลยที่วอลเลย์รุ่นใหญ่ของคณะผู้บังคับการได้ขยับขึ้นมา
โดยที่ถนัดร่วมอยู่ด้วย ถ้าว่าอนาคตไว้ว่าต้องเป็นแพทย์ให้ได้

๒๔๒๗ สุรพล เสวตเสริม ศิลปผังเสส คณะผู้บังคับการ
เกิด วันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๐๕
บ้านเลขที่ ๑๗๐๕ บ้านอุทัยรัศมี ถนนเทอดไทย ตลาดพลู ธนบุรี
โทร. ๖๐๔๖๗

“เล็ก” ถึงจะเล็กก็เล็กกล้า ตั้งนามกรว่า “กล้า” จึงถูกขี้ต๊อด
ให้ด้วย ความเต็มใจ เล็กนิยมการเลี้ยงสัตว์เป็นชีวิตจิตใจโดยเฉพาะ
“กระจ๊อน” เล็กใช้เวลาว่างในวันอาทิตย์เดินดูสัตว์แถวสนามหลวงแทน
การเที่ยวเตร่อันไร้สาระ ถ้าถามเล็กถึงเรื่องผู้หญิงเล็กจะตอบอย่างไม่แฉ
ว่า “ไม่สน” สัตว์เล็กชอบมากที่สุดคือ “สีหมึก”

✓ ๒๔๖๐ กฤต ไกรจิตติ ศิลปฝรั่งเศส คณะจิตรลดา

เกิด วันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๔๙๗ เข้าเรียน ๕ กันยายน ๒๕๐๕
บ้านเลขที่

คนส่วนมากเรียกว่า “กฤต” แต่มีเพียงไม่กี่คนที่จะเรียกกฤตว่า
“ ” อันเป็นชื่อที่ถูกตั้งขงตั้งแต่ยังจำความไม่ได้ กฤตเป็น
คนหนึ่งที่คอยให้คำตอบเกี่ยวกับข้อกังขาของเพื่อนในชั้นหลังศึกษา แลผมยัง
หล่อจนผู้หญิง (เข้ม) มองจนเหลียวหลัง กฤตอยากจะทำเรื่องรอมตาม
บิดาคือ “เป็นนักกฎหมาย”

✓ ๒๔๖๙ บุญกิจ อารังควิทย์ วิทยาศาสตร์ คณะดุสิต

เกิด วันที่ ๓ มิถุนายน ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๒๐ ธันวาคม ๒๕๐๕
บ้านเลขที่ ๔๕๕ - ๔๕๙ ถนนพระราม ๔ ปทุมวัน พระนคร
โทร. ๕๓๖๐๔

บุรุษร่างเท่หล่อผู้^{สูง} นมนคนแนวว่า “กิจ” เป็นคนมีนิสัยร่าเริง
สนุกสนาน กิจเคยไปเที่ยวมาเลย์มาแล้วในนามของนักรักบี้ทีมโรงเรียน
กิจเป็นหัวหน้าคณะดุสิตที่เด็ก ๆ รักและเคารพ อาหารที่กิจโปรดปรานที่สุด
เห็นจะเป็น “โจ๊ก” กิจบอกว่ากินแล้วมีพลังดี (โธ่เอ๋ยใคร ๆ ก็รู้น่า) ในปี
สุดท้ายกิจวางมือจากคาร์เนตหันมาจับหนังสือ เพื่ออนาคตจะได้เป็นวิศว ฯ
สนใจและก็เชื่อแน่ว่าต้องเป็น^{นี้}

๒๕๐๔ สมชาย ตังคณะสิงห์ ศิลปฝรั่งเศส คณะดุสิต

เกิด วันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๔๙๔ เข้าเรียน ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๐๖

บ้านเลขที่ ๙๐๗ ถนนอิสรภาพ ธนบุรี

“ ต่าย ” มีพรสวรรค์มาแต่เด็ก ๆ เกยวกับกีฬาในน้ำ ต่ายจึงติดทีมชาติลงแข่งเอเชียนเกมส์กับชาติอื่นเมื่อตนบ่นเอง ใช้แต่กีฬาทางน้ำเท่านั้น บ่นบคต่ายก็มีความสามารถไม่ใช่น้อยไม่ว่าเป็นบาสเกตบอล วอลเลย์บอล หรือแม้กระทั่งกีฬาเด็กเล่น เวลาวางต่ายชอบค้นหาคำถามแปลก ๆ มาถามเพื่อนฝูงทำให้ต้องขบคิดกันเป็นนาน ๆ เป็นต้นว่า “ ของเหลวอะไรพูดได้ ” (กิติโกณะช) ต่ายอาจจะอ่อนสั้กหน้อยสำหรับบ้านการเรียนแต่ต่ายก็พยายามและมีหวังที่จะสร้างอนาคตให้กับตนเองให้ดีที่สุดไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

๒๕๐๗ พรชัย ลิมปพยอม วิทยาศาสตร์ คณะดุสิต

เกิด วันที่ ๔ มกราคม ๒๔๙๕ เข้าเรียน ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๐๖

บ้านเลขที่ ๑๐๗๒ ซอย ๓๕ ถนนอาคารสงเคราะห์ ๓ คลองจั่น
กรุงเทพฯ ๑๐

“ แมว ” เป็นหัวหน้าคนหนึ่งในคณะดุสิต เป็นที่เคารพยำเกรงของลูกน้องทั้งหลายแหละ ถ้าแมวไม่ถูกพลิกล้อคิในปี ม.ศ. ๕ บ่นแมวกงเดินอยู่ในมหาวิทยาลัยเป็นแน่ แมวเป็นนักบาส ๆ ทีมโรงเรียนทีมสลาการเล่นแปลก ๆ แต่ข่มขวัญคู่ต่อสู้ได้จึงได้รับเครื่องหมายกิงสามารถไว้เป็นเกียรติ และยังได้สามารถชน ๑ จากการตกลองประจำวงบ็อก ๑ อัน นอกจากนั้นแมวยังประสบความสำเร็จในการพิสูจน์ให้เห็นว่า “ แมวกับหนูไม่เกลียดกัน ” (อยากรู้ันักว่าทำอย่างไรหนอ) อนาคตอยากเรียนสัตวแพทย์เพื่อออกมารักษาหนูและลูกแมวทอง “ เหมียว ๆ ”

๒๔๑๐ จรรมนง แสงวิเชียร

ศิลปฝรั่งเศส คณะดุสิต

เกิด วันที่ ๑๒ เมษายน ๒๔๙๖

เข้าเรียน ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๐๖

บ้านเลขที่ ๓/๒ เหมืองหิน แพร่

หนุ่มชาวเหนือหน้าตาน่ารักคนนี้ มีนามว่า "จุ่ม" เป็นคนร่าเริง สนุกสนาน มีกิ้งก่าไทม์มจุ่มที่นั่น จุ่มมีรอยยิ้มที่ทำให้ผู้ที่ได้พบเห็นต้อง ตกตะลึง เพราะเขี้ยวของจุ่มนั้นงดงามนัก ดนตรีจุ่มไม่สน สนแต่การปั่น ดิน จุ่มเคยเล่นรักบี้เมื่อเด็ก ๆ แต่ได้ขวนขวายไปเอาดีทางบาส ๆ และ วอลเลย์แทน จุ่มขยันเรียนตั้งแต่นั้นปี นอนดึกตนเข้า หลับเสียบ้างบาง ชั่วโมง แต่ถึงอย่างไรจุ่มก็คงไม่ต้องกลับมาเรียนต่อแน่

๒๔๑๓ เบ็ดพงษ์ นิติเกษตรสุนทร วิทยาศาสตร์ คณะผู้บังคับการ

เกิด วันที่ ๘ มกราคม ๒๔๙๗

เข้าเรียน ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๐๖

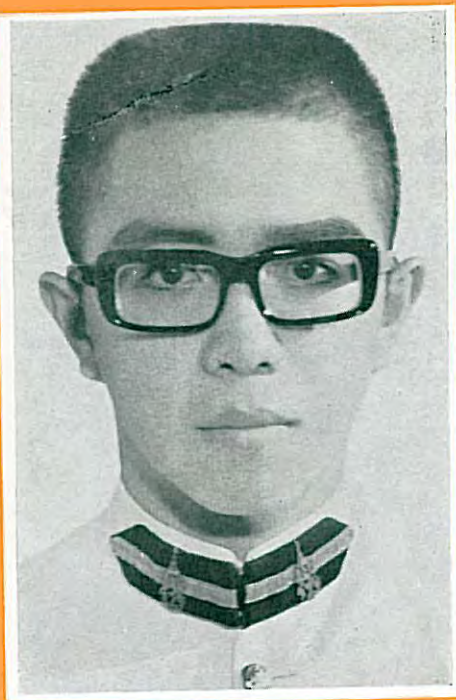
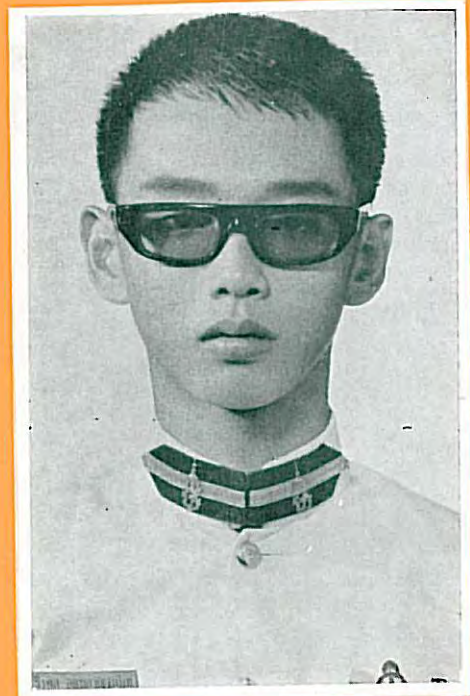
บ้านเลขที่ ๖๕๕ ถนนจรัลสนิทวงศ์ บางกอกน้อย ธนบุรี โทร. ๔๘๖๐๐

นิคเนมสั้น ๆ ว่า "โหนก" รูปร่างกระทัดรัดที่สุดในห้องวิทย์ ข โหนกใช้เวลาส่วนใหญ่ช่วยการนอน โดยเฉพาะในห้องเรียนแต่ก็ยังเป็นที่ ไว้วางใจของอาจารย์ เพราะโหนก "Bright" อยู่แล้ว โหนกมีนิสัยขี้มุทะลุ คู้ตัน (บ้าทำลาย) บ้างในบางเวลา บางเวลาก็เจียบบขรึม โหนกอมปัสก็อด อยู่ไม่กี่บีกเอาเครื่องหมายสามารถชั้นหนึ่งมาติดดอกหრა โหนกเป็นทั้งนัก รักบี้ บอล บาส ๆ และวอลเลย์บอลของคณะ อนาคตโหนกบอกว่า "แล้ว แต่ดวง"

๒๕๑๖ ธีระพล อุดมกาญจน์ วิทยาศาสตร์ คณะผู้บังคับการ
เกิด วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๖ เข้าเรียน ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๐๖
บ้านเลขที่ ๒๗๕/๒ ถนนนครไชยศรี อำเภอคูสิต พระนคร
โทร. ๔๔๑๙๖

“เส็ง” เป็นหัวหน้าคนหนึ่งของคณะผู้บังคับการ อยู่มานานพอ
สมควร เส็งชอบาย เجبขรึม ยมง่าย ใจเย็นเป็นน้าแข็ง เพื่อน ๆ ชอบ
เรียกเส็งว่า “รถไฟ” เพราะอะไรเจ้าตัวไม่ยอมเปิดเผย ลักษณะเรียนเด่น
เล่นตีมอยู่ในตัวเส็งครบ เส็งเคยรับพระราชทานรางวัลเรียนดีมาแล้ว ก็ฟ้า
ลูกหนึ่งเป็นที่โปรดปรานมากที่สุด อนาคตเส็งวาดภาพไว้ว่า “อยากเป็น
วิศวกรเพื่อจะสร้างทางรถไฟสายใหม่ที่ยาวที่สุดในโลก”

๒๕๑๘ ไพศาล พันธุ์หาไฟ วิทยาศาสตร์ คณะดุสิต

เกิด วันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๔๖ เข้าเรียน ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๐๖
บ้านเลขที่ ร.ร. เข้มวิทยาคาร อำเภอโพธาราม ราชบุรี

“แวน” เป็นชื่อที่เจ้าตัวพอใจมากที่สุดที่จะให้เพื่อนเรียก แต่
เพื่อน ๆ กลับไม่ชอบเรียก ชื่อของเขาที่ “POPULA” ในหมู่เพื่อนฝูงคือ
“แม่ว” หรือ “ฟุง” ถ้าเอ่ยขันทใดใครก็ต้องร้องอ้อทันที แวนก็เป็นอก
คนหนึ่งจำทางไปเรือนจากไม่ได้ และถ้าวันไหนแวนไปเยือนจาก
วันนั้นจะต้องมีเหตุการณ์ประหลาดเกิดขึ้นในเรือนจากเสมอ ไม่ขามแตกก็
ขวดน้ำปลาแตก แวนเป็นอริกับกีฬาทุกประเภทยกเว้นไต่กับสควอช
แวนเป็นนักเป่า Trumpet มือหนึ่งของวงห้ ๆ อนาคตแวนบอกว่า
“ประเทศไทยจะได้ นายแพทย์รักษาเด็กหรือหมอพันทนต์แน่ ๆ”

✓ ๒๙๑๙ ยงยุทธ ผู้สันติ วิทยาศาสตร์ คณะผู้บังคับการ

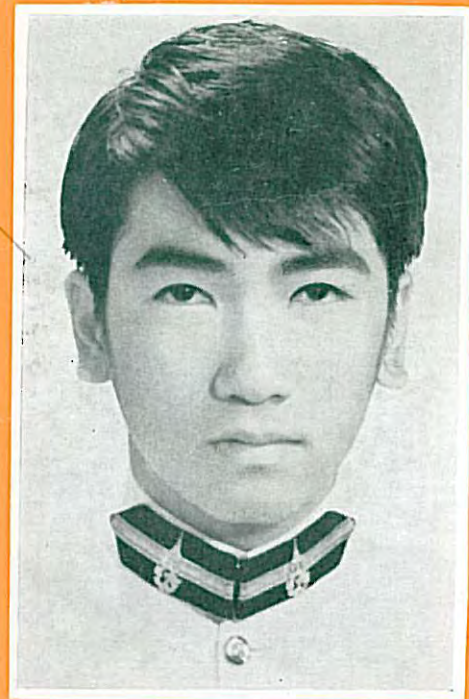
เกิด วันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๐๖
บ้านเลขที่ ๑๔๑๓ ถนนตากสิน บุคคโล ธนบุรี โทร. ๖๐๔๒๘

“เสียว” หนุ่มรูปงามจากดาวคะนอง เป็นคนชอบวาดภาพใน
อากาศเกี่ยวกับสิ่งสวยงาม ทั้งมีชีวิตและไม่มีชีวิต (บ้า) และชอบมา
บรรยายให้เพื่อน ๆ ฟังจนพากัน (เกือบเชื่อ) และเสียวยังมีอาชีพ (ขี้ด)
สัวโวลีนอยู่ในวงดุริยางค์ จนครูที่สอนอยู่ทนมไม่ไหวต้องให้เครื่องหมาย
สามารถชนหนึ่ง ก็ฟ้าเสียวเป็นทุกอย่างไม่ว่าลูกกรี ลูกกลม เสียวหวังที่จะ
ไปไขว่คว้าลาภยศสาวในมหาวิทยาลัย

✓ ๒๙๒๐ วศิน บัจจกัณฑ์ วิทยาศาสตร์ คณะพยาบาล

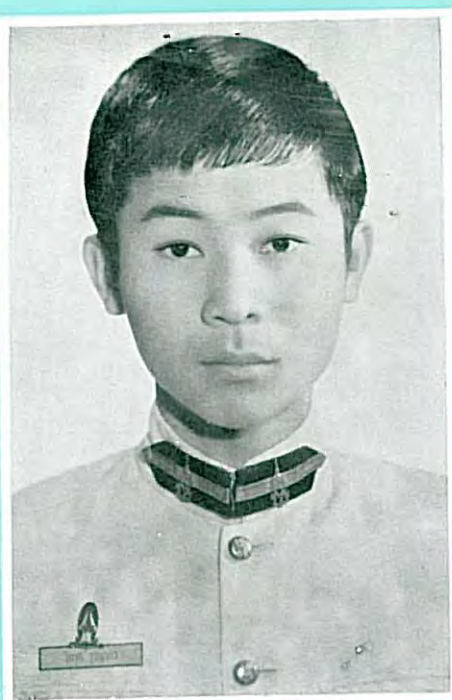
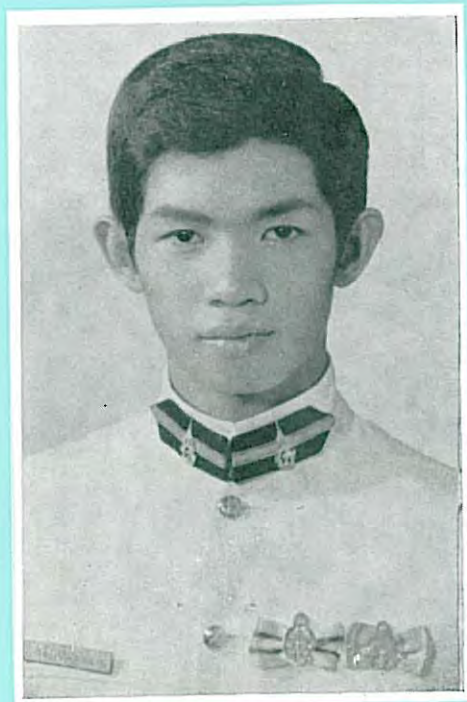
เกิด วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๔๙๗ เข้าเรียน ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๐๖
บ้านเลขที่ ๓๔ ซอยลอยมา สามเสนใน พระนคร โทร. ๗๒๗๖๔

“เช็ก” เป็นคนเนมที่เจ้าตัวภูมิใจมาก “เช็ก” เป็นที่รักของ
เพื่อนทุกรุ่นแม่แต่เพื่อนร่วมชั้น เช็กก็ยกตัวเป็นน้องอยู่เสมอ แต่การ
เรียนไม่ยอมเป็นรองใคร ๆ ง่าย ๆ อนาคตอยากเรียนวิศวะ อย่างไกรสิทธิ์ผู้พี่
เกือบล้มกระชับว่า กรัทาน้องใหม่จุฬาฯ เทรี่ยญทองคงไม่พลาดแน่
โดยเฉพาแผลน

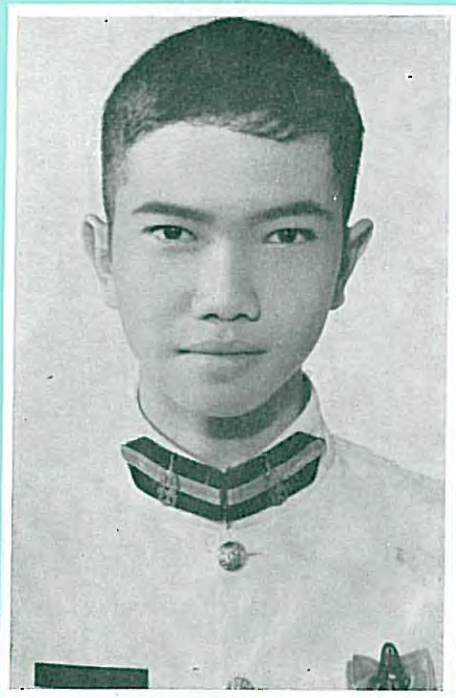
✓
๒๙๒๐ รณชัย เทพหัสดิน ๙ ศิลปฝรั่งเศส คณะพญาไท
เกิด วันที่ ๒๒ กันยายน ๒๔๙๕ เข้าเรียน ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๐๖
บ้านเลขที่

“หนุ่ม” ใช้เวลาอันสั้น สร้างตัวจนเป็นหัวหน้า ได้รับเครื่องหมาย
สามารถ สมบูรณ์ในเชิงรักบี้ ส่วนประเภทกรีฑา “คำถ่อ” หนุ่มก็คว้า
เหรียญทองมาแล้ว ด้านดนตรีเป่าปี่สก็อตจนมีชื่อเสียงมาติดที่หน้าอก โดย
ปกติ หนุ่มไม่ชอบดูหนังไทย แต่สำหรับหนัง “นุช” ที่เฉลิมไทยนั้น
หนุ่มสนใจเป็นพิเศษ (สนใจอะไรกันแน่)

✓
๒๙๒๒ วิภาส รุจนากร ศิลปฝรั่งเศส คณะพญาไท
เกิด วันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๐๖
บ้านเลขที่ ๑๓๘ ซอยโสภณ เพชรเกษม อำเภอภาษีเจริญ ธนบุรี
โทร. ๖๗๐๗๗๖

“จิว” จากสาเหตุที่จิวมีความสูงอยู่ในขั้วจำกัด เพื่อน ๆ เลย
ขนานนามให้ จิวมีอารมณ์ขันอยู่เสมอ ไม่ว่าจะอยู่ในห้องเรียนหรือที่คณะจิว
มีเรื่องตลกเล่าให้เพื่อนฝูงฟังอยู่เสมอ ปัจจุบันจิวเป็นหัวหน้าทีมรักบี้ (รุ่นกลาง)
ของพญาไทหน้าทีมทำประวัติศาสตร์จำนวนแต้มแพ้มากที่สุดตั้งแต่มีแข่งกัน
มา สมัยหนุ่ม ๆ จิวเคยรับ (ฝาก) เหรียญทองแดง ๒ เหรียญจากการ
แข่งขันกรีฑาหน้าพระที่นั่งอีกด้วย คู่หูของจิวคือ ลอน (คุณพินิจ) เมื่อรวม
กันที่ไหนละก็...บรรลphyทนน สอบแปดคราวนถ้าโชคไม่ช่วยเป็นม้วยแน่
จิวใฝ่ฝันที่จะเป็นลูกหลานพ่อขุนราม ๙ ตั้งแต่ต้นบแล้วละ

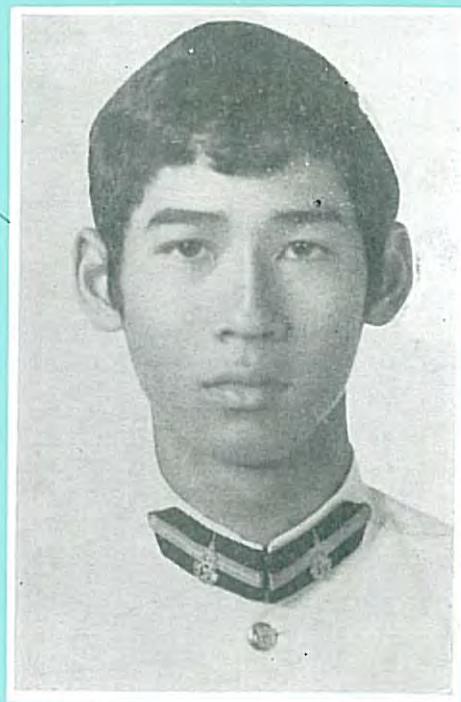

✓ ๒๕๒๓ **วีระฉันท ศรียานนท์** ศิลปฝรั่งเศส คณะจิตรลดา
เกิด วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๑๖ เข้าเรียน ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๐๖
บ้านเลขที่

คุณพ่อคุณแม่ตั้งชื่อให้ว่า “เจียบ” แต่พอภาษาฝรั่งเศสเข้ามาอ่านวาย
ในการเรียน เจียบจึงถูกเพื่อน ๆ ขนานนามให้ใหม่ว่า “Petit” (แปลว่า
ผู้มีรูปร่างกระทัดรัด) แต่เจียบก็ไม่ถือสาเพราะเป็นคนอารมณ์เย็น และไม่
แสดงความไม่พอใจให้เพื่อนเห็นง่าย ๆ ด้วยเหตุนี้เจียบจึงเป็นที่รักของ
ทุก ๆ คน เรื่องอนาคต สำหรับเจียบไม่มีปัญหา

✓ ๒๕๔๖ **วัฒนพงศ์ อาสนจินดา** ศิลปคำนวณ คณะผู้บังคับการ
เกิด วันที่ ๓ กันยายน ๒๕๑๖ เข้าเรียน ๒๔ กันยายน ๒๕๐๖
บ้านเลขที่ ๑๐๔/๑ ซอยรางน้ำ ถนนราชปรารภ คูสิต พระนคร
โทร. ๗๑๕๐๑ หรือ บ้านพักอาจารย์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เชียงใหม่

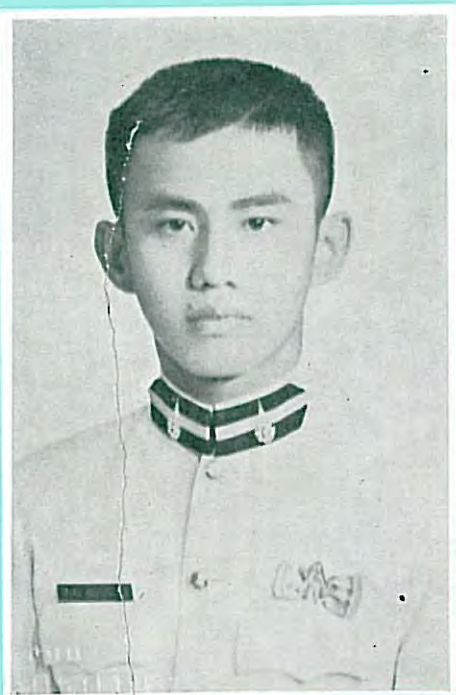
หนุ่มรูปหล่อที่สุดในชั้น ม.ศ. ๕ รุ่น ๔๓ เห็นจะได้แก่ “วัฒนพงศ์”
หรือ “ป็อก” เป็นชื่อที่ติดปากเพื่อน ๆ และเด็ก ๆ ทุกคน ป็อกมีนิสัย
รักสนุก ชอบช่วยเหลือเพื่อนและมัลลการยวทแปลกและแหวกแนวทุกคนจึง
โกรธป็อกไม่ลง บทป็อกจะหลับป็อกเป็นคนทีหลับอืดที่สุดในชั้น ป็อก
ว่ายนน้ำได้ไม่เลว เราจึงหวังว่าเงือกหนุ่มอย่าง ป็อกคงจะเป็นที่หมายปอง
ของสาวเชียงใหม่ ป็อกกวาดอนาคตไว้ว่าจะต้องปั่นรวสม่วงของ ม.ช. เข้า
ไปกวนใจสาว ๆ ให้ปั่นป่วนเล่น คติของป็อก “อย่าคิดว่าได้ อย่าหมาย
ว่าตก อย่างกว้างง่าย อย่างหมายว่ายาก”... (โธ้ย อ่านแล้วไม่รู้เรื่อง)

๓๐๑๒ ฉัตรเพชร ฉายางาม วิทยาศาสตร์ คณะดุสิต

เกิด วันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๐๗
บ้านเลขที่ ๙๑ ซอย ๑ หน้าโรงพยาบาลวชิระ พระนคร โทร. ๘๑๗๙๗๐

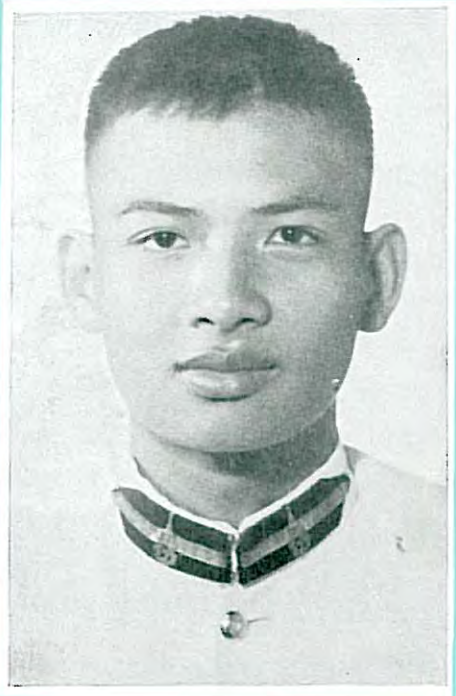
“เจียบ” บุคคลแข็งแรงประจำปของคณะดุสิต พุดน้อยแต่เมื่อกุด
ขนมื่อโตกเรียกเสยงซาจากเพอนได้เสมอ พวกเรากเห็นเจียบหมกมุ่นกับ
การเรยันทงวณฑกน เจียบเป็นคนทคองขางจะท่างไกลเรอนจากไปหนอย
เพราะเวลาจะไปละกัต้องหาคนนำทางกันให้วุ่น อาหารหลักของเจียบคือ
“กล้วยน้ำว้า” ในอดีตเจียบเคยลงสนามรักบี้และฟุตบอลให้คณะมาแล้ว
ปัจจุบันเจียบเอาแต่เล่นบาส ๆ อย่างเดียว อนาคตเป็นทรู้กนทวไปไนหมู่
เพอนว่า เจียบได้มอบใจและกายให้แก่คณะวิศวกรรมศาสตร์ของจุฬาล
งกรณ์มหาวิทยาลัยจนหมดสิ้น

๓๐๑๓ พุทธิ โปธิรังษิยากร วิทยาศาสตร์ คณะดุสิต

เกิด วันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๐๗
บ้านเลขที่ ๑๐ ศรีษุม อำเภอเมือง แพร่ หรือ ๖๓ ศรีจันทร์ สุขุมวิท
พระโขนง โทร. ๙๑๔๙๓๙

ใคร ๆ เรียกเขาว่า “จ๊วย” แต่บางทีกเรียกเขาว่า Samson ใคร
อยากรู้ที่มาของ Samson ติดตอสอบถามเจ้าตัวได้ทุทเวลา จ๊วยเป็นคน
รักสนุก เอะอะไว้วากคือสมบัติประจำตัวของเขา จ๊วยเคยเล่นรักบี้มาแล้ว
ในรุ่นเล็ก แต่โชคไม่เข้าข้างต้องเข้าเผือกไหปลาร้าอยู่นาน ตั้งแต่นั้นมา
ก็เลยหันหลังให้รักบี้ หนึ่มาเอาดีทางเดินเล่นเวลากัฟ้า การดนตรีจ๊วยเป็น
นักเป่าแซก ๆ ด้วย อนาคตจ๊วยบอกว่า ต้องการเดินไนวิชาชีพสามย่าน

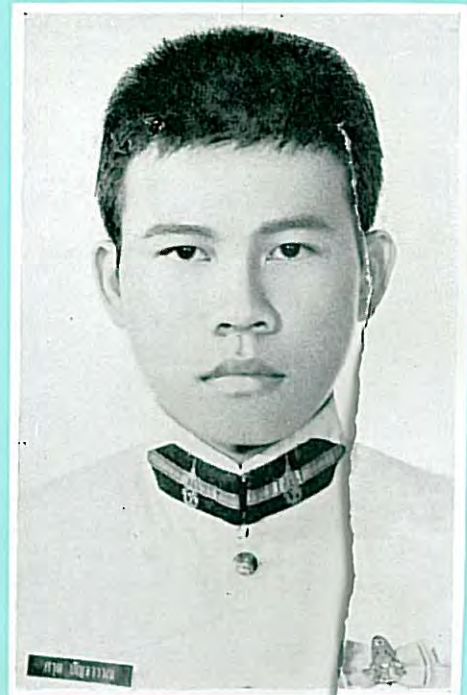

✓ ๓๐๑๔ ภูวดล วุฒทกนก วิทยาศาสตร์ คณะผู้บังคับการ
เกิด วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๔๙๕ เข้าเรียน ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๐๗
บ้านเลขที่ ๘๑ หมู่ ๓ ขอยแบวริง สุขุมวิท พระโขนง โทร. ๙๓๐๖๑๕

“หิน” ของเพื่อนหรือ “ลูกหิน” ของคุณแม่เป็นคนเดียวที่จะตอบคำถามของ Question man ได้ทุกคำถาม หินรอบรู้สารพัดในเรื่องจักร ๆ กล ๆ และชอบซ่อมแซมวิทยุให้เพื่อน (ที่เสียอยู่แล้วก็เสียหนักเข้าไปอีก ทีดี ๆ อยู่ก็เสียไปเลย) หินมีรูปร่างแบบ Tall (Very) Dark & Handsome แต่ค่อนข้างจะ “หิน” สมชื่ออยู่สักหน่อย เรื่องอนาคตหินบอกว่า “แล้วแต่พระพรหมจะยิงลูกหินไปทางไหนลูกหินก็จะไป” อ้อ หินกระซิบว่า ใครจะไปดูไร “ข้าง” ของหินที่ชะอำละก็ ขอให้บอกมา

✓ ๓๐๑๕ ตรีศร บัญจวรรณ วิทยาศาสตร์ คณะจิตรลดา
เกิด วันที่ ๙ ตุลาคม ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๐๗
บ้านเลขที่

ปกติจะถูกเรียกว่า “จ๋วย” แต่ตอนหลังได้เกิดปรากฏการณ์ อันเป็นเครื่องพิสูจน์ว่า จ๋วยมีคอแข็งแกร่งประดุจเพชร จึงได้รับฉายาใหม่ว่า “คอโต” (เหมือนจระเข้) จ๋วยดูหนังสือมากจนกระทั่งเห็นว่าการที่จะคบหาสมาคมกับเพื่อนฝูงเป็นเรื่องไม่สำคัญไป (ไม่แน่มันจะคราวหน้าคราวหลังอาจต้องพึ่งพากันก็ได้) คนเราถึงความรู้ที่ท่วมหัวก็อาจจะเอาตัวไม่รอดก็ได้ อนาคตเห็นคุยว่า “อยากเป็นวิศว”

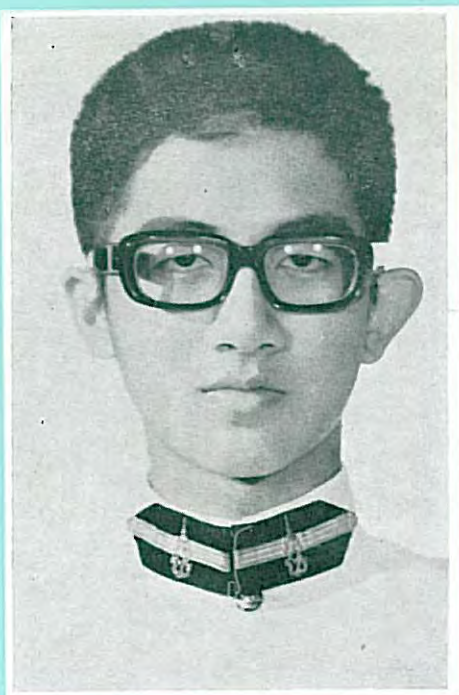

✓
๓๐๑๖ ศิริเดช วุฒาพิทักษ์ วิทยาศาสตร์ คณะผู้บังคับการ

เกิด วันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๔๙๗ เข้าเรียน ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๐๗

บ้านเลขที่ ๕๕ ซอยหน้าวัดพระยาบาล พระนคร โทร. ๘๑๑๙๑๔

ชินแสหนุ่มผู้มีอารมณ์เยือกเย็น เจ้าของใบหน้าเบอนิยม ถึงแม้ร่างจะไม่ใหญ่ แต่ย่อมมีความสามารถในด้านต่าง ๆ มากทีเดียว ในเชิงกีฬา ย่อมมีนามปรากฏอยู่บนโลโก้วอลเลย์บอลมาแล้ว ๓ ปีแล้ว ย่อมเป็นคนไม่ถนัดจริงจัง เป็นที่รักของเด็ก ๆ ทุกคนในคณะ ย่อมเรียนอยู่ในระดับดีจึงมีหวังที่จะบดเข้าข้ามหาวิทยาลัยแน่

✓
๓๐๑๗ ศิริพงษ์ อันทรัมย์ วิทยาศาสตร์ คณะแพทย์ไทย

เกิด วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๐๗

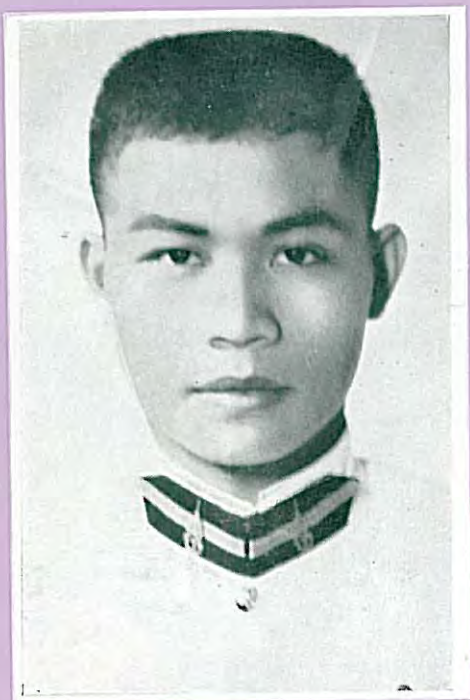
บ้านเลขที่ ๒๙๒ บริษัท พิธานพานิช สุริวงศ์ บางรัก พระนคร

โทร. ๓๕๖๕๖

“แว่น” ผู้โต้งต้งในวงการเด็ก ตังมั่นในการเรียน “วิชาความรู้ เป็นเพื่อนที่ดีที่สุด” เป็นคติพจน์ส่วนตัวของแว่น แว่นหวานแต่ว่าปลายปีจะติดบอร์ตหรือไม่เท่านั้น อนาคต แว่นจะเป็นแพทย์ให้ได้ (แล้วคอยดูกัน)

๓๐๒๐ อูจพด จารุตามระ วิทยาศาสตร์ คณะผู้บังคับการ
เกิด วันที่ ๑๙ เมษายน ๒๔๙๖ เข้าเรียน ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๐๗
บ้านเลขที่ ๑๓๖ ซอยปราโมทย์ ถนนสุรวงศ์ บางรัก พระนคร
โทร. ๓๑๔๒๖

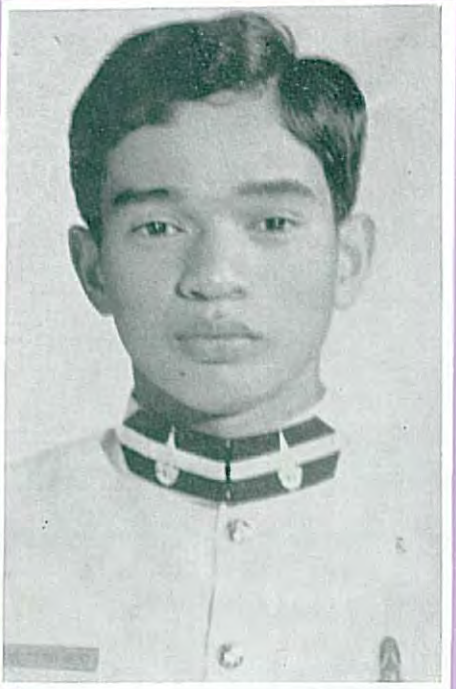
“บอน” เป็นชายหนุ่มที่มีความคิดสติไสชาบเข้าเอการอยู่ บอน
ดำรงตำแหน่งใหญ่โต (มิโหฬาร) อยู่ในสมาคมหนังสือพิมพ์โดยมีผลการ
ป้อนข้อมูลให้กับเครื่องคอม ๆ คล้ายคลึงกับ..... ด้านการกีฬาบอนเล่น
ได้ทุกอย่าง นิยมการปั่นปายเป็นยิ่งนัก การเรียนปานกลางผลจะเป็นอย่าง
ไรคอยดูกัน ในอนาคตบอนหวังว่าจะได้เข้าไปอยู่ในรั้วสีชมพู ไม่คณะ
ใดก็คณะหนึ่ง (หรือไม่ก็ไปโลกพระจันทร์เลย) ไปดีเถอะนะ

๓๑๑๓ ธานินทร์ รุจิสุข ศิลปฝรั่งเศส คณะผู้บังคับการ

เกิด วันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๔๙๔ เข้าเรียน ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๐๘
บ้านเลขที่ ๒๕/๑๓ ถนนกรุงเทพฯ - นนทบุรี บางซื่อ กรุงเทพฯ ๘

สมัยยังหนุ่ม ๆ อยู่เพื่อน ๆ เรียกกันว่า “ต้อม” แต่พอหนึ่งเรื่อง
“ZULU” เข้ามาฉายในเมืองไทย ต้อมจึงมีฉายาใหม่ว่า “ZULU”
เพราะมีบุคลิกเหมือนพระเอกของเรื่องเป็นอย่างยิ่ง ต่อมาเพื่อความเท่ต้อม
จึงเปลี่ยนนามเป็น “LULU” ลูมีผลการเรียนจดหมายถึงสาว ๆ ดีพอ ๆ
กับการเล่นรักบี้ ซึ่งลูไปดลยถึงมาเลย์มาแล้ว พร้อมกับได้เสื้อ WHITE
มาเป็นเกียรติอีก ๑ ตัว ลูเป็นนักเป่าปัสกอตที่คิดค้นในการ (หนึ่การข้อม)
เป่าบอกด้วยอนาคตลูบอกว่า “ถ้าสอบเข้าอะไรไม่ได้จะกลับไปอยู่แอฟริกา”

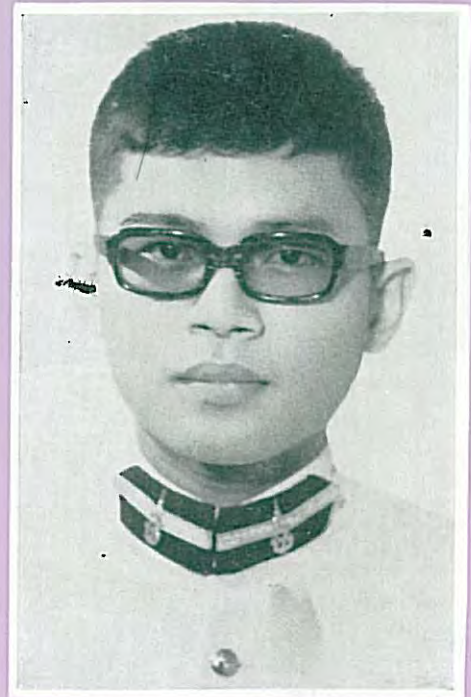

✓ ๓๑๘๓ **คุชฎี สุเสาร์จ** วิทยาศาสตร์ คณะผู้บังคับการ
เกิด วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๓๕ เข้าเรียน ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๐๙
บ้านเลขที่ ๒๖๕ คลองบางกอกน้อย อำเภอบางกอกน้อย ธนบุรี

“รอก” เป็นคนดูประจำคณะผู้บังคับการ แต่ถ้าได้เพื่อนถูกใจสักสองสามคน รอกจะ “จ้อ” จนไฟแลบออกจากปากที่เคี้ยว รอกเป็นนักกีฬาที่สำคัญของคณะ ด้วยความรวดเร็วและว่องไวปานกระรอก รอกจึงได้ไปคลุกคลีเสื้อเหลืองด้วยดีลาของสกริมฮาล์ฟทีมโรงเรียน จะเห็นชื่อของรอกในฐานะนักกีฬาของคณะจากโล่ชนะเลิศ “กีฬา” ๕๖๗ ฟุตบอล และวอลเลย์ ปีหน้ารอกคงได้ไปรวนสาว ๆ ในมหาวิทยาลัยอีกตามอัธยาศัย

✓ ๓๑๙๑ **บิษัณณ์ เยาวพงษ์ศิริ** วิทยาศาสตร์ คณะพยาบาล
เกิด วันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๓๖ เข้าเรียน ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๐๙
บ้านเลขที่ ๒๑๘/๒๐ ตรอกพุทธตัดใหม่ ถนนเจริญเมือง อำเภอบุพผวน
พระนครศรี

“หยัง” เห็นใส่ว่านอย่างนั้นแหละ จัดเวรตอบจดหมายแทบไม่ทัน
หยังทำให้ “หมอ” นักเรียนทุนสะท้านมาแล้วเมื่อคราวสอบกลางปี ด้วย
การขิงที่ ๑ เล่นเสีย ๙๐ กว่าเปอร์เซ็นต์ สบายตัว.... หยังบอกว่า
สนับอย่างเฉว ๆ ก็คงจะติดบอร์ตคนสุดท้าย (ขอให้จริงอย่างว่าเถอะ)

๓๑๙๓ **ตุลาราชพัฒน์ ลุประสงค์** วิทยาศาสตร์ คณะจิตรลดา

เกิด วันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ เข้าเรียน ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๐๙
บ้านเลขที่

ชอบยาวเหมือนพระเอกหนังแบก หน้าตาก็ราวกับลูกชายคนขาย
โรตี จึงสมควรแล้วที่ถูกเรียกว่า “กูด” (นามเต็มว่า “โกกูด”) มองดู
ที่แววตาให้ตาให้ตี่จะเห็นว่า กูดเป็นคนฉลาด (ในการหลอกต้ม) แฝง
ไว้ด้วยความอ่อนเพลียอยู่เป็นนิจ ตอนแรกมีเค้าวากูดจะเป็นหมอเพราะฝัก
งานอยู่เรื่อย ๆ แล้วยกเปลี่ยนใจอยากเป็นสถาปนิก เพราะสำนักได้ว่า ตน
เองมีความสามารถในการสร้างสรรค์และทำลาย

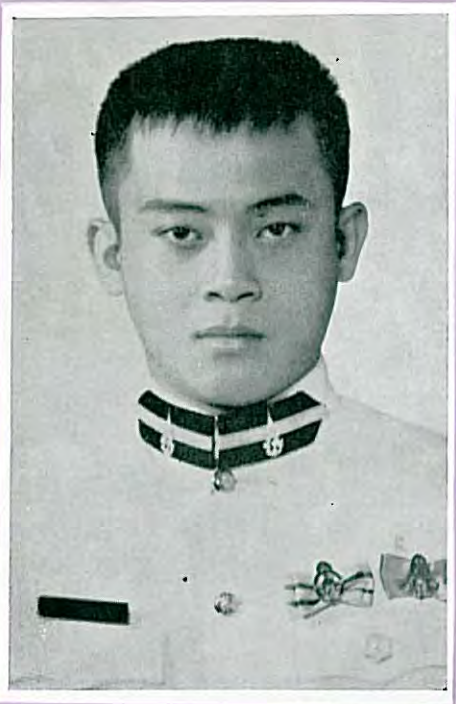

๓๒๗๔ **สาวิตร ไกรสินธ์** วิทยาศาสตร์ คณะดุสิต

เกิด วันที่ ๒ มกราคม ๒๕๑๖ เข้าเรียน ๒๐ กันยายน ๒๕๐๙
บ้านเลขที่ ๑๕/๑ ตำบลคชสิทธิ์ อำเภอหนองแค สระบุรี หรือ

๖๕/๑ ซอยสายลม พหลโยธิน พระนคร โทร. ๗๔๙๙๕

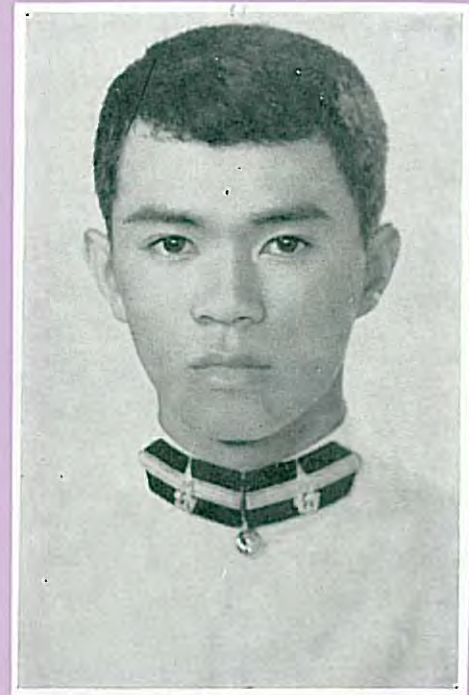
บุรุษร่างเล็กจากเกาะสมุยถูกเพื่อนเรียกว่า “มี” (ปิ๊กมี) จัดเป็น
คนที่มีความขยันเป็นพิเศษ เรียกได้ว่ามีเป็นคนเปิดปิดคณะที่เดียวคือนอน
ดึกที่สุดและตื่นเช้าที่สุด กีฬาที่สร้างชื่อเสียงให้ตัวเองมากที่สุดคือ บาสเกต-
บอล ไฟต์ ตลอดจนบอลเล็ก มีเป็นนักเป่าคาร์รีแนตที่เป่าได้โหยหวลยังนัก
จนโรงเรียน (จำใจ) มอบเครื่องหมายสามารถชั้นหนึ่งไว้ให้เป็นเกียรติ
อนาคตเจ้าตัวบอกว่า “อยากเรียนมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เพื่อปรับปรุง
สวนมะพร้าว

๓๒๗๙ **สนั่น จันทร์สำราญ** ศิลปคำนวณ คณะดุสิต
 เกิด วันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๔๙๕ เข้าเรียน ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๑๐
 บ้านเลขที่ ๙๐/๒-๓ ตลาดลูกแก อำเภอท่ามะกา กาญจนบุรี
 ครึ่งหนึ่งในชีวิตที่เพื่อนเราคนนั้นจะต้องจำไปอีกนานคือการขนน้ำ
 สวดมนต์บนหอประชุมเมื่อคราวนั้น “หนั่น” ทำให้นักเรียนทั้งโรงเรียน
 ได้รับความครั่นคร้าง ด้วยเสียงอันมีเสน่ห์ของเขานั้นเป็นสัญญาณประจำ
 ตัวของเขา หนั่นพยายามมาหลายครั้งที่จะไม่ให้เพื่อน ๆ เรียกเขาว่า
 “หน่อ” หรือ “ฟังก์” แต่ก็ไม่สำเร็จไม่ (เหตุที่เพื่อน ๆ เรียกหนั่น
 เช่นนั้น ถ้าอยากรู้จักถามเจ้าตัวดู แต่อย่าถามใกล้ ๆ นะ! ขอร้องเถอะ)
 หนั่นเป็นคนเลือ่ตรอน โกรธง่ายหายเร็ว หนั่นได้รับเลือกให้เป็นหัวหน้า
 คณะดุสิตและยังเป็นหัวหน้าของห้อง ม.ศ. ๕ ศิลปคำนวณอีกด้วย กิจวัตร
 ประจำวันของหนั่นคือแบกกล่องใหญ่ไป (นอน) ประจำวงโยธวาทิต
 อนาคต หนั่นบอก มันบ่แน่นอน ที่แน่ ๆ ก็คือขอให้ผ่านแปดก่อนก็แล้วกัน

๓๒๘๐ **ชัยชัย ศักดิ์สุวรรณ** วิทยาศาสตร์ คณะดุสิต
 เกิด วันที่ ๒ เมษายน ๒๔๙๕ เข้าเรียน ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๑๐
 บ้านเลขที่ ๕๔ หมู่เบญจา ท่าใหม่ จันทบุรี หรือ ๖๙ คอนแวนต์ ๑
 สลิม พระนคร โทร. ๓๔๔๑๐

เพื่อนของเราคนนั้นเดินทางมาจาก สวนแควเมืองจันทบุรี โน่น
 เพื่อน ๆ เรียกเขาว่า “ชุย” รักสนุก ร่าเริง ตลก (แปลก ๆ) คือนิสัย
 ประจำตัวของเขา เป็นอีกคนหนึ่งที่ได้ก็ไม่กล้าสบตา (อันน่ารัก) คู่สน
 ตลอดจนรอยยิ้มอันมีความหมายของเขา ชุยประสบความสำเร็จในการสอบ
 สิงหาฯ ได้สำเร็จ ชุยเป็นตัวแทนของคณะเสมอในการแข่งแบดมินตันตลอด
 จนบาสเกตบอลดี เป็นนักตีต BASS ค้วยิงของวงเครื่องสายสากล และได้
 เครื่องหมายแล้วเช่นกัน อนาคตเขาบอกว่า ให้ไปตามหาได้ที่เพชร

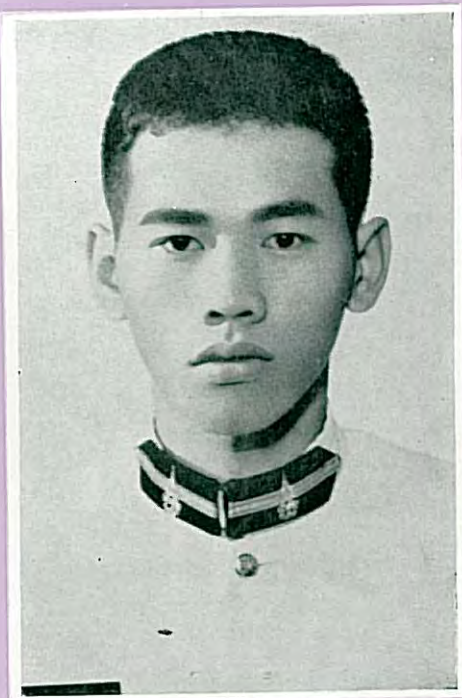

๓๒๘๑ อรรถพร หงษ์หยก วิทยาศาสตร์ คณะผู้บังคับการ

เกิด วันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๔๖ เข้าเรียน ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๑๐

บ้านเลขที่ ๓๐ ซอย ๑๕ สุขุมวิท บางกะปิ พระนคร โทร. ๕๖๕๖๒

“หยก” เป็นที่ประทับใจของเด็ก ๆ มาก ใบหน้าอันหล่อเหลา (ไม่เอาการ) และรูปร่างสะอึดสอง ทังยังเป็นทั้งนักกีฬาในร่มและกลางแจ้ง โดยเฉพาะกีฬาขัดห่วง หยกโกรธไม่เป็นใจเย็น ไม่ค่อยสูงส่งกับใคร นอกจาก “นก...?” ที่หยกเลี้ยงไว้ดูเล่น หยกจึงเป็นที่รักของ (เด็ก) ทุกคนในคณะ

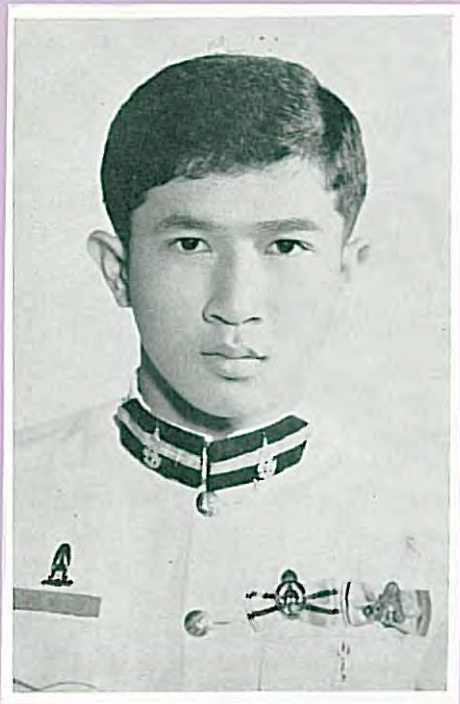

๓๒๘๒ ปรีชา ตันติวิท วิทยาศาสตร์ คณะจิตรลดา

เกิด วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๕ เข้าเรียน ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๑๐

บ้านเลขที่

ไม่รู้สาเหตุใดใคร ๆ จึงพากันเรียกปรีชาผู้น่ารักว่า “ถอย” อันเป็นชื่อที่ไพเราะน้อยที่สุดตั้งแต่เคยได้ยินมา ทั้ง ๆ ที่หน้าตาของปรีชาละม้ายไปทาง “กระต๊าก” มากกว่าโดยเฉพาะตรงฟัน จึงเป็นที่รู้กันว่าเมื่อเห็นหน้าต้องเห็นฟันก่อน โดยที่ยังไม่ได้พูดกันเลยสักคำ ไม่มีใครทราบว่าปรีชาวางแผนการอนาคตไว้ดังตามแค่ไหน

๓๒๘๖ **ไมตรี ตันทวนิช** ศิลปคำนวณ คณะผู้บังคับการ

เกิด วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๔๙๔ เข้าเรียน ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๑๐
บ้านเลขที่ ๓๕ ถนนสตูล ภูเก็ต หรือ ๑๗/๙๖ พหลโยธิน คลองตัน
พระนคร

จากบัญชีได้มาสู่ว่านำเงินได้ ๔ ปี “น้อง” ก็เป็นหัวหน้าของ
คณะผู้บังคับการ น้องเล่นโต้ทง รักบี้ และฟุตบอล นอกจากนี้ยัง
เป่าแซกโซโฟนอยู่ในวงหัตถดนตรีของโรงเรียนและวงโยธวาทิตได้ไม่นาน
ก็ได้เป็นเจ้าของเครื่องหมายสามารถอย่างภาคภูมิ น้องเป็นคนมีนิสัยใจร้อน
แต่บางครั้งน้องก็ควบคุมอารมณ์ได้ดี ไม่มีใครเลยที่รู้จักน้องแล้วจะไม่
รักจิตใจของน้อง สำหรับอนาคตน้องบอกมหาวิทยาลัยไหนก็ได้ขอให้เข้า
ได้ก็แล้วกัน แต่ใจจริงอยากเป็นผู้พิทักษ์สันติราษฎร์

๓๗๒๕ **เกรียงศักดิ์ ข่างเรื่อน** ศิลปคำนวณ คณะผู้บังคับการ

เกิด วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๔๙๕ เข้าเรียน ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๑๓
บ้านเลขที่ สวนจิตรลดา ดุสิต พระนคร โทร. ๕๗๑๑๔

“นิต” เป็นชื่อเล่น แต่อยู่ในวิชาวูช ๆ ได้ไม่นานก็มีนามกร
ใหม่คล้ายกับคำว่า “นิต” จะชื่อว่าอะไรเจ้าตัวขอปิดเป็นความลับ คุณ
สมบัติประจำตัวของนิตเป็นที่เกรงขามของบรรดาเพื่อนฝูง แม่เวลาอันสน
ในร่วพำนาเงิน นิตก็สามารถปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนฝูงได้ดี นิตถนัดกีฬา
ทุกประเภทโดยเฉพาะ “ประเภทแรกเกิด และลูกหนัง” TRUMPET
เป็นดนตรีที่นิตชอบ นิตประจำอยู่วงโยธวาทิตและวงหัตถดนตรีจนได้สามารถ
ขนหนังสือมาติดอกหธา อนาคตนิตบอกขนอนอยู่กับการสอบมอ ๘ เท่านั้นอย่าง
อื่นไม่หวัง

CHORUS ;

VAJIRAVUDH, GOOD BYE,
'TIS TIME FOR ME TO GO,
MY IDEAL IS HIGH
FOR YOU TAUGHT ME TO BE SO.
LIFE IS BEFORE ME
WITH MANY THINGS TO DO :
WHAT WILL BE, WILL BE,
BUT I CAN NOT FORGET YOU!

GRAUEATES

SONG GOOD BYE

1. Good bye to my teachers all,
To the school good bye ;
All your kindness I'll recall
Be I far or nigh.
Like a bird out of the nest
'Tis time I should fly
And in life to do my best.
Good bye, good bye, good bye!

2. Good bye to my laziness,
To my sports, good bye;
I must use my cleverness,
I must my skill try.
'Tis high time to be a man
On myself rely,
I will do whate' er I can.
Good bye, good bye, good bye!

3. Good bye to this happy life
In the school, good bye ;
In the world's unequal strife
I must win or die.
But when I am far away
I won't fret or cry ;
I will follow the right way.
Good bye, good bye, good bye !

4. But before my last good bye,
Sorrowful and brave,
If I have been rude or sly
Your pardon I crave.
All the good you've done to me
In my heart does lie ;
Till my death your friend I'll be
Good bye, good bye, good bye!

GOOD BYE!

แต่เมื่อศอห่าที่รัก.....

เคยมีคนกล่าวว่า ชีวิตมนุษย์เปรียบเสมือนกับสายนาฬิกาไหล
ลัดเลาะตามเกาะแก่งแหล่งหินทงหลายตามลำธารเรื่อยมา จน
กระทั่งถึงท้องทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาลอันใดก็ฉนั้น ชีวิต
ในวัยเด็กของแต่ละคนเปรียบได้กับสายนาฬิกาที่ใสสะอาดบริสุทธิ์อยู่ใน
ในลำธารซึ่งกำลังไหลอยู่จนถึงท้องทะเลคือโลกภายนอก เรา
เรากำลังเติบโตขึ้นทุกวัน ๆ จนในที่สุด.....

วัน...เดือน...ปี... ผ่านไปด้วยความรวดเร็ว และ ผ่านไป
อย่างน่าใจหาย ซึ่งพร้อมกบวถชีวิตของพี่ ๆ ซึ่งกำลังผลัดคืน
พวกพี่ ๆ ให้พุ่งไกลออกไป ไกลออกไปจากความอบอุ่น ซึ่งพวก
พี่ ๆ ได้รับความเป็นเวลานานแสนนาน นานจนกระทั่งพี่ ๆ คงไม่
คิดว่าจะต้องจากไป แต่มันก็เป็นกฎเกณฑ์ที่บังคับไว้จะอย่างไรได้
นอกจากต้องเดินตามไปด้วยจิตใจที่ห่อหุ้มและอ้างว้าง เหมือนกับ
สูญเสยสิ่งหนึ่งที่มีอยู่ในชีวิตของพี่ ๆ ไปใช่ไหม ชีวิตของพี่ ๆ
จะต้องเผชิญกับโลกภายนอก ไม่ว่าจะเป็นที่ใดก็ตามมีอันตราย
ทั้งสิ้น พี่ ๆ จึงต้องจากไปจากสถานทีพี่ ๆ รัก จากบ้านที่
สองของพี่ ๆ และนั่นคือ วชิรารุช ๆ ทรัพย์สินของเรา จากไป
จากครูทงหลาย ซึ่งเปรียบเสมือนพ่อแม่คนที่สองของพี่ ๆ อิกนั้น
แหละ....จากไป ด้วยความอาลัยรักและกตัญญูไม่มีวันเสื่อม
คลาย

พี่ ๆ ครับพี่ ๆ กำลังเดินมาถึงประตู ซึ่งพี่ ๆ รู้จักทางดี เมื่อก่อนนี้
แต่เดี๋ยวนีพี่ ๆ จะไม่ใช้มันเพื่อเข้ามาอยู่ในวชิรารุช ๆ ค่อไปอีกแล้ว และ
พี่ ๆ จะต้องข้ามเลยมันไป ก้าวไปสู่โลกภายนอก โลกที่ยังไม่คุ้นเคย พี่ ๆ
กำลังหันหลังให้กับโลกในอดีตซึ่งเคยกว่าโลกใหม่ คือ วชิรารุช ๆ ของเรา
แต่เต็มไปด้วยความดื้อันสูงส่ง มีอาจเทียบกับสิ่งใดได้ วชิรารุช ๆ ของเรา

เต็มไปด้วยความห่วงใย ความรักและความหวังดีต่อพี่ ๆ ทุกคน แต่ในจิตใจ
ของพวกพี่ ๆ เต็มไปด้วยความทะเยอทะยานที่จะพบกับ ความสำเร็จใน วิชาทาง-
ใหม่ และพวกพี่ ๆ เป็นพวกที่เรียนอยู่ในชั้นสูงที่สุดของโรงเรียน ซึ่งพวก
น้อง ๆ อาจได้ทำตามขึ้นไปได้มิใช่หรือ แต่เมื่อก้าวไปได้แล้ว เชอได้เลย
หลายคนจะคิดว่าฉันเป็นผู้ใหญ่พอแล้วและสามารถที่ก้าวไป สู่โลก ภายนอก
ดังที่พวกพี่ ๆ กำลังคิดอยู่แต่ไม่เป็นความจริงเลยเพราะเรายังไม่รู้อะไรดีนัก
เบื้องหน้าพี่ ๆ จะต้องพบมันเต็มไปด้วยการต่อสู้ที่ต้องใช้ชั้นเชิง ไหวพริบ
และเล่ห์เหลี่ยม ซึ่งพี่ ๆ ไม่เคยใช้มันมาก่อนเลยในวันวานนี้เงิน เพราะ
ในวันวานนี้เงิน มีแต่ผู้หวังดีและเอาใจใส่ตั้งแต่เด็กเล็กจนกระทั่งคณะใน..

ขณะที่พี่ ๆ จะออกจากประตู พวกพี่ ๆ ก็ต้องหยุดนิ่งอยู่กับที่เพราะ
เบื้องหน้า คือประตูที่เปิดออก ตั้งตระหง่านเหมือนจะรอเชิญให้ก้าวข้าม
ออกไป แต่... ก่อนที่จะออกไปจะต้องกระโดดข้ามเหวเล็กที่คั่นอยู่ก่อน
คือการสอบไล่ คนแข็งแรงเท่านั้นที่จะโดดข้ามได้ เมื่อก้าวไปแล้วก็จะผ่าน
ประตูแห่งความหวังนั้นไปด้วยความยินดี และความมีชัย... และพวกพี่ ๆ ข้าม
ไปไม่พ่น ถ้ามีความพยายามจริง ๆ และตั้งใจใหม่ ก็อาจจะเกิดตะกาย
ขึ้นมาใหม่ได้

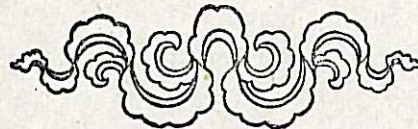
พวกพี่ ๆ กำลังจะจากไป “วชิรารุชวิทยาลัย” สถานการณ์อันเป็นที่
เคารพและรักยิ่งของเรา และจากบุคคลที่มีพระคุณอันใหญ่หลวง ผู้ที่คอย
พยุงไว้ไม่ให้ล้ม ช่วยปลอบพี่ ๆ เมื่อพี่ ๆ มีความเสียใจ และคอยห้ามปราม
ตักเตือนเมื่อกำลังหลงผิด สอนให้รู้จักวิถีทางชีวิตที่ต้องก้าวต่อไป ทุกขณะ
ที่พี่ ๆ อยู่ในวชิรารุช ๆ นีพี่ ๆ จะมีความเข้มแข็งขึ้นทีละน้อยทีน้อย แล้ว
จะมีที่ใดอีกหรือพี่ ๆ ควรจะภาคภูมิใจ หวังแค้น และ รักมาก ไปกว่า
วชิรารุชวิทยาลัย ของเราเนี่ย จะมีบุคคลใดอีกหรือที่จะมอบสิ่งเหล่านี้ให้แก่
เรา เมื่อพจากไปข้างหน้า ณ ที่ใดก็ตาม เวลาที่จะผลัดใส่พี่ ๆ ให้ต้องจาก
ผู้พี่ ๆ เคารพบูชา จากวชิรารุช ๆ ของเราไป ถึงแม่พี่ ๆ จะจากไปเพื่อ
อนาคต แต่ขอให้จิตใจของ พี่ ๆ จงมารวมกันอยู่ที่ “วชิรารุชวิทยาลัย”
แห่งนี้.....

ขออัญเชิญดวงพระวิญญาณของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้า-
อยู่หัว พระผู้ทรงพระราชทานกำเนิด “วชิรารุชวิทยาลัย ช่วยคุ้มครอง
พวกพี่ ๆ ให้มีความเจริญก้าวหน้าต่อไปในอนาคตชั่วกาลนาน.....

DER PINDENBAUM

Am Brunen Vor den Tore,
Da steht ein Pindenbaum
Ich traunt' in seinem schatten
So manchen sussen Traum
Ich schitt in seine Rinde
So manchen Liebe Wort,
Es zog in Freud und Leide
Zu ihm mich immerfort.
Ich musst auch heute wandern
Vorbei in tiefer Nacht,
Da hab' ich noch ein Dunkel
Die Augen zugemacht.
Und senie Zweige rauschten,
Als riesen sie mir zu :
Komm her zu Mir, Geselle,
Hier findst du deme Ruh !
Die kalten Winde bliesen
Mir grad ins Angesicht,
Der Hut flog mir vom Kopfe,
Ich wendete mich nicht
Nun bin ich mauche Stunde
Cutfernt vou jenem Ort,
Und immer hor ich's rauschen
Du findst Ruhe dort !

Müller

ลาก่อน อโศก

ณ สระนาหน้าประตูคูกว้างใหญ่
ยังจำได้ไ้ตรมเงาก่อนเก่ามา
เป็นความสุขแสนหวานขนบานนัก
เป็นพยานสัมพันธ์เกยวตน์เดียวกัน
เวลาใดที่ฉันสุขสนุกสนาน
ฉันไปปรับทุกข์รักที่หนักทรวง
บัดนี้ฉันมีกรรมต้องจำพราภ
เดือนจะมดฟ้าจะมัวทั่วดินแดน
คงได้บินแต่เสียงสำเนียงแว่ว
ดูคังหนึ่งเสียงใครเรียกให้มอง
มานช มาน มาชเพื่อน
มาน่เกิดเจ้าจะพบสิ่งสมใจ
ลมหนาวเย็นพัดแรงเหมือนแกล้งเล่น
จนกระทั่งหมวกหลุดหลุดไม่ทัน
ถึงจากไกลก็ยั้งได้ฟังเสียง
เจ้าจะพบความสงบสมสิ่งดี

อโศกโยแสนงามยามนหนาว
เคยฝันหาความสุขทุกทุกวัน
เคยสลักคำรักลงตรงกับฉัน
เคยรำพันความรักสลักทรวง
หรือพองพานทุกข์ใจที่ใหญ่หลวง
ทุกข์ทลวงเคยหายสบายแทน
หัวใจจากเพื่อไปให้ไกลแสน
ยังกลัวแสนต้องหลับตามิกล้ามอง
ดังแผ่วแผ่วกิ่งไกวให้สยอง
แล้วร่ำร้องบอกฉันแสนหวานใจ
ร้องเรียกเดือนสำเนียงเสียงสดใส
ร่วมเย็นในความสงบเลิศภพครัน
ข้างเยือกเย็นโบกมาตรงหน้าฉัน
แม้กระนั้นฉันเดินต่อไม่รอรี
ส่งสำเนียงได้บินว่าฉันน
รักไม่มีทุกข์ไม่เกิดเลิกสนักเอย.

อาจารย์เพิ่มศรี จินดาวณิศ

ครึ่งหนึ่งในความทรงจำของครู

ครึ่งหนึ่งที่ครูจำได้ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๘ ศิษย์เหล่านี้ยังอยู่ในความทรงจำของครู ภาพและท่าทางต่าง ๆ ที่ครูได้เห็นศิษย์ตลอดจนนิสัยใจคอที่ได้แสดงออกอย่างจริงจัง แต่ขณะนั้นศิษย์เหล่านี้ได้เจริญเติบโตจนจบ ม.ศ. ๕ แล้ว และกำลังจากครูไป ท่าทางต่าง ๆ ตลอดจนนิสัยย่อมเจริญขึ้นและเปลี่ยนแปลงไป ซึ่งบางครั้งครูทราบว่าการเปลี่ยนแปลงถึงกับตกใจ และนึกไม่ถึงว่าศิษย์คนนั้นจะเป็นไปได้ บางครั้งก็ดีใจและปลื้มใจไปด้วยที่ทราบว่าศิษย์คนนั้นคนหนึ่งในด้านการเรียนและความประพฤติ ฉะนั้นการเรียนครึ่งหนึ่งจึงเป็นการทวนระลึกถึงครึ่งหนึ่งเมื่อพวกเขาจะเป็นเด็กอายุเพียง ๑๓ - ๑๔

เนื่องจากศิษย์ทุกคนได้เจริญเติบโตอยู่ในวัยราวุธ พร้อมด้วยอุดมคติอันสูง ซึ่งเคยเป็นทั้งนักเรียนรับใช้ในป่าแรกที่เข้าใหม่ จะรู้สึกดีต่อดี แต่แล้วทุกคนก็ฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ ด้วยความมานะอดทน เพราะการอยู่โรงเรียนประจำแบบ Public school ต้องปฏิบัติตามระเบียบ มีหัวหน้าคณะดูแล และปัจจุบันทุกคนก็ทำหน้าที่ต่าง ๆ ครบแล้ว บัดนี้ศิษย์ทุกคนได้รับการศึกษาจากวชิราวุธ สมบูรณ์ทุกประการ ถึงพร้อมด้วยคุณธรรมที่โรงเรียนได้มอบให้เป็นอย่างดี

สิ่งที่ลูกวชิราวุธรุ่นนี้ฝากไว้ นอกจากเป็นนักกีฬาแล้ว การเรียนก็นับว่าเด่น เชิดชูชื่อเสียงได้เช่นกัน ซึ่งตามปกติทุกรุ่นมีนักเรียนติดบอร์ดสองสามคน แต่ปีนี้ติดบอร์ดถึง ๗ คน จากนักเรียนเข้า สอบ ๗๙ คน สอบได้ ๗๒ (เก้าสิบกว่า-

เปอร์เซ็นต์) ผลการเรียนในปีนี้นำความปลื้มปิติให้บรรดาครูอาจารย์ ทำให้รุ่นนี้เองเกิดความภาคภูมิใจในความสามารถของรุ่นพี่ และเป็นตัวอย่างที่ดีของน้อง ๆ ที่จะสร้างเกียรติประวัติในด้านนี้ให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป

ครูคอยรับข่าวคราวความเจริญก้าวหน้าของศิษย์ทุกคนด้วยความรักและปรารถนาดี นับว่าได้สิ้นสุดลงด้วยความพอใจ เมื่อได้เห็นอนาคตของศิษย์กำลังจะก้าวหน้าไปไกล ไม่รู้จักสิ้นสุด แต่ถึงกระนั้นก็ยังหวังใฝ่ศิษย์ผู้จะต้องต่อสู้ชีวิตด้วยความไม่สมหวัง เพราะชีวิตแต่ละคนสร้างกุศลกรรมมาต่างกัน

ในที่สุดการจากกันครั้งนี้ ครูขอตั้งจิตอธิษฐานอันเปี่ยมด้วยพระวิญญานพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว และพระสยามเทวาริราชทุกพระองค์ ได้โปรดประทานพรให้ลูกวชิราวุธทุกคน ประสบความสุข ความเจริญ ยึดมั่นในชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ถึงพร้อมด้วยคุณธรรมอันจะนำสันติสุขมาสู่ชีวิตในอนาคต และประสบความสำเร็จในการศึกษาทุกประการ

ครึ่งหนึ่งที่ครูจำได้นั้นเป็นเวลานานถึง ๔ ปี หรือกว่านั้น แม้กระนั้นครูก็ยังจำได้ พอจะเขียนเตือนความทรงจำได้บ้าง

รณชัย เทพหัสดิน ฯ เป็นเด็กขบ ข้างพูด วันไหนไม่ได้ยินเรียกชื่อรณชัย วันนั้นคงนอนไม่หลับแน่ แต่ฉลาดว่องไวดี

วัฒนพงศ์ อาสนจินดา เป็นเด็กเงียบ ๆ ขรึม ๆ ชอบและ
แจ่มใส ครึ่งแรกเมื่อได้ยินนามสกุล คิดว่าคงเป็นนักแสดงไม่ผิด
กับ ส. อาสนจินดา แต่เปล่าเลย ขณะนั้นเขาเป็นสุภาพบุรุษหน้า
ทงและหุ่นสมาร์ท

สิทธิพร บุญยนิคย์ เป็นนักเรียนเรียนดี เป็นทพทง
ประจำห้อง ฉลาด ว่องไว แต่ต้องมาแพ้ อภินันท์ ณ นคร
ซึ่งเป็นคนเงียบขรึม ถึงกระนั้นก็ยังรักษาตำแหน่งที่ ๒-๓
ไว้ได้ และติดบอร์ดด้วย ตอนเด็ก ๆ เป็นคนมีบุคลิกถือตัว
เคร่ง ขรึม

คำรงค์ ภูประวัตติ เป็นเด็กอ้วนน่ารัก เหมือนตุ๊กตาคน
แคะ นั่งอยู่หน้าชั้น ข้างพูด ถ้าไม่พูดก็หลับ ขณะนั้นได้ข่าว
ว่าสอบเข้า น.ร. แพทย์ได้ หวังว่าคงเป็นนายแพทย์ใจดีนะ

ไพศาล พันธุ์ภาไพ เป็นเด็กผิวสะอาด หน้าตาแจ่มใส
เงียบ ๆ สุภาพเรียบร้อย ยิ้มแย้มแจ่มใส ดวงตาแสดงความที่เป็น
มิตร ขยันเรียนมาแต่เด็ก ทราบว่าโตขึ้นก็ไม่เปลี่ยนแปลง

บุญกิจ อังระวิทย์ เป็นเด็กคล่องแคล่วว่องไว ฉลาด
ฉลาด หน้าตาสะอาด เป็นคนตรง มีบุคลิกไว้ตัวมาแต่เด็ก
ความจริงควรติดบอร์ดด้วยอีกคน

เกริกเกียรติ เอกพจน์ เป็นเด็กเงียบ ร่างเล็กผอม
ในชั้นเรียนนั่งอยู่โต๊ะหน้าเพื่อน มารยาทสุภาพเรียบร้อยมีมานะ
พยายามดี พุคน้อย เอาจานเอาการ ได้เป็นบรรณาธิการ
หนังสือพิมพ์โรงเรียน

มงคลวัฒน์ รุทานนท์ เห็นเพื่อนเรียกว่า ผีอกสมชื่อ
แล้ว เป็นเด็กชน ข้างพูด คล่องแคล่ว เอาจานมาแต่เด็ก มา
ทราบว่าได้โตขึ้นขยันน้อยไป น่าเสียดาย

วิฑูว์ลี มรรคดวงแก้ว เป็นเด็กเงียบสุภาพ ยิ้มแย้ม
แจ่มใส ผิวพรรณสะอาด ตั้งใจเรียนสม่ำเสมอไม่เคยถูกครูตุดเลย

ธีรพล อุดมกาญจนันท์ เป็นเด็กเงียบขรึม พุคน้อย
เก็บตัว แต่เรียนดี มีความคิดดี ใจดี สุภาพ ปัจจุบันก็ยัง
เหมือนเดิม เคยเรียนใต้ทพทงคู่กับสิทธิพร และเป็นนักเรียน
ติดบอร์ดในปีนั้น

กฤต ไกรจิตติ เป็นเด็กน่ารัก ร่างเล็กผอมเวลาเรียน
นั่งทำตาปริบ ๆ เงียบ ๆ พุคน้อย สุภาพและแจ่มใส ผิวพรรณดี
ตั้งใจเรียนสม่ำเสมอ ปัจจุบันเป็นหนุ่มหุ่นสมาร์ท ร่างกาย
สมบุรณ์ขาน และเป็นนักเรียนติดบอร์ด แผนกศิลป์ด้วย ครูดใจ
มาก เพราะนึกไม่ถึง

ณรงค์ มงคลศิริ เป็นเด็กชนข้างพูด มีเทพรังสรรค์
เป็นคู่หู ต้องถูกแยกเสมอ ๆ ทำทางจะเรียนได้ดี เสียตายทพทง
มาก แดมยังพูดเก่ง เวลาพูดคออ่อนคอพับเสียด้วย

ศรัทธ บัญจวรรณ เป็นเด็กน่ารัก ยิ้มแย้มแจ่มใสแต่เจ้า
อารมณ์ เรียนตามใจชอบ เคยถูกย้ายไปห้อง ข เป็นคนมี
ปัญญา จึงพยายามอีกและได้ย้ายกลับมายู่ห้อง ก ตามเดิม ผลที่
สุดเป็นนักเรียนติดบอร์ดในปีนั้นเช่นกัน **สหัชชัย ถนิตพจนานา-**
มาตย์ เป็นเด็กน่ารัก ร่างเล็กยิ้มแย้มแจ่มใส สุภาพเรียบร้อย
แต่มีจิตใจลอยเสมอ ชอบฝันกลางวัน มีความพยายามดี

ชัยวัฒน์ เขียวพงษ์ศิริ เป็นเด็กใหม่ทพทง ชอบล้อ
แต่เจ้าตัวใจเย็นยอมรับเสมอ มีความมานะ เจ้าปัญญา เป็นคนเงียบ
แต่ตอนโต มีนิสัยรุ่ม และพูดเก่งขบมาก

ภวดี วุฑฒกนก เป็นเด็กผิวคล้ำ เนอเนียง เป็นคน
ขรึม เงียบ ๆ ใจเย็น ยอมรับเสมอ มีความพยายามดี

สุรปรีชา ชัยมงคล เป็นเด็กเงยบที่สุดในห้อง เป็นนักเขียนภาพเขียนในห้อง ก พุศน้อย ยิ้มมาก มั่นใจดี

พรชัย ลิ้มพยอม เป็นเด็กช่างพูด และไม่ตั้งใจเรียนนัก ต้องคอยดูเสมอผลออกเป็นคุย ตัวอย่างเคยช่วยรบเสมอเมื่อถูกดู

เข็ดพงศ์ นิตเกษรสุนทร เป็นเด็กเล็กที่สุดในห้อง มีไฝหัวควเหมือนครุ เงียบ ๆ สุภาพเรียบร้อย มาทราบภายหลังว่าแสดงฤทธิ์เป็นเหมือนกันเกือบไม่เชื่อ แต่ต้องเชื่อเพราะเป็นจริง

อภิรักษ์ ฅ นทร เป็นเด็กเงยบ ๆ สุภาพเรียบร้อย พุศน้อยไม่ชอบ แสดงตัว มีความพยายาม จนนำหน้า สัทธิพร-บุญนิตย์ และธีรพลได้อย่างสบาย จนเป็น น.ร. ทูของโรงเรียนและตติบอร์ตเป็นทหนึ่ง ใน ม.ศ. ๕ วิทย

ฉัตรเพชร ฉายางาม เป็นเด็กเงยบ ๆ ขยันเรียน ไม่ยุ่งกับใครเป็นคนขมขม ทราบว่าโตขึ้น ขยันมาก

พฤษ โภธิรังษิยากร เป็นเด็กมีบุคลิกดี ชน ร่าเริงแจ่มใส แต่ตั้งใจเรียนดี

ชัยณรงค์ ถนัดไช้ขัน เป็นเด็กชน พุศมากคล่องแคล่ว ว่องไว ถนัดใช้ปากมากกว่าใช้ขัน

กษิตส์ โรจนากร เป็นเด็กถนัดซ้าย เขียนหนังสือได้สวย การงาน สะอาด เงียบ ๆ ขยันเรียน นักเขียนภาพประจำห้อง

ชลิต เฉลยวเรศ เป็นเด็กในร่างคนแก่ เงียบ ขำ ไม่มีปากเสียงกับใคร ใจดี ยิ้มเสมอ แต่ปัจจุบันเป็นคนหนุ่มสามารถทรงร่างแก่หมดสน

ศิริพงศ์ อันทรรตมี เป็นเด็กสวมแว่นมาแต่เด็ก ทำให้บุคลิกดีชอบอ่านหนังสืออ่านเล่น ช่างพูด อ่านโดยเสียงชัดเจนน

แจ่มใส เป็นนักเรียนตติบอร์ต (ม้ามืด) ทราบว่าตั้งใจเรียนดีมาก

พงศ์ศิริ คุรุไพศาล เป็นเด็กน่ารัก มีดวงตาคมเสมอ เงียบ ๆ พุศน้อย สุภาพ ไม่ชอบแสดงตัว ปัจจุบันก็ทราบว่ายังดี เช่นเคยไม่เปลี่ยนแปลง

ฉาพร โรจนวิสุทธ์ เรียกกันว่าแอปเปิ้ล เด็ก ๆ ปากแดง แก้มแดงธรรมชาติ ๆ จะเป็น Lady แต่พอเป็นหนุ่ม มีร่างสมารถเป็นชายร้อยเปอร์เซ็นต์.

ณัฐวิวุฒิ แสนโกสิก เป็นเด็กเงยบ ๆ มีมารยาทดี เป็นหัวหน้าที่ใจดีตามใจลูกน้อง ปัจจุบันก็ยังเป็นเด็กดีเช่นเดิม

พินิจ มนต์เสวี เป็นเด็กชน วันไหนไม่ได้เรียกขื่อพินิจ วันนั้นทองขน เข้าห้องเรียนช้ากว่าเพื่อนเป็นประจำหลงลืมบทเรียนเสมอ

ฉกร ทิงสภิตย์ เป็นเด็กคล่องแคล่วว่องไว เคยออกรายการทายปัญหาเครื่องมอดนตรีทางโทรทัศน์ เป็นเด็กกล้า สุภาพเรียบร้อย รู้จักเข้าผู้ใหญ่ดี

อนุพงษ์ ภาษวขัน เป็นเด็กหลักประจำห้อง ไม่หลบก็เหม่อลอย ครูทุกคนต้องเรียกอนุพงษ์ทุก ชม มีใยใครจะว่าอย่างไร อนุพงษ์เฉยและยิ้ม ทราบก็คือ ค้อนเป็น

ตุลา ลุประสงค์ เป็นเด็กตัวเล็ก หน้าตาน่าสงสาร ดูเหมือนจะร้องไห้ แต่ที่ไหนได้เป็นนักสู้เช่นกัน เคยเห็นดาปู้ดแต่ไม่เคยท้อมีมานะขยันเรียนดี ไม่เคยต้องให้ครูว่า

แวน เลณบุรี เคยเป็นหัวหน้าชน เป็นคนมีบุคลิกดี ถ้าไม่วางท่าจะน่ารักมาก การเรียนดูท่าจะดี แต่เพราะรับหน้าที่หัวหน้าคณะซึ่งเป็นภาระหนัก จึงเรียนดีไม่เท่าที่ควร

ยงยุทธ ผู้สันติ เป็นเด็กตัวเตี้ย ขยันทเรียน ยิ้มเสมอ น่ารัก ไม่กล้าเข้าหาผู้ใหญ่ แต่เดี๋ยวนี้คงกล้าขึ้นแล้วกระมัง

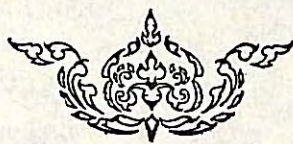
จตุพล ปุณฺณโสณี เป็นเด็กร่างสมาร্থ ออกผายไหล่ผึ่งมา แต่เด็กหน้าตาน่ารัก และเดี๋ยวนี้ก็ยังสมาร্থอยู่ การเรียนมีความตั้งใจพอประมาณ มีลักษณะเป็นผู้นำ

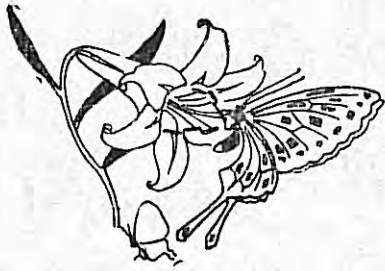
เวท เลณบุรี เป็นเด็กดี ไม่วางท่า ดูสุภาพเรียบร้อย มารยาทดี ยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่น่าจะอ่อนแอเลย เมื่อก่อนสอบครูเห็นใจ

ในที่สุดครูขอยุติการเขียนเสียที เพราะนอกจากนี้แล้ว เป็นเด็กดี เรียบ ๆ สม่่าเสมอไม่มีอะไรจะตำหนิ เสมอต้น เสมอปลาย และไม่มีข่าวการเปลี่ยนแปลงผิดปกติเมื่อโตขึ้นเลย หวังว่าคงรักษาความดีตลอดไป ส่วนพวกที่ครูเขียนติบ้าง สรรเสริญบ้าง หวังว่าศิษย์คงเข้าใจดีว่า การติเป็นการติเพื่อก่อ ด้วยความปรารถนาดี การสรรเสริญเพื่อให้เป็นกำลังใจให้ ทำดีต่อไป.

อาจารย์มณี พรหมประพัฒน์

สอนภาษาไทย ม.ศ. ๑

“จดหมายจากครู”

วชิราวุฒวิทยาลัย

๗ มิถุนายน ๒๕๑๔

นักเรียนชั้น ม.ศ. ๕ รุ่นปีการศึกษา ๒๕๑๓ ที่รักทุกคน

เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว นักเรียน ม.ศ. ๕ รุ่นนี้ ได้มาพบครูที่โรงเรียนและให้ครูเขียนเรื่อง เพื่อนำไปลงหนังสือรุ่นสักเรื่องหนึ่ง ครูก็รับปากด้วยความเต็มใจ แต่แล้วครูก็มาได้รับความลำบากใจไม่น้อย เพราะครูไม่ใช่คนเขียน นาน ๆ ครั้งครูจึงจะมีโอกาสเขียนเรื่องยาว ๆ สักเรื่องหนึ่ง เลยตัดสินใจเขียนจดหมายถึงทุกคนแทน ซึ่งเป็นวิธีที่สะดวกใจที่สุดสำหรับครู เพราะทุกสิ่งที่ครูจะเขียนนั้น ออกมาจากความรู้สึกจริง ๆ ใจของครูทุกประการ

ก่อนอื่นครูขอแสดงความยินดีด้วยอย่างขงทนกับนักเรียน ม.ศ. ๕ รุ่นนี้ สอบไล่ได้ผลเป็นที่น่าพอใจมาก ครูทุกคนในโรงเรียนต่างพากันชื่นชมยินดีไปกับเธอ เพราะเธอควรสำนึกไว้ว่า “ครูทุกคนรักและห่วงใยในเธอเสมอเมื่อเธอได้ดี ครูก็ย่อมพลอยเป็นสุขใจไปด้วย”

นักเรียนทั้งหลาย ถึงแม้ครูเองจะไม่ได้สอนเธอในชั้น ม.ศ. ๕ แต่ความทรงจำเกี่ยวกับพวกเธอสมัยที่เธอยังเรียน กับครูในชั้น ม.ศ. ๓ และ ม.ศ. ๔ ศิลป์ ก็ยังคงติดอยู่ในสมองและจิตใจของครูเสมอ ครูไม่เคยลืมนักเรียนคนไหนเลย ถึงแม้บางคน

จะเรียบร้อย บางคนจะซุกซนช่างเล่นและนำความเวียนศีรษะมาให้ครู หรือบางคนจะขยัน บางคนค่อนข้างจะเกียจคร้านอยู่สักหน่อย ครูก็มีความรักและเป็นห่วงเธอเท่ากันทุกคน และสิ่งที่ประทับใจครู ที่สุดที่นักเรียนได้ให้ไว้ก็คือ ความมี “น้ำใจ” ของเธอ ไม่ว่าพวกเธอจะเป็นอย่างไร ไม่ว่าจะไปแห่งไหน พวกเธอไม่เคยขาด “น้ำใจ” ต่อครูเลย ซึ่งคุณสมบัติอันนี้ครูขอให้เธอยึดมั่นไว้เสมอ แล้วต่อไปอนาคตของเธอจะไม่มัวหมอง

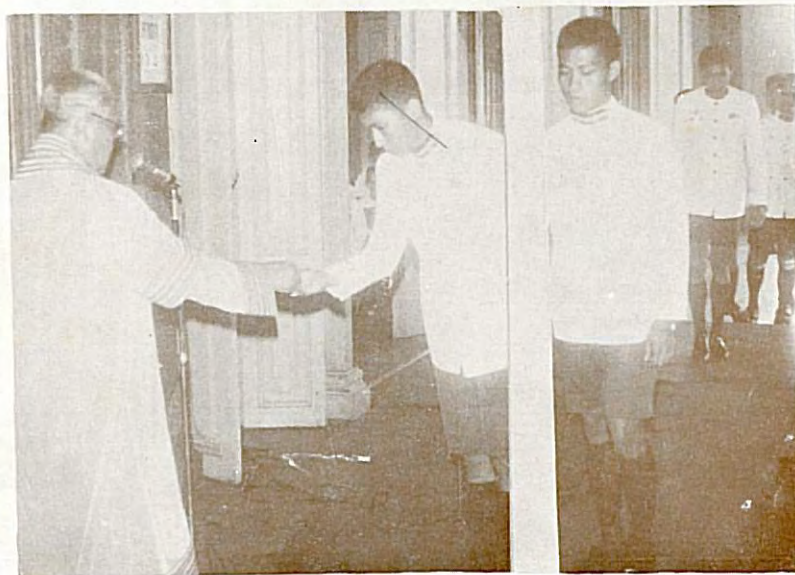
สุดท้ายนี้ ครูก็ไม่มีอะไรจะเขียนอีกแล้ว นอกจากจะขออับเชิญ อำนาจ คุณ พระ ศรัทธา ตรี และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ตลอดจนพระบรมเดชานุภาพในพระบาทสมเด็จพระมหาจักรพรรดิเจ้า ได้โปรดบันดาลให้นักเรียน ม.ศ. ๕ รุ่นปีการศึกษา ๒๕๑๓ ทุกคนจงประสบความสุข และได้รับความสำเร็จในสิ่งที่มุ่งหมายทุกประการ ขอให้อุบัติของพวกเธอ มีแต่สิ่งที่ดีอย่าได้มีความชั่วมาแผ้วพานเลย และขอพวกเธอจงจำและปฏิบัติตามคติธรรมของลูกวชิราวุธทั้งหลาย ที่มอยู่ว่า “รู้จักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ เป็นนิตร์ขัย อกรู้เสียสละได้ด้วยใจงาม” ไว้ให้มั่น แล้วพวกเธอจะประสบแต่ความรู้เรื่องทุกเมื่อ

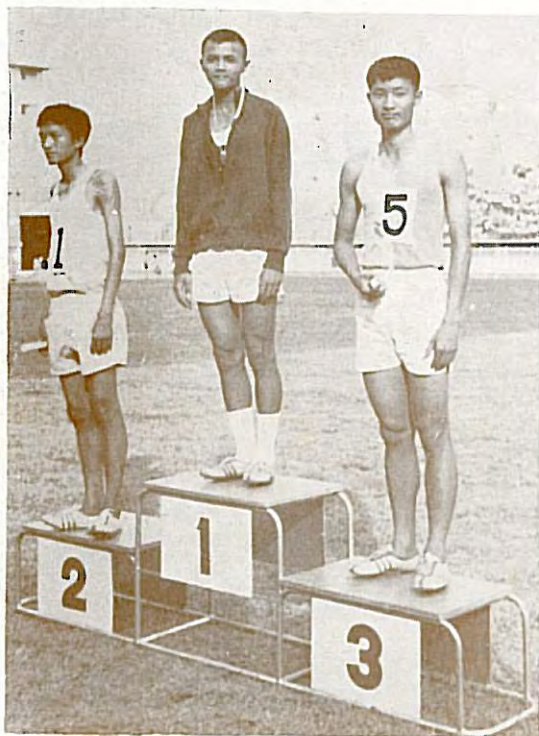
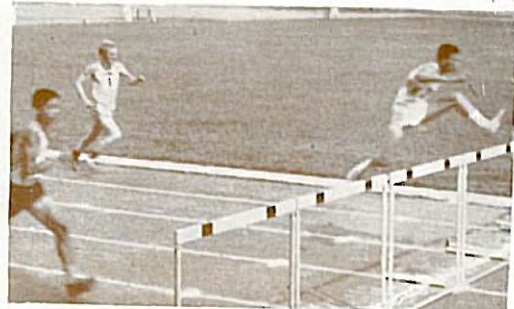
ด้วยความรักและปรารถนาดีจากครู

นายแสง บุณนาค

เกิดเป็นคนเชิงคูให้รู้เท่า
ใจของเราไม่สอนใครจะสอน
อยากใช้เขาเราต้องก้มประณมกร
ใครเลยห่อนจะว่าตัวเป็นวัวมอ

— อิศรญาณภาษิต —

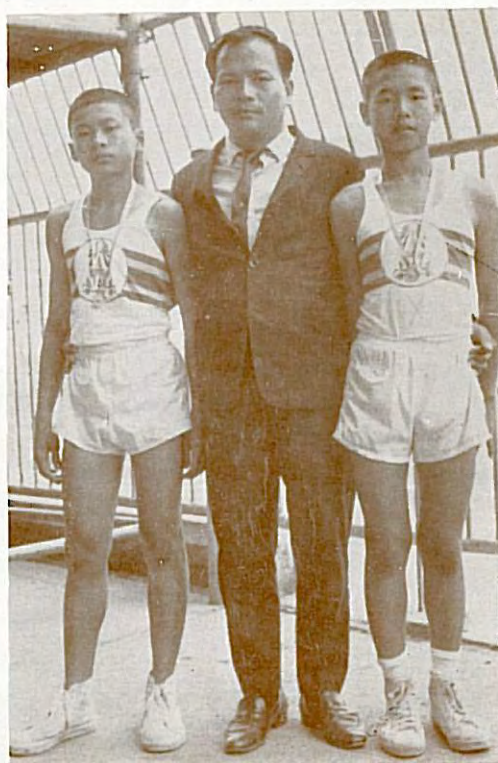
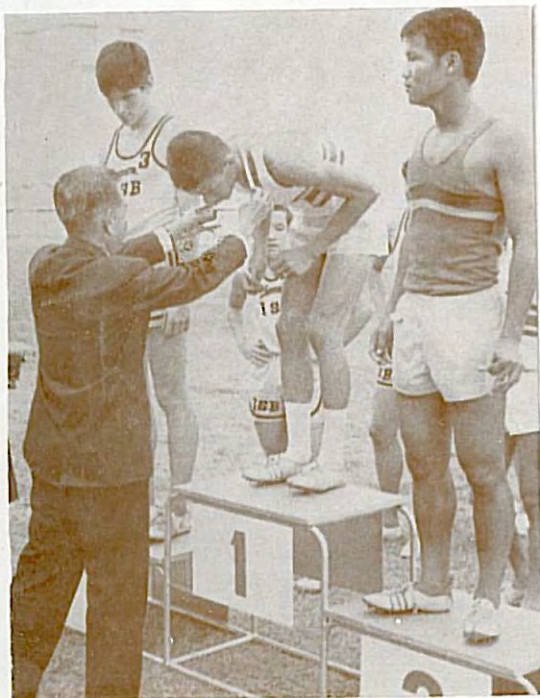
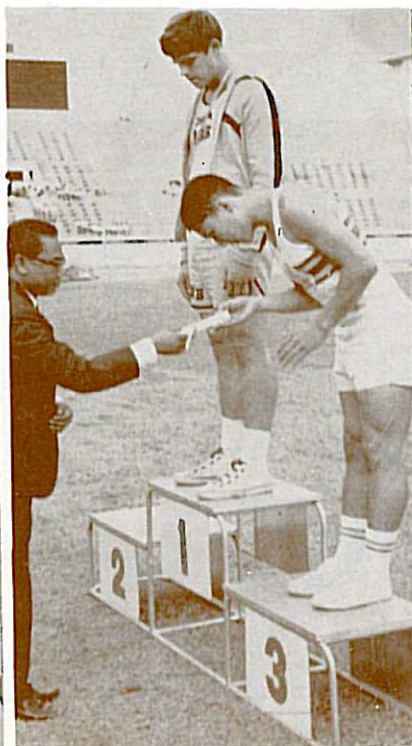
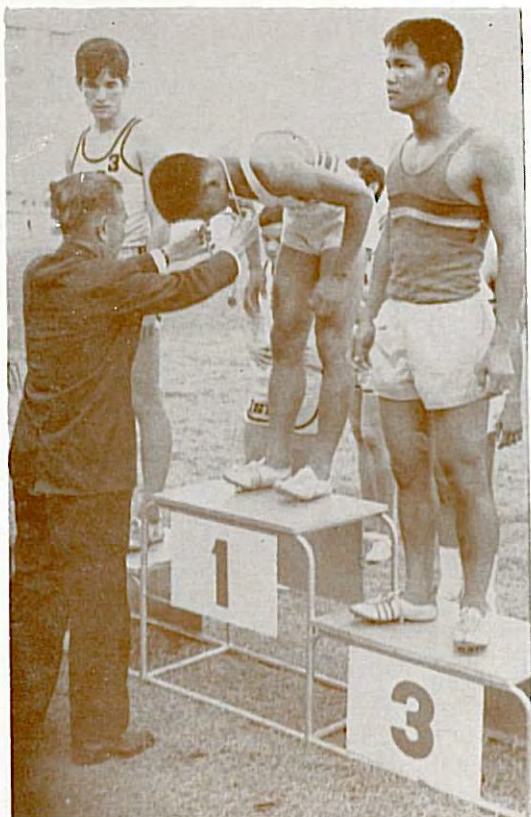

A
t
2 h
5 e
1 l
3 t
i
c s

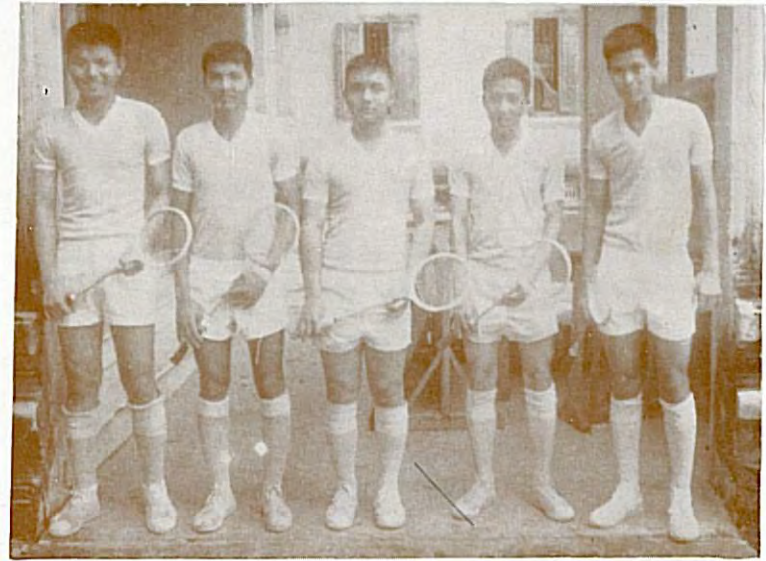

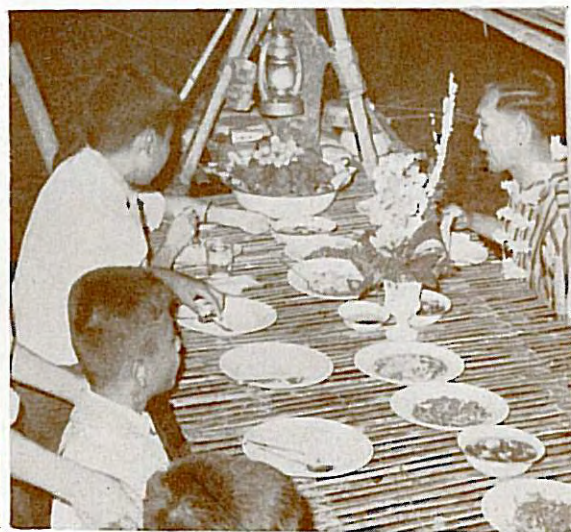
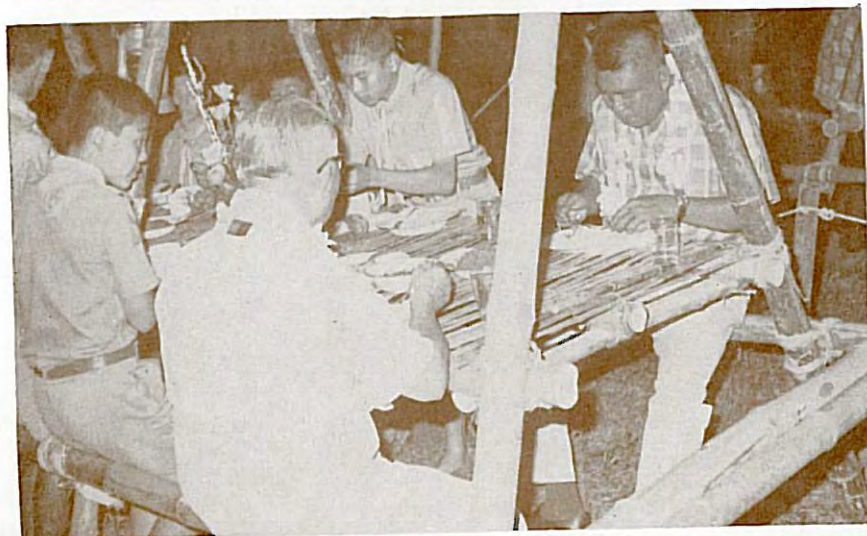
4 T
a
i
Phoon

V.C.
C
o
n
q
u
e
r

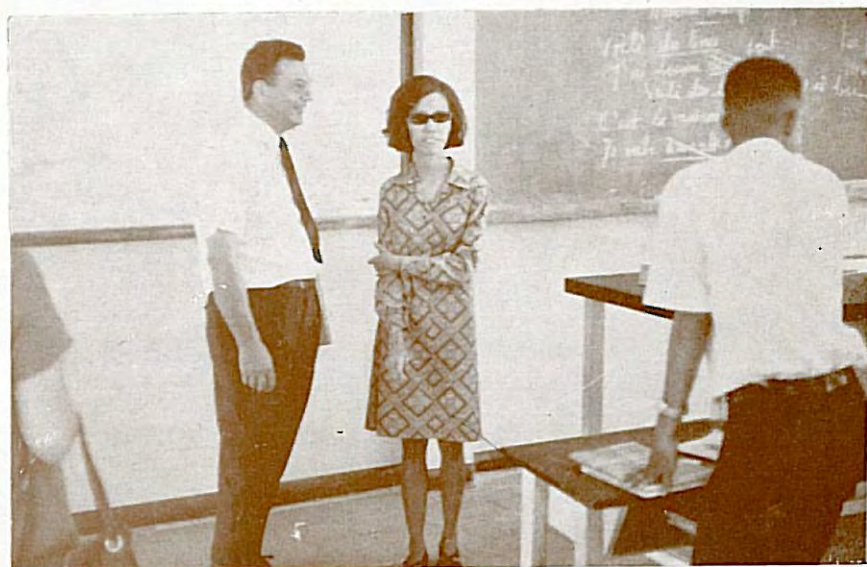

E A N G
T I

C
a
m
p
F
i
r
e

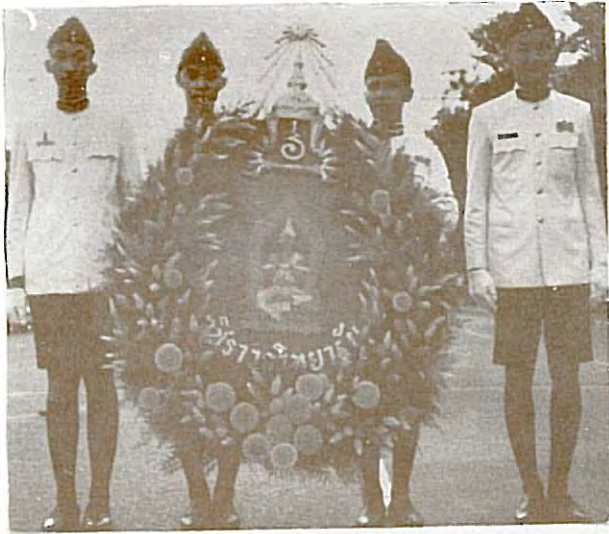

**Monsieur
Maurice
Bose
call on**

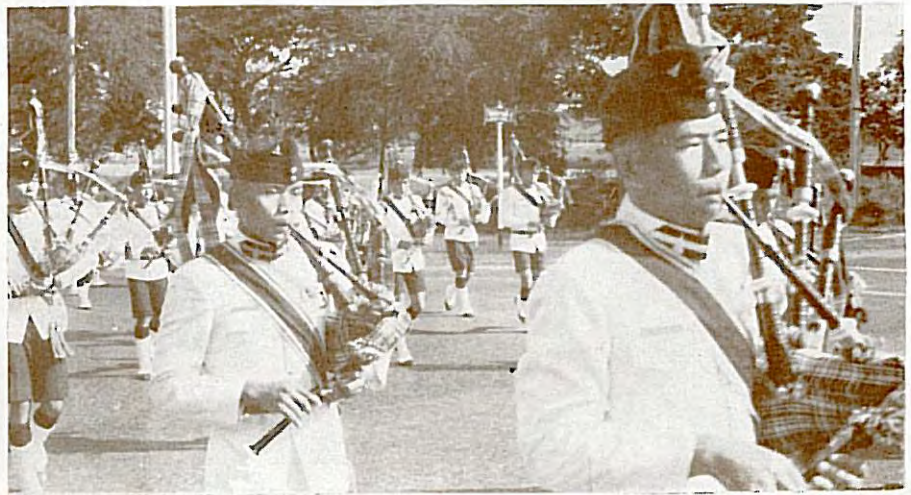

**l
i
k
e**

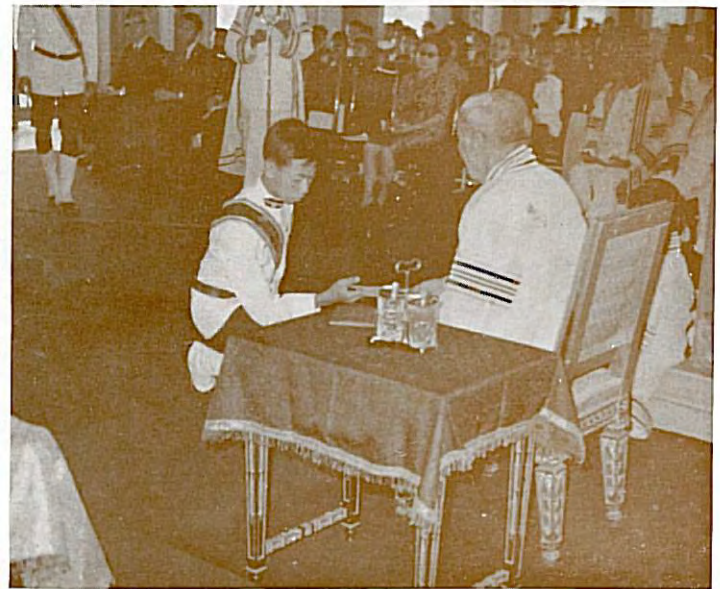

ภาพ
มังคละ

รับพระราชทานถ้วยรางวัลชนะเลิศกีฬาประจำปี

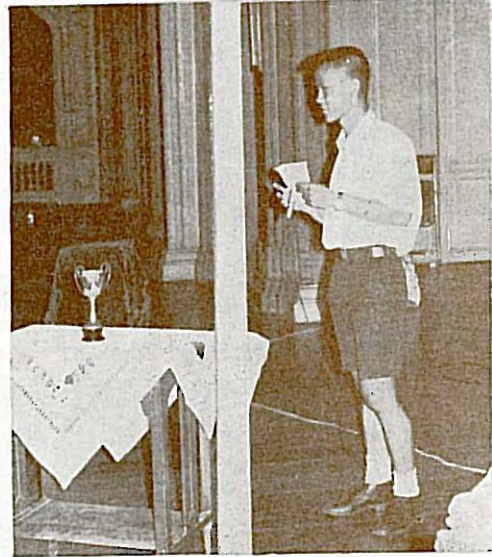
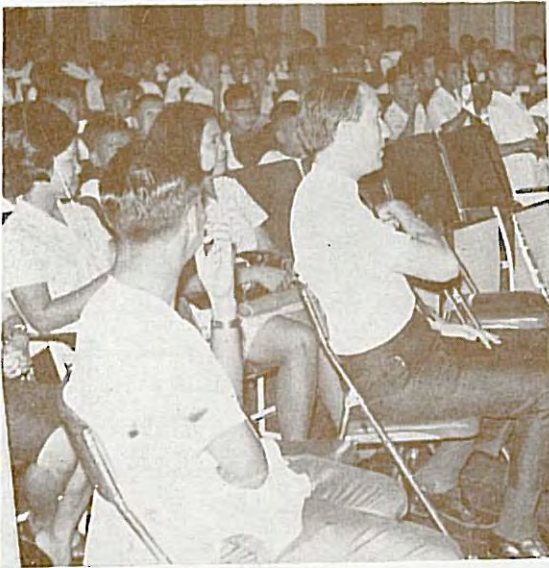
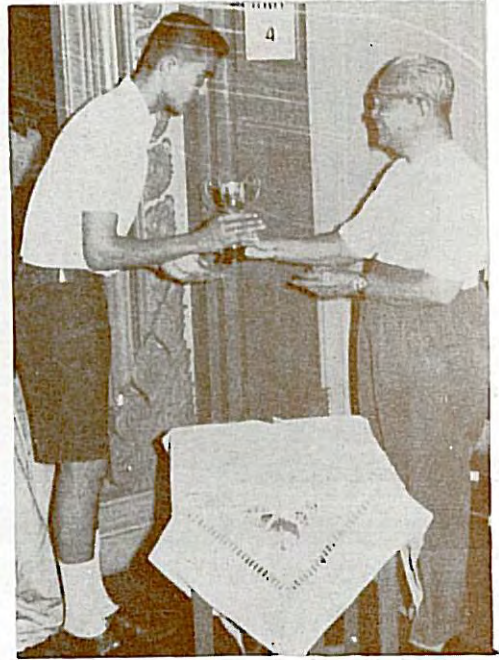

DEBATE

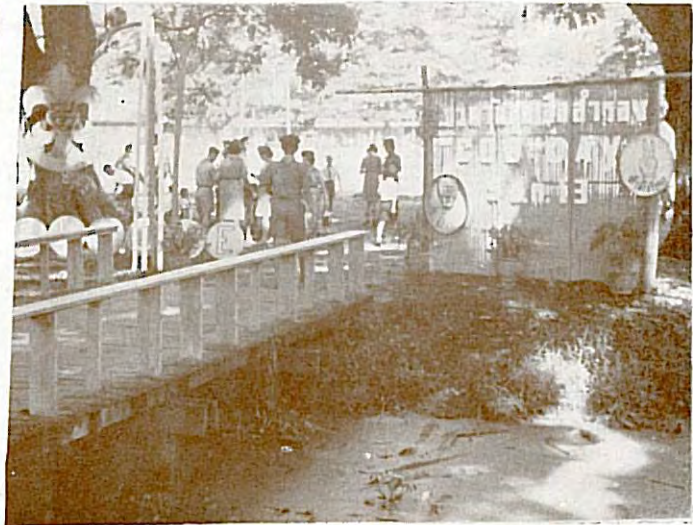
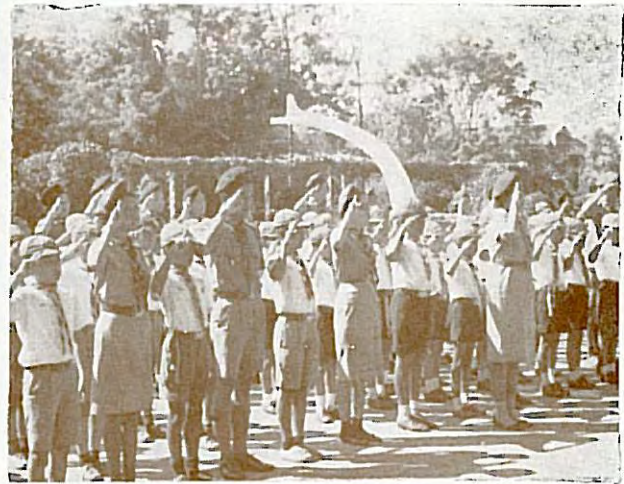
**folk song
contest.**

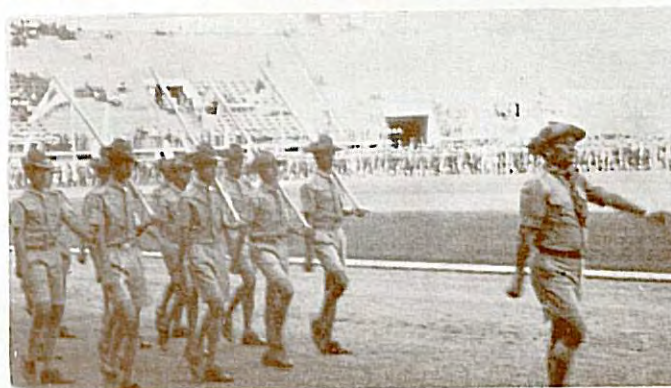
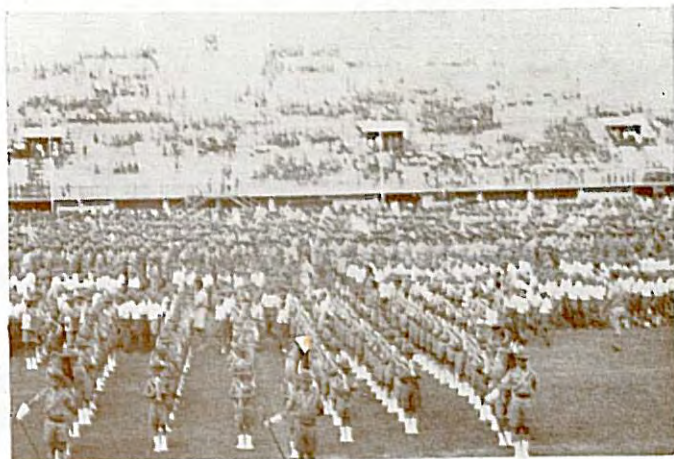
CUB

DAY

**K
I
N
G**

National Scout Day.

V. C. & Precadet

J
U
M
P

รับเสด็จพระราชดำเนิน พระราชทานผ้าพระกฐิน
ณ วัดเบญจมบพิตร

H
A
P
P
Y
B
I
R
T
H
D
A
Y
8
4
Y
H

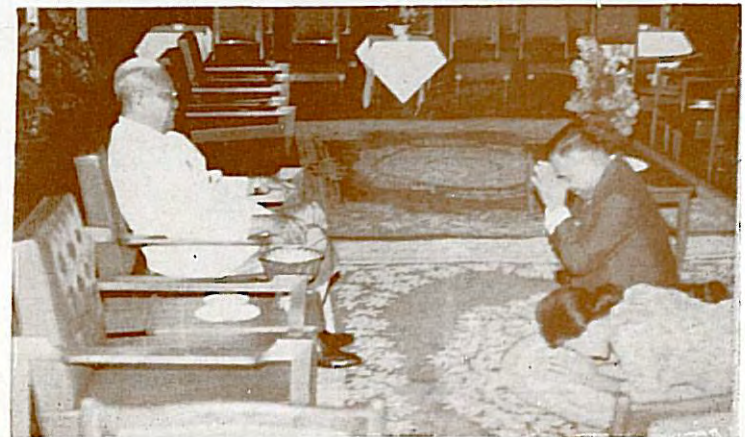

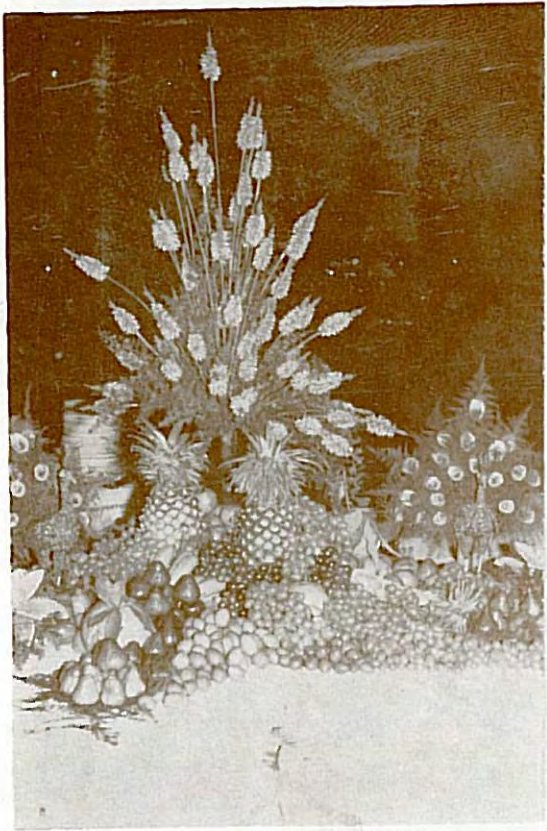
ทรงพระราชมานพ และ ช่อดอกไม้
แก่ ท่านผู้บังคับการ

**H
e
a
d
M
a
s
t
e
r**

F E A S T

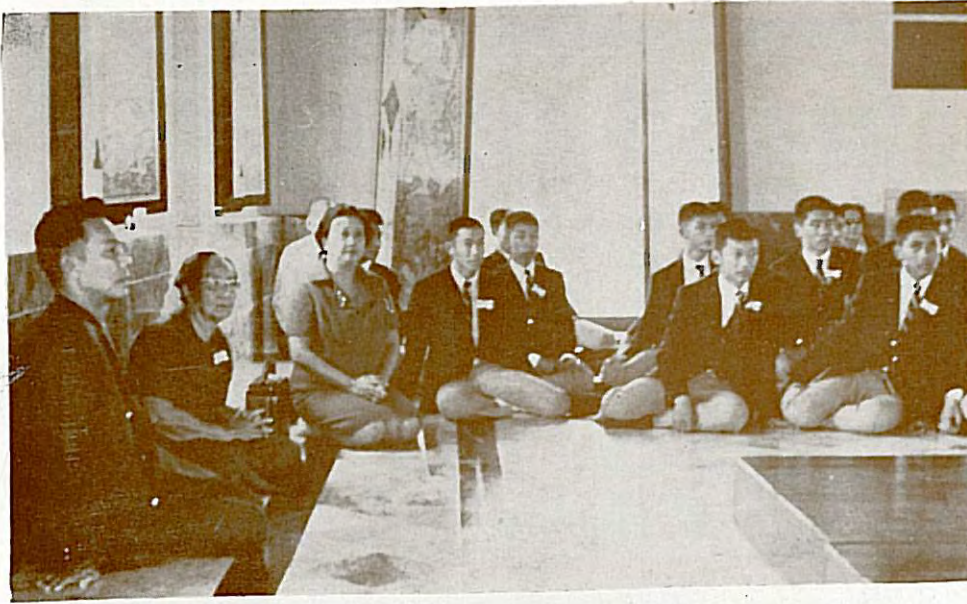
**B
A
R**

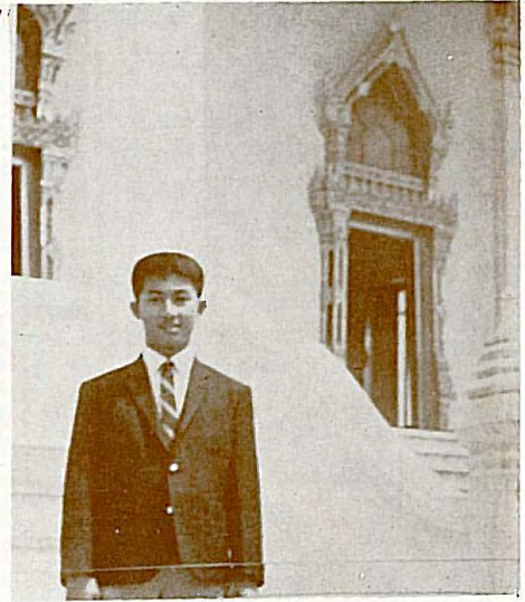

SHOWING

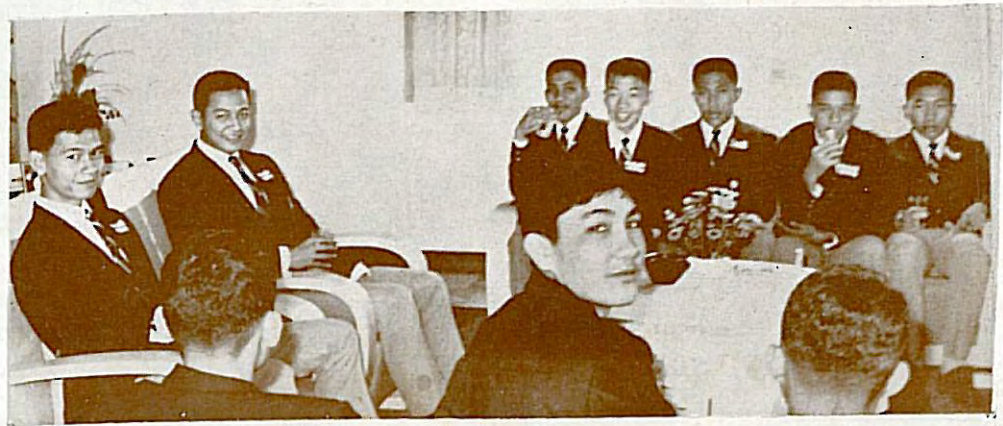

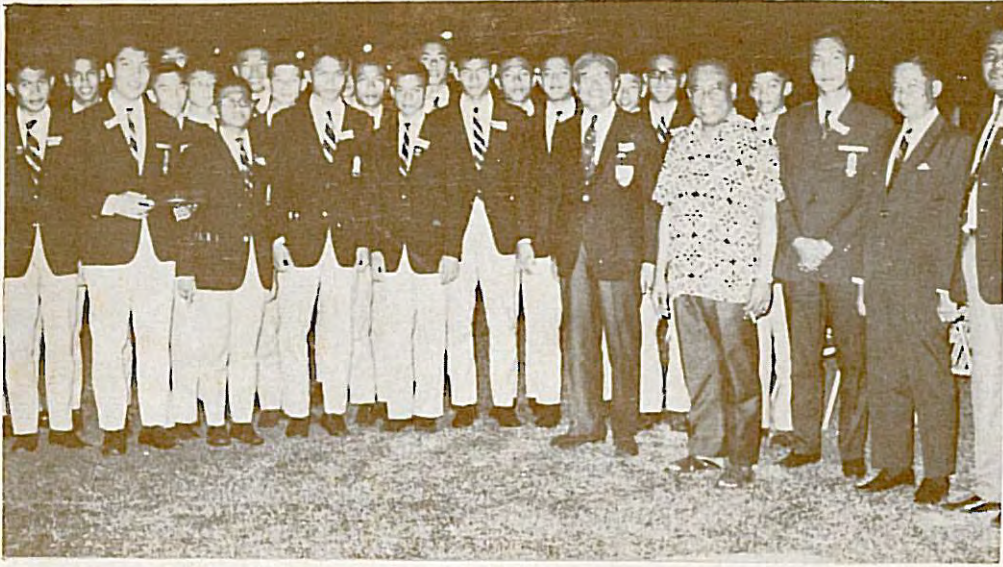

W
a
t
T
h
a
i

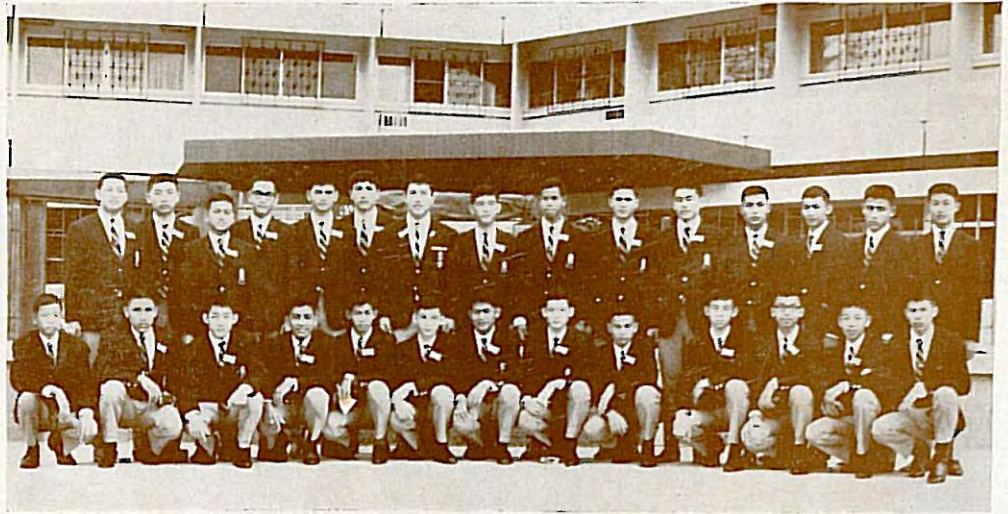

M
a
l
a
y

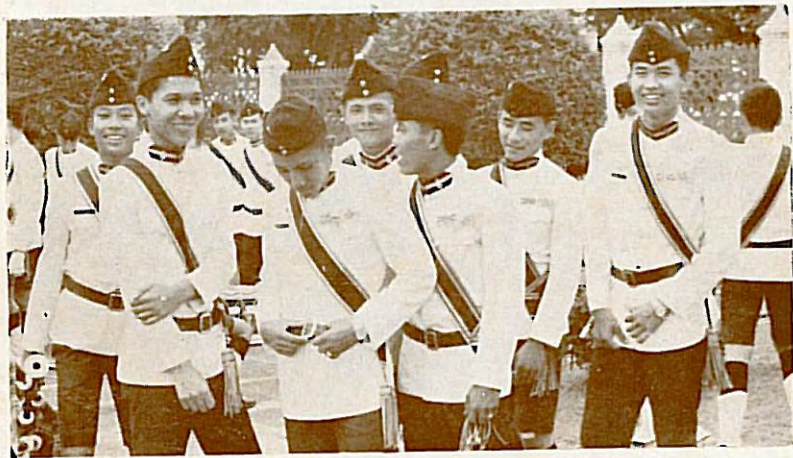

**I
O
O
K**

**B
A
C
K**

รท.เขยย อตุตโน ส่าจู้ ลวณั โลณตัม ยถา

พึงรักษาความดีไว้ ประจวบเกิดรักษาความเค็ม

ถึงน้อง ๆ ลูกวชิราวุธ ๆ ทุกคน

ในที่สุด ๒๕ กุมภาพันธ์ ก็ผ่านมาถึง วันแห่งการรอคอยของพี่ ๆ วันทีพ ม.ศ. ๕ ทุก ๆ คนเข้าสอบเป็นวันสุดท้าย มันเป็นวันแห่งความสำเร็จ วันทีพทุกคนจะได้สำเร็จการศึกษาหลังจากที่ต้องพยายามมาเป็นเวลาถึง ๑๒ ปีเต็ม ๆ หรือกว่านั้น และวันนั้นแหละทีพทุกคนจะต้องจากวชิราวุธ ๆ อันเป็นที่รักยิ่งของเราทุกคนไป สถานที่ซึ่งให้การศึกษา ให้ความอบอุ่น และทุกสิ่งทุกอย่างมาแต่เล็กแต่น้อย ยาม ถวาย บังคมลา พระบรมรูปพระผู้พระราชทานกำเนิดโรงเรียน น้ำตาหลังไหลออกมาไม่รู้ตัว ไม่มีอีกแล้ว หอประชุมที่เคยสวมมนต์ ตึกขาวที่เคยเรียนหนังสือ คณะที่เคยอยู่ หอนาฬิกาและศาลากลางหน้าอันร่มรื่น และผู้ที่เราจะลืมเสียมิได้คือ “ท่านผู้บังคับการ” ผู้ซึ่งพยายามอย่างยิ่งที่จะฝึกสั่งคมให้พวกเราเป็นผู้ดี เข้าสังคมกับเขาได้ มีความรู้และความสามารถ ยามนพกำลังจะก้าวพ้นจากประตูโรงเรียน เครื่องแบบของลูกวชิราวุธ ๆ เครื่องแบบของลูกพระมงกุฎ ๆ ต่อไปในเราจะไม่มีสิทธิ์ที่จะสวมใส่อีกต่อไปแล้ว ทุกสิ่ง ทุกอย่าง กำลังจะกลายเป็น “อดีตที่ฝังอยู่ในความทรงจำอย่างไม่รู้ลืม”

น้องรัก ถึงพี่จากไปแล้ว แต่พี่ก็ยังเป็นห่วง

น้อง ๆ ทุกคนอยู่ น้อง ๆ ม.ศ. ๔ ก็กำลังจะเป็นพี่ใหญ่ในคณะ บางคนก็จะโตเป็นหัวหน้าคณะ ปกครองดูแลน้อง ๆ เป็นกำลังของคณะและของโรงเรียนในอันที่จะสร้างความคิดและนำเกียรติมาสู่คณะและโรงเรียนอันเป็นที่รักสำหรับเราทุกคน ขอให้จงปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด จงทำตัวให้เป็นตัวอย่างแก่น้อง ๆ ให้เห็นน้อง ๆ ได้ยึดถือเป็นแนวปฏิบัติจึงเป็นพหิตของน้อง ๆ ให้ความอบอุ่นและเป็นที่พักของน้อง ๆ ในยามลำบาก และคอยดูแลน้อง ๆ มิให้เดินไปในทางที่ผิด ต้องรู้จักเสียสละเพื่อน้อง ๆ ให้สมกับที่เราเป็นพี่ใหญ่ น้อง ๆ ม.ศ. ๓ ซึ่งกำลังจะได้เป็นนักเรียนอาวุโสและจะได้เป็นพี่ใหญ่ในปีหน้า ขอให้ให้น้องจงพยายามทำตัวให้ดี ให้เป็นที่เคารพนับถือของน้อง ๆ และเป็นที่ไว้วางใจของพี่ ๆ จงเป็นหูเป็นตาช่วยดูแลทุกข์สุขของน้อง ๆ แทนพวกพี่ ๆ มีอะไรก็จงพยายามช่วยเหลือกัน และ

จงดูการวางตัวและการทำงานต่าง ๆ ในคณะของพี่ ๆ ไว้เป็นแบบอย่าง เมื่อถึงเวลาจะได้ปฏิบัติได้ถูกต้อง น้อง ๆ ม.ศ. ๒ ม.ศ. ๑ ป. ๗ และน้องที่เข้ามาใหม่จากเด็กเล็ก ก็จงทำตัวให้เป็นน้องที่ดีของพี่ ๆ ระเบียบข้อบังคับมีไว้อย่างไรก็ขอให้ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด พวกพี่ ๆ จะว่ากล่าวอย่างไรก็ขอให้เชื่อฟังและปฏิบัติตาม คิดอยู่เสมอว่าที่เขาว่าเพราะเขาหวังดีต่อเรา งานสิ่งใดในคณะที่เราพอช่วยเหลือได้ก็จงทำไปให้เต็มความสามารถ อย่างนี้ดูตาย ขอให้มีความรักใคร่กลมเกลียวกัน จงอย่าลืม “ระเบียบ ประเพณี สามัคคี อารุโธ” อันเป็นสิ่งทีลูกวชิราวุธ ๆ ทุกคนต้องจดจำกันเอาไว้ สิ่งใดที่รุ่นพี่เขาสร้างมาก็จงช่วยกัน พยายามรักษาไว้ให้ดีที่สุด และจงพยายามทำให้ดีขึ้นไปอีก ด้านการเรียน ขอให้ให้น้อง ๆ จงพยายามตั้งใจเรียนให้ จริงจัง เพื่อ ความ ปลอดภัยของครู อาจารย์ ความชื่นชมของคุณพ่อคุณแม่ และเพื่อนาคิตของตัวเราเองด้วย และระลึกไว้เสมอว่า “ไม่มีที่ไหนอีกแล้วที่จะให้การศึกษาสมบูรณ์ ครบทุกด้านเหมือน วชิราวุธ ๆ ของเรา”

สุดท้ายนี้ พวกพี่ ๆ ขออาราธนาคุณ พระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลกตลอดจน พระบรมเดชานุภาพในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ตลอดจนพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบัน ตลอดจนดาไล้หน้อง ๆ เจริญด้วยจตุรพิธพรชัย คือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ และคุ้มครองป้องกันอย่าให้มี ทุข์ โศก โรคภัย ภัยมาใกล้กราย ขอให้ให้น้อง ๆ จงประสบความสำเร็จทุกประการ

รักน้อง ๆ เสมอ

จาก พี่ ๆ ม.ศ. ๕

“THE DAFFODILS”

I wander'd lonely as a cloud
That floats on high o'er Vales and hills,
When all at once I saw a crowd,
A host of golden daffodils,
Beside the lake, beneath the trees
Fluttering and dancing in the breeze.
Continuous as the stars that shine
And twinkle on the milky way,
They stretched in never ending line
Along the margin of a bay:
Ten thousand saw I at a glance
Tossing their heads in sprightly dance.
The waves beside them danced, but they
Out-did the sparkling waves in glee:
A poet could not but be gay
In such a jocund company!
I gazed and gazed but little thought
What wealth the show to me had brought;
For oft, when on my couch I lie
In vacant or in pensive mood,
They flash upon that inward eye
Which is the bliss of solitude;
And then my heart with pleasure fills,
And dances with daffodils.

William Wordsworth.

แดฟโฟดิลส์

ฉันท่องเที่ยวเดี่ยวดายคล้ายเมฆน้อย
ลี้ล่องลอยเหนือโชคเงินเนินไศล
คาดเกลอนกล่นขลุเห็นเด่นกระไร
คอสีทองของดอกไม้แดฟโฟดิลส์
ริมทะเลสาบใหญ่ไต้ร่มไม้
เจ้าแกว่งไกวเอนกายสายลมฉิว
ข้างแม่นเหมือนดาวส่องสาตวาดเป็นทิว
รับหรือไว้ในหนทางข้างเผือกพราย
เจ้าเรียงรายกระจายไปไกลหนักหนา
เจริญตาตาตามอ่าวยาวสุดหมาย
มองแวบเดียวพลันประสบพบมากมาย
ร้อนรำกรายไหวชนลงคงเบิกบาน
งามคลื่นสาตฟาดฝั่งเป็นฟองฝอย
ก็ยังคงยกว่าเจ้าพลูปลิวประสาน
เจ้าบทกลอนอักษรขวัญนสรวย
เมอพบพานเจ้าเพื่อนยากเฮฮาถิ่น
โอมองแล้วมองเล่าเฝ้าแต่คิด
สุขทางจิตเจ้านำให้ไว้กับฉัน
คราเอนกายลงนอนอวารณ์พลัน
ยามว่างนั้นได้แต่คิดตั้งจิตใจ
มโนภาพเจ้าชัดเด่นเห็นประจักษ์
แสนสุขน้กอยู่เอกาพาสุขใส
ฉันสุขสันต์ท่วมท้นล้นฤทัย
รำเรงไปกับดอกไม้แดฟโฟดิลส์

สุทัศน์า มุขประภาต

รักบี้ประเพณีของเรากับต่างประเทศ

การที่ข้าพเจ้าเลือกเรียงความเรื่อง "ประสพการณ์ จาก รักบี้มิตรภาพทมาเลเซีย" ซึ่งเกริกเกียรติ เอกพจน์ เป็นผู้เขียนนำลงในหนังสือวชิราวุธรุ่น ๔๓ นี้ด้วยเหตุสองประการ

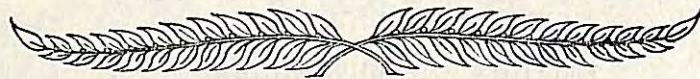
ประการแรกเป็นเรื่องที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรง พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้คณะ รักบี้ ฟุตบอล วชิราวุธวิทยาลัย ที่เดินทางไปแข่งขันประเพณี ณ ประเทศมาเลเซียในครั้งนั้น เขียนเรียงความ เกี่ยวกับ ประสพ การณ์ที่ได้ พบ เห็นนั้น แต่การ แข่งขัน ความเป็นอยู่ของพลเมือง การปกครองประเทศ ตลอดจน ถึงสาเหตุที่ก่อให้เกิดความวุ่นวายไม่สงบในขณะนั้น และเรียง- ความเรื่องนั้น ได้รับพระราชทานรางวัลชนะเลิศ

อีกประการหนึ่ง การแข่งขันรักบี้ประเพณีครั้งนี้นับเป็น ครั้งสุดท้าย ที่วชิราวุธ วิทยาลัยมี โอกาสไป เฝยแพร่ ข่าวดัง ของ ประเทศไทย และสถาบันอันเป็นที่รักยิ่งแห่งนี้ ในประเทศ มาเลเซีย ทั้งนี้เนื่องจาก The Malay College เปลี่ยนอาจารย์ ใหญ่คนใหม่ ซึ่งมันโยบายในด้านกีฬาแตกต่างไปจากอาจารย์

ใหญ่คนเดิม จึงเป็นเหตุให้ประเพณีอันดีของเรากับต้องเปลี่ยน- แปลงไป คือในปีการศึกษา ๒๕๑๔ นี้ วชิราวุธวิทยาลัยได้รับ เกียรติ ครั้งใหม่ให้ เป็น เจ้า ภาพ ในการ แข่งขัน รักบี้ ฟุตบอล ประเพณี กับโรงเรียน แห่งหนึ่ง จาก ประเทศ สิงคโปร์ และ ผลัด เปลี่ยนกันเป็นเจ้าภาพเช่นเดียวกับ The Malay College ฉะนั้น นื่อง ๆ ลูกวชิราวุธ ต่อไปจะต้องทำหน้าที่เป็นทูตสันถวไมตรี ระหว่างประเทศไทยสืบต่อไป นับว่าเป็นโอกาสดีในการขยาย ความสัมพันธ์ให้กว้างออกไปอีก

ข้าพเจ้าจึงคิดว่า เรียงความเรื่อง ประสพการณ์ จากรักบี้ มิตรภาพทมาเลเซีย ควรจะได้บันทึกไว้เป็นที่ระลึก เพราะการ แข่งขันรักบี้ประเพณีกับ The Malay College เป็นครั้งสุดท้าย แต่เป็นครั้งแรกสำหรับประวัติกาล แข่งขันรักบี้ ประเพณี ของเรากับต่างประเทศ.

พอสักดี มณีรัตน์

ประสพการณ์

จาก

รักบี้มิตรภาพ

ที่

มาเลเซีย

เนื่องจากคณะนักกีฬาของวชิราวุธวิทยาลัย ซึ่งเดินทางไปแข่งขันรักบี้ประเพณีกับ The Malay College ในประเทศมาเลเซียได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน พระราชวังดุสิต เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๒

ในพระราชวโรกาสนี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราโชวาท และได้รับสั่งให้คณะนักกีฬาเขียนเรื่องความเกี่ยวกับประสพการณ์ที่ได้พบเห็นในประเทศมาเลเซียในครั้งน

โดยเหตุนี้ผู้เขียนซึ่งเป็นคนหนึ่งที่มีโอกาสเดินทางไปด้วยในฐานะบรรณาธิการ หนังสือพิมพ์ของโรงเรียน ทำหน้าที่สังเกตการณ์ และบันทึกเรื่องราวเพื่อนำมาตีพิมพ์ในหนังสือวชิราวุธานุสาสน์ จึงรู้สึกซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณที่พระราชทานโอกาสดังกล่าว ฉะนั้น ผู้เขียนขอเรียบเรียงจากความคิดพร้อมทั้งการวิจารณ์ตามฐานะที่ยังเป็นนักเรียนอยู่ โดยยึดเอาการไปแข่งขันรักบี้ในครั้งนเป็นเค้าโครงเรื่อง

ก่อนออกเดินทางหนึ่งอาทิตย์ คือ เมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๒ ท่านผู้บังคับการได้นำคณะนักกีฬาจำนวน ๓๑ คน เข้าเฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เพื่อถวายบังคมลา ครั้นวันที่ ๑ กันยายน สกเดียวกัน เวลา ๑๕.๔๐ นาฬิกา จึงออกเดินทาง คณะนักกีฬาโดยสารไปในขบวนรถไฟ สายกรุงเทพฯ — สุโขทัย — โกลก ซึ่งเป็นรถตู้พิเศษปรับอากาศสองโบกหลังสุด เมื่อได้เวลาขบวนรถไฟก็พาพวกเราออกจากสถานีรถไฟหัวลำโพง

มุ่งสู่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เราพักอยู่ที่นั่นหนึ่งคืน
ที่นี่ได้รับความช่วยเหลือจากท่านผู้ปกครองนักเรียนและศิษย์
เก่า นับตั้งแต่ที่พัก อาหารการกินตลอดจนการจัดรถโดยสารส่ง
จากอำเภอหาดใหญ่ถึงบึงทุ่งเหยี่ยวไปและกลับ

รุ่งขึ้นคณะนักกีฬาจึงออกจากอำเภอหาดใหญ่ไปนั่ง
พอลงป็นักได้เวลาอาหารกลางวันพอดี และพักอยู่ที่สมาคม
พ่อค้าชายซึ่งเจ้าภาพจัดเตรียมไว้ให้สามคืน ระหว่างพักอยู่ที่
คณะนักกีฬาได้รับเชิญไปเป็นเกียรติในงานเลี้ยงหลายครั้ง วัน
สุดท้าย คือ ในวันที่ ๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๒ จึงลงสนาม
แข่งขันกับ Technical Institute โดยมีท่านผู้ว่าราชการรัฐป็น
เป็นประธาน ผลปรากฏว่า วิทยาลัยฯ ชนะ ๔๐ : ๖ ใน
งานเลี้ยงกลางคืน อาจารย์ใหญ่ของทีมเจ้าภาพได้กล่าวแสดงความ
ชื่นชมยินดีและให้ความหวังว่า วิทยาลัยฯ คงจะชนะ
ทีม Victoria Institution ใน Match ต่อไปได้แต่คงไม่ชนะ
มากเท่าครั้งนี้ คณะนักกีฬาอำเภอบึงมั่งไปกัเวลากงช้า เราพักที่
The Malay College หนึ่งคืน แล้วจึงเดินทางต่อไปยังกัเวลาลิม
เปอร์ เพื่อลงแข่งขันกับ Victoria Institution อันเป็น Match
ที่สอง ในวันที่ ๙ เดือนเดียวกัน แต่เนื่องจากพวกเราต้อง
ประสบกับความเหน็ดเหนื่อยประกอบกับคู่ต่อสู้มีกำลังที่เหนือกว่า
ผลการแข่งขันจึงเสมอกัน ๖ : ๖ ส่วนสัมพันธ์ภาพระหว่างกันนั้น
ดีพอสมควรถึงจะไม่สนิทสนมนัก แต่พวกเรารู้สึกภูมิใจที่ทำ
หน้าที่สำเร็จไปกว่าครึ่ง และยังสามารถรักษาชัยชนะไว้ได้
ตลอดมา

คณะนักกีฬากลับมาที่เวลากงช้า ซึ่งเป็นชนบทเงียบ
สงบอีกครั้งหนึ่ง พวกเราพักผ่อนอยู่หลายวัน ครั้นวันที่ ๑๓
กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๒ จึงลงสนามแข่งขันกับ The Malay

College อันเป็น Match สำคัญที่สุดผลปรากฏว่า วิทยาลัยฯ
วิทยาลัยชนะ ๑๒ : ๓ สำหรับมิตรภาพของสถาบันทั้งสองสนิท
สนมกันดียิ่งกว่าสถาบันที่ผ่านมามาก นับตั้งแต่อาจารย์ใหญ่
โค้ช นักกีฬา ครูผู้เป็นเจ้าหน้าที่รับรอง และเพื่อนนักเรียน
ทุกคน

ก่อนเดินทางกลับในคืนนี้เอง พวกเราไม่สามารถจะ
ระงับความตื่นเต้นที่จะได้กลับบ้านเกิดเมืองนอน จึงไม่มีใคร
ยอมนอน และได้ใช้เวลาว่างจากการรอคอยเวลาเดินทางกลับ
คลุกคลีกับกลุ่มสังสรรค์กับเพื่อน ๆ มาเลยเหล่านี้ ผู้เขียนพยายาม
ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์โดยการซักถามถึงเรื่องราวต่าง ๆ เช่น
ระบบของโรงเรียนของเขา ชีวิตความเป็นอยู่ของพวกมาเลย
และเรื่องการเมืองที่เพิ่งจะสงบไปได้ไม่นานเพื่อนนักเรียนเหล่านี
นั้นมีได้แสดงความรังเกียจเลย กลับรู้สึกยินดีในสิ่งที่เราถาม
อีกด้วย ฉะนั้น ประโยชน์ที่ได้รับจึงตกอยู่กับพวกเราซึ่งรวมทั้ง
ผู้อ่านบ้างพอสมควร แต่เนื่องจากการสนทนาต้องใช้ภาษาอังกฤษ
ตลอดเวลา จึงเป็นอุปสรรคในด้านความเข้าใจทั้งผู้ถามและผู้ตอบ
ในวัยนี้ โดยเฉพาะตัวผู้เขียนเองต้องใช้วิจารณญาณจากสิ่งที่เคย
พบเห็นเข้าประกอบกับคำบอกเล่าด้วย เพราะหัดที่หมู่ชาวมาเลย
สัญชาติไทยอยู่คนหนึ่ง เขาเคยอยู่ทางภาคใต้ของไทย ทั้งยัง
คุ้นกับกรุงเทพฯ อีก ข้าพเจ้าจึงมีโอกาสซักถามได้สะดวกขึ้น

ข้อสังเกตและสิ่งที่ผู้เขียนสนใจเป็นอันดับแรก ในโอกาส
ที่ได้ไปประสบพบเห็นมาเนื่องในการเดินทางไปแข่งขันรักบี้ใน
ครั้งนี้ คือ เรื่องของนักเรียนกับเยาวชนรุ่นเดียวกัน จากข้อซัก
ถามเพื่อนชาวมาเลยได้เปิดเผยพร้อมทั้งแสดงความไม่พอใจอีก
โรงเรียนหนึ่ง และขออภัยไม่ให้พวกเราไปสมาคมกับสถาบัน
แห่งนี้ด้วย เมื่อเล่าจบผู้เขียนก็จับสาเหตุสำคัญได้ว่า เกิดขึ้น

เพราะความแตกสามัคคี ชิงมมาในเรื่องเชื้อชาติฐานะของแต่ละฝ่าย ในทันทีจะกล่าวเฉพาะที่ผู้เขียนเก็บจากคำบอกเล่าของนักเรียน Malay College ถึงเรื่องความบาดหมางระหว่าง Victoria Institution กับ College ของผู้เล่าเท่านั้น

ส่วนใหญ่เกิดจากความแตกต่างระหว่างแวกกับจีน โดยที่นักเรียนจีนประมาณ ๘๐ เปอร์เซ็นต์ของทั้งหมด และ The Malay College มีนักเรียนเป็นแวกถึง ๘๐ เปอร์เซ็นต์ ที่น่าสังเกตอีกอย่างหนึ่ง คือ การบริหารของสถาบันทั้งสองล้วนมีผู้นำเป็นแวกทั้งสิ้น นับตั้งแต่ ครูใหญ่ ตรีเมเยอร์ของวงดนตรีก็เป็นแวก พวกจีนก็ไม่ค่อยพอใจ คอยกีดกันอยู่เสมอ แต่ก็ต้องจำนนตามคำสั่งของผู้นำซึ่งเป็นเจ้าของสถานที่ จึงหันมาเอาชนะกันในด้านกำลังทรัพย์ Victoria Institution พยายามหารายได้เข้าโรงเรียนของตนโดยทุกวิถีทางและใช้เงินนั้นทุ่มเทซื้อ... ซื้อทุกอย่างทุกอย่างแม้แต่ โค้กก็ฟ้าต่าง ๆ ของ The Malay College ก็ถูกแย่งตัวไป บางครั้งก้าวกายมาถึงการขอตวนักกีฬาอีกด้วย ยิ่งผลให้นักเรียนโรงเรียนนี้เป็นเดือดเป็นแค้นอยู่มิใช่น้อย

เรื่องนขาพเจ้ามาหวอนคิดถึงบ้านเมืองเราบ้าง ปัจจุบันเริ่มจะมีเรื่องทำนองนี้หนาตาขึ้นทุกที เป็นห่วงว่าอนาคตบ้านเมืองอาจเกิดเรื่องอย่างเขาบ้าง เพราะกลุ่มชนน้อย ๆ ของสังคมนักเรียนยังแตกแยกเป็นโรงเรียนของเรา โรงเรียนของเรา และทะเลาะวิวาทกันได้ ผิดกับแต่ก่อน ชนชื่อนักเรียนแล้ว เรารักกันฉันพี่น้อง ยามพบปะกันในสถานที่ต่าง ๆ ก็ไม่เคยต้องวิ่งหนีหลบซ่อนระวังตัวอย่างปัจจุบัน

ผู้เขียนขอผ่านมาถึงเรื่องความเป็นอยู่ของคนร่วมชาติของมาเลเซียทั้งหมด ตอนแรกข้าพเจ้าก็ไม่สะกิดใจอะไรนัก เพราะ

ขณะที่ไปขึ้น มาเลเซียสงบเรียบร้อยกว่าที่คาดการณ์ไว้ แต่เมื่อได้พูดคุยกับชาวมาเลย์ทั้งที่เป็นครู เพื่อนนักเรียน และพ่อค้าบางร้านก็นึกสนุกขึ้นมา อธิบายอย่างหนึ่งคิดว่าอาจเป็นประโยชน์ต่อเราในอนาคต จึงรวบรวมเรื่องราวต่าง ๆ แล้วบันทึกย้อนหลังไว้ตั้งแต่เหตุการณ์ที่สงบเรียบร้อยมา และได้บันทึกถึงสภาพความเจริญไว้อย่าง ในทันทีผู้เขียนจะคัดลอกแต่สิ่งที่เกี่ยวข้องกับบ้านเมืองเราเท่านั้น คงจะแยกเป็นตอน ๆ

การที่คณะนักกีฬาสามารถเดินทางมาแข่งขันกีฬาได้มาถึงมาเลเซียโดยปลอดภัยก็ต้องอาศัย การคมนาคมที่ดี จึงนึกชมเชยเขาในด้านนี้ทำได้ดีกว่าในกรุงเทพฯ ของเราบางแห่งเสียอีก ลักษณะถนนที่เรียบแต่คดเคี้ยว ทางนขาพเจ้าสันนิษฐานว่า คงจะตามแบบการวางผังถนนของอังกฤษตั้งแต่สมัยก่อน ๆ ทางนักเพื่อกระตุ้นเตือนไม่ให้คนขับเผละหลับใหลอย่างถนนสายที่นาน ๆ จะหักพวงมาลัยเลยวักกันสักที เช่น ถนนมิตรภาพของเราและการจราจร มารยาทของผู้ขับขี่ขยับเขยื้อมจริง ๆ รถทุกคันวิ่งในถนนหลวงต้องอยู่ในสภาพสมบูรณ์ ไม่มีการผ่นผัน รถใหญ่มักแสดงตนเป็นผู้พยอมให้รถเล็กผู้น้องผ่านไปก่อน มิฉะนั้นสุสานคงจะเต็มแล้ว เพราะถนนมีทางแยกตัดกันมากมายตามลักษณะภูมิประเทศที่เป็นเนินเขา มีทางสะพานลอย วงเวียนใหญ่ น้อย มากมาย มีหน้าชาวยังมีจักรยานสามล้อและสองล้อวิ่งกันอย่างขวักไขว่เกะกะไปหมด

ส่วนสภาพของตัวเมืองนั้น สะอาดสะอาดอัน ทอระบายน้ำใช้การได้ดี ที่นั่นไม่ค่อยมีมุงหรือแมลงวัน แต่ประเด็นสำคัญที่ผู้เขียนเอาใจใส่มากกว่าสิ่งเหล่านี้คือ ชีวิตความเป็นอยู่ของคนในเมือง ส่วนมากมีอาชีพค้าขาย ทั้งชาวจีนและแวกอยู่คละกัน ร้านค้าโดยมากคนจีนทำการค้าขาย คล้ายกับเมืองเรา

เพราะคนจีนค้าขายคล่องและเก่งกว่าแขก เห็นตัวอย่างจากร้าน
จีนแดงซึ่งมีตำราตรวจวิชาการณตลอดเวลา มลुकค้าไปซื้อของกัน
มาก ทั้งนี้คงจำหน่ายด้วยราคาพอสมควร ข้างฝ่ายแขกก็พยายาม
จะทำการค้าบ้างแต่ก็สู้ไม่ค่อยได้ เพราะพวกคนจีนมักมีวิธีการ
ขายที่เอาใจลูกค้า เราสามารถต่อรองราคากันได้ ส่วนร้านแขก
มักกำหนดราคาตายตัว ผลประโยชน์จึงตกอยู่กับร้านจีน ทำให้
แขกไม่พอใจ หัวธักถันแกลั้งขัดขวางต่าง ๆ เช่น ทำตัวเป็น
ลูกค้าเข้าไปซื้อของในร้านจีน เมื่อเห็นราคาไม่สบอารมณ์ก็
โยเยหาเรื่องทำลายข้าวของกันง่าย ๆ เมื่อข้าวของ “แตก” ขึ้น
ส่งทำตามมากจะต้องมีคำว่า “แตก” ปะปนอยู่ต่อไปเรื่อย ๆ เยี่ยง
สงครามศาสนา ระหว่างโรมันคาทอลิกกับโปรเตสแตนต์ในไอร์แลนด์
นอกจากแขกกับจีนคู่กันจะระงับไว้ภายในกรอบของตน
เท่านั้น มันก็จะเป็นเพียงเรื่องส่วนตัว แต่เป็นไปไม่ได้ที่จะระงับ
ไว้เพียงนั้น มันจะลุกลามต่อไปเรื่อย ๆ ในกลุ่มชาวมลายูทั้งกลุ่ม
และกลุ่มชาวจีน ทั้งกลุ่มมีฉะนันหนังสือพิมพ์เมืองเราคงไม่มีข่าว
เกี่ยวกับการจรรยาจลในมาเลเซียมาเขียนให้เราได้อ่านแน่

คราวนั้นมาพิจารณาถึงสิ่งที่ประเทศมาเลเซียยึดเหนี่ยว
กันบ้าง ทุกหนทุกแห่งไม่ว่าเมืองไทย เมืองแขก ก็ต้องมีศาสนา
เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวกันทั้งนั้น ปัจจุบันมีศาสนามากมาย แล้ว
แต่ผู้ใดจะเลื่อมใสศาสนาไหน ประเทศมาเลเซียกับไทยก็มี
ประชาชนจีนปะปนไล่เสียกัน แต่ประเทศเราไม่เคยมีเรื่องเกี่ยว
กับผู้นับถือศาสนาเลยส่วนประเทศมาเลเซียเท่าที่สังเกต เขาก็ถ
กันคนต่างศาสนาและยกย่องศาสนาตนซึ่งเป็นของธรรมดา แต่
ไม่เพียงเท่านั้นเขามักหาวิธีทำให้ศาสนาตรงข้ามต่อกันของตน
โดยทุกวิถีทางเช่น การสร้างถาวรวัตถุเครื่องหมายศาสนา
เป็นต้น เมื่อศาลเจ้าของจีนเดิมอยู่ใกล้เขา ชาวมุสลิมหรือแขก

ก็มักจะสร้างสุเหร่าให้อยู่ในตำแหน่งที่สูงกว่าส่วนชาวจีนก็
พยายามย้ายขึ้นไปให้ตึกวานักเพียงตัวอย่างเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เห็น
ได้ง่ายเท่านั้น ฉะนั้นคนจีนกับแขกจะไม่มีวันเข้ากันได้ トラบ
ไคทียงแสดงความรังเกียจซึ่งกันและกันอยู่

ในเมื่อศาสนาซึ่งเปรียบเสมือนหัวใจแห่งความสงบ ยัง
เกิดความปั่นป่วนอนิจจารัชยากัน เราก็คงไม่ต้องสงสัยเลยว่า ทำไม
บ้านเมืองเขาจึงยุ่งยาก โดยเฉพาะบ้านเมืองเราเรื่องแตกแยกทาง
ศาสนาไม่เคยปรากฏเรื่องทะเลาะวิวาทของร้านค้าระหว่างจีน
กับไทยก็หายาก เพราะนิสัยคนไทยซึ่งส่วนมากเป็นพุทธศาสนิก
ชน จึงทำให้มีจิตใจเยือกเย็น ผ่อนหนักให้เป็นเบา ให้ภัยซึ่ง
กันและกัน ยอมรับในความสามารภของผู้อื่น ฉะนั้น พวกเรา
จึงไม่ค่อยมีศัตรู แม้กระนั้นปัจจุบันนี้เรายังต้องประสบกับ
ปัญหาयरุ่นอยู่เสมอ มีการทะเลาะวิวาทกันประปราย เพราะหัด
ทางราชการสามารถควบคุมไว้ได้บ้างถึงจะไม่เด็ดขาดเท่าที่
ควรก็ตาม แต่อากาศข้างหน้าเป็นของไม่แน่นอนถ้าผู้ปกครองทางด้าน
บ้านเมืองและครอบครัวไม่ร่วมมือกันเพื่อกำจัดปัญหาให้หมด
สิ้นเสียแต่เนิ่น ๆ यरุ่นเหล่านี้อาจทวีมากขึ้นเป็นลำดับ และอาจ
ก้าวไปสู่สภาพการณ์จรรยาจลอย่างมาเลเซียก็เป็นได้

คราวนั้นกล่าวถึงมาเลเซียบ้าง นอกจากปัญหาयरุ่นแล้ว
ประชาชนอื่น ๆ ยังมีศรีศัลป์ไม่กินกันหลายต่อหลายอย่างที่จะสม
ไว้เป็นเวลานาน อีกอย่างหนึ่งทั้งสองฝ่าย คือ แขกกับจีนยัง
แตกต่างกันอย่างมากระหว่างเชื้อชาติ ศาสนา ประเพณีและ
วัฒนธรรมปัญหาที่สำคัญยิ่งอีกอย่างหนึ่งได้แก่ ปัญหาเศรษฐกิจ
และการเมืองที่ไม่เท่ากัน กล่าวคือ ชาวจีนมีฐานะการเงินดี
สามารถคุ้มครองสิทธิกิจของประเทศทั้งหมดไว้ในมือแต่ฝ่ายเดียว
ขณะเดียวกันชาวมลายูหรือแขกก็เป็นฝ่ายครอบครองอำนาจ
ทางการเมืองเอาไว้ทั้งหมด ด้วยการที่แต่ละฝ่ายต่างก็มีอย่างหนึ่ง

แต่ไม่มีอีกอย่างหนึ่ง เป็นเหตุให้ทั้งสองฝ่ายพยายามค้นรจนจะให้ได้มาอีกอย่างหนึ่งให้จงได้ จึงทำให้เกิดการกระทบกระทั่งกันเรื่อยมา

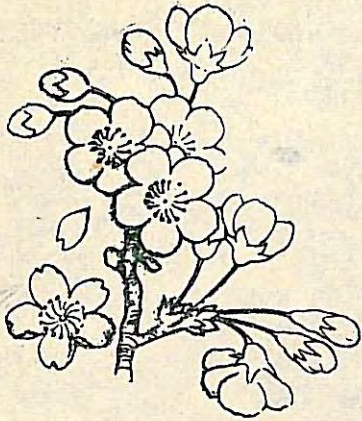
นับว่าเป็นเคราะห์กรรมของพลเมืองในประเทศมาเลเซีย ที่ขาดวิธีการปกครองที่รัดกุม ให้ความยุติธรรมหรือความเป็นกลางน้อยกว่าที่ควร ผู้เขียนและเพื่อน ๆ รู้สึกภูมิใจที่เกิดมาอยู่ในแผ่นดินไทย เพราะเป็นบุญของชาวไทยที่มีพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเป็นองค์พระประมุข ซึ่งทรงดำรงอยู่ในทศพิธราชธรรม พระองค์ทรงเป็นหลักที่พึ่งของไพร่ฟ้าประชาราษฎร์ ทรงบำเพ็ญพระราชกรณียกิจทุกอย่างที่จะนำมาซึ่งความร่มเย็นเป็นสุขของพวกเราประชาชนชาวไทยไม่ว่าจะยากดีมีจน รักและเทิดทูนพระองค์เปรียบเสมือนเป็นบิดมารดาของตน เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วแต่ละคนก็ควรรักกันฉันพี่น้องร่วมสายโลหิตเดียวกัน ถ้าเราคิดได้อย่างนี้ พวกเราจะสามัคคีกลมเกลียวยิ่งกว่านี้ ประคองกึ่งไม้ที่มัดรวมกันอย่างมั่นคง ยากที่ศัตรูจะแยกให้ขาดออกจากกันได้

กล่าวโดยสรุป การที่เกิดการแตกแยกกันจนเกิดจลาจลในมาเลเซียคดี หรือการที่นักเรียน นักศึกษาบางกลุ่มในบ้านเมืองของเราทะเลาะวิวาทกันนั้นก็เพราะความไม่เป็นคน ๆ เดียวกันไม่สามัคคีกลมเกลียวกัน ต่างฝ่ายต่างอิจฉาริษยากันไม่มีความภูมิใจในอำนาจหน้าที่ของตนเรื่องแตกความสามัคคีกันเป็นภัยอันร้ายกาจถ้าสะสมไว้มาก ๆ ก็อาจทำให้สูญเสียประเทศชาติได้ในที่สุด ดังจะเห็นได้จากสุภาษิตฝรั่งเศษว่า เอสปรีแยเดอรักรอร์ ซึ่งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงนำมาใช้ตักเตือนพวกเราในความหมายว่า "รวมกันเราอยู่แยกกันเราตาย" เป็นประโยคสั้น ๆ แต่กินความลึกและมีควมจำเป็นต่อการดำรงชีวิตทั้งในอดีตและปัจจุบัน คนเราถ้าแตก

ความสามัคคีกันตั้งแต่เด็ก อนาคตอันไกลคงไม่ต่างอะไรกับไดโนเสาร์สัตว์บรรพบุรุษของโลกที่ต้องสูญพันธุ์ไป องค์พระประมุขของชาติทุก ๆ พระองค์ทรงห่วงใยในเรื่องนี้มาก ดังมีตัวอย่างมาแล้วมากมายเช่น กรุงศรีอยุธยาได้เสียแก่ข้าศึกไปครั้งหนึ่งก็เนื่องมาจากความแตกสามัคคีเป็นต้น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบัน สนพระทัยในความประพฤติกองเยาวชนและนักศึกษาทั่วไป เพราะสังคมจะสามัคคีกลมเกลียวเป็นปึกแผ่นที่มั่นคงได้ในอนาคต ขึ้นอยู่กับความประพฤติกองเยาวชนในปัจจุบัน วิทยาลัยวิชาลัยตระหนักถึงเรื่องนี้ พยายามฝึกฝนให้นักเรียนทุกคนทุกวัยได้รับการศึกษาอบรมครบทุกแขนง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเน้นหนักไปในการเพาะนิสัยและความประพฤติกองให้เป็นผู้มีน้ำ เพื่อทำประโยชน์แก่ส่วนรวมต่อไป แต่ผู้ที่จะใช้วิชาความรู้ของตนทำประโยชน์ต่าง ๆ ได้มากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับใจ และการเสียสละ ฉะนั้น วิทยาลัย จึงให้นักเรียนทุกคนเล่นกีฬา เพราะกีฬาช่วยกำจัดความเหินแก่ตัวได้ดี และที่สำคัญที่สุด กีฬาเป็นสะพานเชื่อมสัมพันธ์ภาพระหว่างเพื่อน ๆ นับตั้งแต่เพื่อนร่วมชาติ ไปจนถึงเพื่อนต่างชาติ ดังจะเห็นได้จากการแข่งขันรักบี้ประเพณีระหว่าง The Malay College กับวิทยาลัยวิชาลัยในช่วงเวลา ๙ ปีที่ผ่านมา ซึ่งนับเป็นก้าวสำคัญก้าวหนึ่งของเยาวชนอย่างพวกเราพึงกระทำในการเชื่อมสัมพันธ์ไมตรี ระหว่างประเทศไทยกับมาเลเซีย เพราะผู้เดินทางไปเป็นแขกต้องทำหน้าที่เป็นทูตสันถวไมตรีของชาติ ควบคู่กับการชิงชัยกันในสนามแข่งขันด้วย แม้สิ่งนี้จะไม่ใช่ง่าย แต่เท่าที่ผ่านมานักกีฬาของเราทุกรุ่นก็สามารถปฏิบัติตัวได้ดีจนประสบความสำเร็จ ไม่ว่าจะเป็นชัยชนะหรือสัมพันธ์ภาพ นับตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๓ อันเป็นปีแรกของการแข่งขันประเพณี ต่อจากนั้นสถาบันทั้งสองก็ผลัดเปลี่ยนกันเป็นเจ้าภาพเรื่อยมา.

เป็นมนุษย์ หรือ เป็นคน ?

เป็นมนุษย์	เป็นได้	เพราะใจสูง
เหมือนหนึ่งยุง	มืด	ที่แววขน
ถ้าใจต่ำ	เป็นได้	แต่เพียงคน
ย่อมเสียที่	ที่ตน	ได้เกิดมา
ใจสะอาด	ใจสว่าง	ใจสงบ
ถ้ามีครบ	ควรเรียก	มนุสสา
เพราะทำถูก	พูดถูก	ทุกเวลา
เปรมปรีดา	กินวัน	สุขสันต์จริง

มารยาทในสังคม

สหัชชัชย ถนิตพจนามาตย์

เรียบเรียงจากหนังสืออนุสรณ์งานฌาปนกิจศพ

นายยงยศ ปฏิพิมพาคม

มารยาทในสังคมนั้นเป็นสิ่งจำเป็นแก่คนทุกคน โดยเฉพาะบุคคลชนผู้มีความจำเป็นอย่างมาก มารยาทต่างๆ ในสังคมนั้นมุ่งประสงค์ทำให้คนอยู่กันด้วยความเป็นสุข ถ้อยทีถ้อยอาศัยกันและกัน และรวมถึงระเบียบมารยาทที่ติดต่อเกี่ยวข้องกับสังคมทุกชนิด คุณธรรมต่างๆ เหล่านี้คือวัฒนธรรมทางสังคม หรือสหธรรมนั่นเอง

ระเบียบมารยาทในสังคมนั้น มีมากมายเหลือที่จะนำมาเอามากกล่าวทั้งหมดได้ แต่ที่นำมากล่าวนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น

มารยาทต่าง ๆ จัดเป็นหัวข้อใหญ่ ๆ ได้ดังนี้

๑. การเคารพ
๒. การแนะนำ
๓. การต้อนรับ แบ่งเป็น ๒ อย่าง
 - ก. เมื่อเราเป็นเจ้าของบ้านต้อนรับแขก
 - ข. เมื่อเราเป็นแขกไปหาผู้อื่น

๔. การสนทนา
๕. การใช้นามบัตร
๖. การใช้โทรศัพท์
๗. มารยาทสำหรับผู้นั่งโต๊ะ
๘. การเดินโต๊ะ

๑. การเคารพ

การเคารพนั้น มีวิธีปฏิบัติได้หลายอย่าง เช่น การกราบ การไหว้ การโค้งคำนับ การเปิดหมวก การจับมือ การยืน แต่แต่ละอย่างเหล่านี้ควรจะเลือกใช้ให้เหมาะสมกาลเทศะ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม การเคารพมีหลักกว้าง ๆ ที่ควรปฏิบัติดังนี้

๑. การแสดงความเคารพผู้ใหญ่ ซึ่งอยู่แห่งเดียวกันหลายคน ควรจะเคารพให้เป็นไปตามลำดับอาวุโสของผู้ใหญ่เหล่านั้น

๒. ถ้ามีผู้อาวุโสสูงยิ่งในที่นั้น ให้ทำความเคารพแต่เฉพาะท่านผู้นั้นผู้เดียว ไม่ต้องแสดงความเคารพผู้อื่นอีก

๓. ถ้าเราอยู่กับผู้ใหญ่ทรงอาวุโสอยู่แล้ว แม้จะมีท่านผู้ใหญ่อาวุโสรองลงไปเข้ามาในที่นั้น ก็ไม่ต้องทำความเคารพเช่นกัน เว้นแต่ในโอกาสล่ามคือ ไม่ได้อยู่กับผู้ใหญ่แล้ว

๔. ไม่ควรแสดงท่าขมขื่นให้ปรากฏในขณะที่แสดงความเคารพผู้ใหญ่ แม้ว่าการขมขื่นจะเป็นสิ่งสำคัญในการทักทายปราศรัยก็ตาม ควรแสดงกิริยาวาจาให้สรวม

๕. เมื่ออยู่ในสถานที่ประชุมที่ประธานในที่นั้น เช่น ห้องปาฐกถา ห้องประชุม ไม่ต้องลุกขึ้นทำความเคารพใครนอกจากจะมีสัญญาณจากผู้เป็นประธานให้ลุกขึ้นแสดงความเคารพ

๖. เมื่อทำความเคารพผู้ใหญ่ หรือสนทนากับผู้ใหญ่ ถ้าสวมแว่นตาควรถอดเสียก่อน

๗. ขณะแสดงความเคารพ อย่าคาบบุหรี่ยังอยู่ในปาก

๘. การเข้าไปในสถานที่ราชการ วัด ไม่ว่าของศาสนาใด ตลอดจนการเข้าไปสู่พระบรมมหาราชวัง ปุชนีย์สถาน สำนักงาน องค์กรต่าง ๆ และเคหสถานของเอกชน ต้องถอดหมวกออกถือไว้เสมอ

๙. สุภาพบุรุษจะต้องเปิดหมวกพร้อมกันกับกล่าวคำ สวัสดี ขอบใจ เสียใจ และขออภัยเสมอ

๑๐. ต้องสรวมอริยาบถ เช่น ไม่ล้วง แคะ แกะ เกา ต่อหน้าธารกำนัลอันมิใช่ที่รโหฐาน

๑๑. ขณะที่เรานั่งอยู่ มีผู้แสดงท่าตรงเข้ามาขอจับมือด้วย เราต้องลุกขึ้นและแสดงท่าตอบทันที

๑๒. เมื่อสุภาพสตรีกล่าวคำขอบใจ สุภาพบุรุษต้องเปิดหมวก หรือโค้งคำนับรับคำขอบใจ เช่น ขอบใจที่สุภาพบุรุษให้ที่นั่งบนรถเมล์ เป็นต้น

๑๓. การเก็บของตกได้ ถ้าเป็นของสุภาพสตรีเวลาส่งคืนให้ สุภาพบุรุษควรเปิดหมวกเพื่อแสดงความสุภาพ

๑๔. สุภาพบุรุษต้องลุกขึ้นต้อนรับหรือพูดกับสตรีผู้เข้ามาหาเสมอ เว้นแต่สตรีผู้นั้นจะอยู่ร่วมสำนักเดียวกัน

๑๕. การโค้งคำนับ ถือว่าเป็นการแสดงความเคารพอย่างสูงชนิดหนึ่งเหมือนกัน แต่ไม่ใช่เป็นการแสดงความสนิทสนม

๒. การแนะนำ

มารยาทในการแนะนำ มีข้อที่ควรปฏิบัติดังนี้

๑. ต้องแนะนำสุภาพบุรุษให้รู้จักกับสุภาพสตรี ต้องนำสุภาพบุรุษไปแนะนำต่อสุภาพสตรีเสมอไป

๒. ต้องนำผู้มีอาวุโสน้อยกว่า (หรืออายุน้อย) ไปแนะนำต่อผู้มีอาวุโสมากกว่า (หรืออายุมาก)

๓. ต้องนำสตรีที่ยังไม่ทำการสมรสไปแนะนำต่อสตรีที่สมรสแล้ว

เว้นแต่ สตรีที่ยังไม่ได้ทำการสมรสมีฐานะในวง การสมาคมสูงกว่าสตรีที่ทำการสมรสแล้ว จึงจะนำสตรีที่สมรสแล้วไปแนะนำต่อสตรีที่ยังมิได้ทำการสมรส

สำหรับหลักเกณฑ์ข้ออื่น อนุโลมให้ใช้กับผู้ชายเช่นเดียวกัน

๔. ต้องนำคนที่เรา (ผู้ที่ทำการแนะนำ) ไม่สนิทสนมด้วย ไปแนะนำต่อคนที่เรารู้จักคุ้นเคยกว่าเสมอ

ข้อสังเกต :

๑. การแนะนำให้ผู้หนึ่งผู้ใดได้รู้จักกันนั้น เป็นมารยาทในการสมาคมที่ดีมาก เพราะเท่ากับเป็นการขยายวงการ

สมาคมให้กว้างขวางออกไป และมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง สำหรับวงการสมาคมที่กำลังดำเนินอยู่ เป็นต้น ในงานสโมสร สันนิบาต งานลี้ลาศ หรืองานชุมนุมต่าง ๆ ความจริงในงาน เช่นนี้ เจ้าภาพจะเป็นผู้ มีหน้าที่แนะนำผู้ที่ ได้รับเชิญให้รู้จัก กันโดยตรง แต่บางครั้งเจ้าภาพอาจทำหน้าที่แนะนำได้ ไม่ทั่วถึง เราเป็นแขกที่ได้รับเชิญ ก็อาจจะกระทำหน้าที่แทนเจ้าภาพได้ สำหรับวงการสนทนาของเราการแนะนำเช่นนี้เป็น การแนะนำที่ไม่ต้องคำนึงว่า ใครจะถูกชะตากับใครหรือไม่ เพราะเป็นการ ช่วยเจ้าภาพสำหรับเหตุการณ์เฉพาะหน้า เพื่อผู้ที่ ได้รับเชิญซึ่ง ไม่ค่อยรู้จักกับใครไม่ก่อเป็นในวงสมาคมนี้

๒. ตามปกติแล้ว การที่จะแนะนำให้ใครรู้จักกับใคร นั้น ควรคำนึงถึงความต้องการของผู้ที่เราจะแนะนำนั้นด้วยว่า เขายินดีจะรู้จักกันหรือไม่ มิฉะนั้นแล้วความลำบากใจจะตกอยู่กับ แก่คนกลางนั่นเอง วิธีที่ดีที่สุดในการแนะนำคือ ต้องสอบถาม ความสมัครใจของทั้งสองฝ่ายเสียก่อน ถ้าเขาไม่ยินดีจะรู้จักกัน เราก็ปล่อยให้ผ่านไป แต่มีข้อที่ควรคิดอยู่ประการหนึ่ง คือ คนบางคนที่ยังไม่เคยรู้จักกันมาก่อน หรือมีเรื่องขุ่นเคืองใจ กันเล็กน้อยทั้งที่ยังไม่เคยรู้จักกันเลย เราได้ทราบเรื่องเหล่านั้น เป็นอย่างดีมาก่อน มีความปรารถนาที่จะให้คนทั้งสองได้เข้าใจ กัน เราก็อาจแนะนำให้รู้จักกันได้ เพราะการได้คุ้นเคยกันอาจ จะขจัดความไม่เข้าใจนั้นเสียได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแนะนำ ดังกล่าวนั้น ควรกระทำกับบุคคลผู้อยู่ในหน่วยงานเดียวกัน ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการสร้างความสามัคคีของหน่วยงาน การแนะนำ เช่นนี้จะบังเกิดผลดีแค่ไหน ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับ "ศิลปะ" และ "ความแนบเนียน" ของคนกลาง

๓. โอกาสที่จะแนะนำกันเป็นเรื่องสำคัญเหมือนกัน ใน สถานที่เช่นไรไม่ควรแนะนำบุคคลให้รู้จักกัน ทั้งขณะอยู่กับการ วิวินิจฉัย หลักมีอยู่ว่า ไม่ควรแนะนำบุคคลให้รู้จักกันในถนน หลวง เว้นแต่จะมีเหตุผลเป็นพิเศษ

คำพูดที่ใช้แนะนำ :

๑. ควรเป็นคำพูดสั้น ๆ แต่อ่อนโยนและสุภาพ เป็นต้น "ผมขอแนะนำให้รู้จัก คุณ ก. — นี้คุณ ข." จะใช้มือประกอบ คำพูดด้วยก็ได้ โดยผายมือไปทางคนที่เรานำ

๒. ถ้าถูกคนใดคนหนึ่งขอร้องให้เราช่วยแนะนำให้ รู้จักกับอีกคนหนึ่ง เราก็แนะนำว่า "คุณ ก ครับ คุณ ข อยาก ทำความรู้จักกับคุณ" หรือจะพูดว่า "คุณ ก ครับ คุณ ข ขอให้ ผมช่วยแนะนำให้รู้จักกับคุณ" ก็ได้

๓. การเอ่ยชื่อ หรือนามสกุล ควรพูดให้ชัดเจน อย่า บอกแต่ชื่อเฉย ๆ และอย่าพูดเร็วเกินไปจนฟังไม่ทัน และไม่ ควรอย่างยิ่งที่จะแนะนำให้รู้จักกัน โดยกล่าว "ขอเล่น" หรือ "นิกเนม" ซึ่งมักนิยมทำกันกว้างขวางในขณะนั้น เพราะ "ขอเล่น" นั้นจะใช้เรียกขานกันก็เฉพาะในวงญาติ หรือเพื่อน คู่ที่สนิทสนมกันเท่านั้น

๔. ถ้าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดได้ยินชื่อไม่ถนัด จะถามกับเจ้า ตัวตัวเองก็ได้ ไม่ถือว่าเป็นการไม่สุภาพแต่ประการใด ดิกว่า จะเรียกชื่อ หรือจำชื่อเขาผิดไปเสียอีก เช่น "ขอโทษเถิดครับ เมื่อก่อนผมฟังชื่อคุณไม่ถนัด"

การใช้จดหมายหรือนามบัตรแนะนำให้รู้จักกัน :

การแนะนำให้รู้จักกันด้วยจดหมายนั้น มีหลักปฏิบัติตาม หนึ่งมักมีระหว่างเจ้าของจดหมาย คือผู้แนะนำ ผู้ถูกแนะนำซึ่ง ถูกรับจดหมายไป และผู้รับจดหมาย ดังนี้

๑. เจ้าของจดหมายผู้แนะนำ

ก. การเขียนจดหมายแนะนำ ต้องทำด้วยความระมัดระวัง

ข. อย่าเขียนจดหมายแนะนำตัวให้แก่คนอื่นที่เรายังไม่รู้จักนิสัยและความประพฤติ ถ้าจำเป็นต้องเขียนก็ควรมีจดหมายส่วนตัวตามไปทีหลังด้วย

ค. เพื่อมิให้ผู้ได้รับจดหมายต้องมีภาระและลำบากใจภายหลัง เพราะมีหลักอยู่ว่า เรามีจดหมายแนะนำใครก็เท่ากับเรารับรองความประพฤติของคนผู้นั้น

ง. จดหมายแนะนำตัวควรมอบให้ผู้จะถูกแนะนำถือไปโดยไม่ต้องฉันทนของ การจำหน่ายของต้องเขียนให้ชัดเจน

จ. การแนะนำด้วยนามบัตรแทนจดหมายนั้น ต้องคำนึงด้วยว่า นามบัตรมีค่าไม่เท่าจดหมาย เพราะถือว่าการใช้นามบัตรแนะนำนั้น แสดงว่า ผู้ให้นามบัตรมีฐานะสูงกว่าผู้ถือนามบัตรแนะนำไป ฉะนั้น ในวงสมาคมจึงไม่ค่อยนิยมกันนอกจากวงการค้า

๒. ผู้ถือนามบัตรแนะนำ :

ก. ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ แล้ว อย่านำจดหมายแนะนำตัวไปยื่นแก่ผู้รับด้วยตนเอง เพราะการไปนั่งรอระหว่างผู้รับอ่านจดหมายอยู่นั้นเป็นการไม่สมควร

ข. ผู้ถือจดหมาย ควรสอดนามบัตรลงในซองจดหมายแนะนำตัว แล้วฉันทนของเสีย นำส่งยังบ้านผู้รับ

ค. ถ้าผู้ถือจดหมายเป็นหญิง ผู้รับเป็นชาย หญิงจะต้องสอดนามบัตรของตน และเขียนข้อความสั้น ๆ ว่า ได้รับจดหมายแนะนำมาจากผู้แนะนำซึ่งรู้จัก รวมเข้าของแล้วส่งจดหมายนั้นทางไปรษณีย์

๓. ผู้รับจดหมายแนะนำ :

ก. เมื่อได้รับจดหมายแนะนำตัวแล้ว ต้องรีบนำหมายเพื่อพบกับผู้ถือจดหมายโดยเร็ว

ข. ถ้าผู้รับจดหมายเป็นชาย มีหน้าที่ต้องไปหาผู้ถือจดหมาย ไม่ว่าจะผู้ถือจดหมายจะเป็นหญิงหรือชาย แต่ถ้าผู้รับจดหมายเป็นหญิง ไม่จำเป็นต้องไปหา ให้รับส่งคำเชิญไป

ค. ถ้าผู้ถือจดหมายเป็นหญิง ผู้รับจดหมายจะต้องไปพบผู้ถือจดหมายภายใน ๓ วัน เมื่อไปหาแล้วจะต้องเชิญมารับประทานอาหารกลางวัน หรือนำชาด้วย

ง. ถ้าเป็นจดหมายแนะนำชาย ครอบครัวยุติธรรมทั้งสามและภรรยา สามมีหน้าที่ต้องไปหาผู้ถือจดหมาย

หมายเหตุ :

มารยาทในการแนะนำตัวโดยใช้จดหมายหรือนามบัตรนั้น แม้ว่าจะนิยมกันอยู่ทั่วไปในสังคมของเรากก็ตาม ก็มักจะไม่ปฏิบัติตามมารยาทดังกล่าวนี้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสะดวกและความเคยชิน ตลอดจนความเข้าใจผิดหลายประการ ที่นำมาเผยแพร่ในหนังสือที่จะเสนอมารยาทสากลที่เขานิยมปฏิบัติกันอยู่ทั่วไป และเพื่อให้ความเข้าใจที่ถูกต้อง

การจับมือ :

ในปัจจุบันนี้ เรามีการติดต่อกับชาวต่างประเทศมากขึ้น ทั้งในชีวิตราชการและชีวิตส่วนตัว ฉะนั้นการเรียนรู้มารยาทในการติดต่อกับชาวต่างประเทศไว้บ้างก็ไม่เสียหลาย

๑. ถ้าผู้ได้รับการแนะนำทั้งสองฝ่ายเท่าเทียมกันก็จับมือพร้อมกัน หรือเปิดหมวกให้กัน

๒. การจับมือ อย่าจับหลวม ๆ และอย่าจับแต่ปลายนิ้ว ต้องจับให้แน่นและแข็งแรง แต่ไม่ถึงกับทำให้ฝ่ายหนึ่งเจ็บ

๓. จับมือพร้อมกันเข้าครั้งหนึ่ง ไม่ควรเขย่าหลายครั้ง ค่อยถอนมือออก อย่างระชามือกลับมาโดยเร็ว

๔. หญิงต้องส่งมือให้ชายจับก่อนเสมอ ชายอย่าเป็นฝ่ายยื่นมือให้จับก่อน จะเสียมารยาท

๕. ถ้าเป็นหญิงสาว จะไม่ยื่นมือให้จับเมื่อได้รับการแนะนำ เพียงแต่กล่าวคำทักทายก็พอ

๖. การจับมือ ต้องใช้มือขวา และถ้าเป็นชายต้องถอดถุงมือออกก่อนเสมอ ถ้าเป็นหญิงไม่ต้องถอดถุงมือ

๗. ถ้าฝ่ายได้รับการแนะนำซึ่งเป็นชายนั่งอยู่ ต้องยืนขึ้นในขณะที่ถูกแนะนำ ถ้าเป็นหญิงไม่ต้องยืนขึ้น

เมื่อได้รับการแนะนำให้รู้จักกันแล้ว การสนทนาจะเริ่มโดยนำเรื่องบุคคลทั้งสองจะสามารถในการสนทนานั้นได้ อาจจะเริ่มจากเรื่องการอาชีพ การท่องเที่ยว ฯลฯ หลังจากนั้นแล้ว ผู้ทำหน้าที่ทักทายทักท้วง ในโอกาสต่อไปบุคคลที่ได้รับการแนะนำแล้วพบกันอีก ณ ที่หนึ่งใด มีหลักในการทักทายกันดังนี้

๑. ฝ่ายชายแม้จะจำฝ่ายหญิงได้ ถ้าฝ่ายหญิงไม่แสดงออกมาว่าจำได้แล้ว ก็ไม่ควรเข้าไปทักทายฝ่ายหญิงก่อน

๒. การได้รับการแนะนำให้รู้จักกัน ระหว่างชายหญิงนั้น จะคบหาสมาคมกันต่อไปหรือไม่ขึ้น ให้ถือเป็นเอกสิทธิ์ของฝ่ายหญิง

๓. ระหว่างฝ่ายหญิงและฝ่ายชาย ถ้าถูกแนะนำให้รู้จักซ้ำอีก จะต้องกล่าวว่า "ดูเหมือนผมเคยรู้จักคุณมาครั้งหนึ่งแล้ว"

๔. ระหว่างบุคคลที่ยังไม่มีใครแนะนำให้รู้จักกันโดยตรง แต่ทั้งสองฝ่ายเคยเล่นกีฬาด้วยกัน เคยรับประทานอาหาร

ร่วมกัน ถ้าได้พบกันอีกในโอกาสใดก็ตาม บุคคลทั้งสองควรจะทักท้วงแสดงคารวะต่อกัน

๓. การต้อนรับ

การต้อนรับจะขอแยกอธิบายออกเป็น ๒ อย่าง คือ ในฐานะที่เราเป็นเจ้าของบ้านต้อนรับแขก และในฐานะที่เราเป็นแขกไปหาผู้อื่น มีหลักควรปฏิบัติดังนี้

ก. ในฐานะที่เราเป็นแขกไปหาผู้อื่น ควรปฏิบัติดังนี้

๑. มีของติดมือไปเยี่ยมกันบ้างเป็นการแสดงอัธยาศัย เพราะสังคมอยู่ได้ด้วยการให้และการรับ

๒. ถามทุกข์สุขคนในครอบครัวตามสมควร

๓. ในยามที่ครอบครัวผู้เป็นมิตรสหายได้รับทุกข์และความเดือดร้อน หรือคนในครอบครัววันเกิดอันตราย หรือเจ็บไข้ขึ้น ต้องหาโอกาสไปเยี่ยมเยียน

๔. ถ้าบ้านที่ไปเยี่ยมเยียนนั้นมีประตู มีรั้วรอบขอบชิด ก่อนเข้าบ้านต้องเคาะประตู หรือถ้าบ้านนั้นติดกรังก็กดกรังเสียก่อน - เพื่อรอให้คนมาเปิดรับ ก่อนจะเข้าหาเจ้าของบ้าน ถ้าเป็นการไปครั้งแรกควรส่งนามบัตร หรือแจ้งความประสงค์ฝากไปให้คนที่ตนต้องการพบ เพื่อเจ้าของบ้านจะได้ให้โอกาสหรืออยู่คอยพบ

๕. เมื่อเข้าไปพบแล้ว ทำความเคารพเจ้าของบ้าน

๖. ต้องไม่พรวดพราด ซึ่งจะเป็นเหตุให้เจ้าของบ้านได้รับความรำคาญ ควรไปหาเป็นครั้งคราวตามโอกาสอันควร

๗. การไปหา ไม่อยู่นานเกินควร เมื่อหมดธุระ
ที่ต้องการแล้วต้องรีบกลับ หรือคะเนว่าจะถึงเวลารับประทาน
อาหารของเจ้าของบ้านก็ลากลับ

๘. ในการไปหาผู้ที่ยังมิได้มีความสนิทชิดชอบ
ไม่ควรเอาเพื่อนฝูงหรือบุตรหลานไปด้วย เพื่อมิให้เป็นการก่อ
ความรำคาญแก่เจ้าของบ้านโดยใช่เหตุ

๙. ในฐานะที่เป็นเจ้าของบ้านต้อนรับแขก ควร
ปฏิบัติดังนี้

๑. เมื่อแขกมาเยี่ยม เจ้าของบ้านต้องแสดงกิริยา
ชื่นชม ต้อนรับด้วยอาการยิ้มแย้มแจ่มใส และทักทายปราศรัย
ด้วยความสุภาพอ่อนหวาน

๒. เชิญให้แขกนั่งในที่อันสมควร และจัดน้ำ
บุหรื มาตงเป็นการต้อนรับแขกในชั้นต้น

๓. ไม่ควรถามแขกเป็นอันขาดว่า มาหาด้วยธุระ
อะไร แต่ตั้งใจเพียงมาเยี่ยมด้วยอัธยาศัยไมตรีแล้ว ก็จะทำให้
แขกเกือเป็นกระดากอายได้ เจ้าของบ้านควรรอจนกว่าผู้เป็นแขก
จะเริ่มพูดขึ้นถึงธุระ

๔. ถ้าถึงเวลารับประทานอาหาร ควรชวนแขกให้
เข้าร่วมด้วย หากอาหารไม่เพียงพอหรือติดขัดประการใด ก็ควร
รอเวลารับประทานไว้ก่อน

๕. ถ้าแขกมาขอความช่วยเหลือ ก็ควรช่วยเหลือ
ตามสมควร หากขัดข้องก็ควรพูดเจรจาแจ้งให้เข้าใจโดยสุภาพ

๖. เจ้าของบ้าน ควรชวนให้แขกคุยอย่าให้เหงา
อย่าแสดงกิริยารังเกียจด้วยการวางสีหน้าบึ้งบอกรับไม่รับ จะ
ทำให้แขกเข็ดหยาด ไม่กล้ามาเยี่ยมบ้านนี้อีก

๗. เจ้าของบ้านต้องเป็นคนไม่ขัดคอแขก ไม่หนี
แขก ไม่ว่าแขกนั้นจะเป็นแขกของพ่อบ้านหรือแขกของแม่บ้าน
และถ้าเป็นเรื่องที่ต้องการพูดกับใครโดยเฉพาะ ก็ให้โอกาสเขา
พูดกันส่วนตัว

๘. ในเวลาที่แขกลากลับ ควรตามไปส่งที่ประตู
เรือนหรือประตูบ้าน ทั้งนี้ ย่อมขึ้นอยู่กับฐานะของแขกที่มาเยี่ยม
นั้น ๆ แต่ถ้ามแขกผู้ใหญ่หนึ่งอยู่ ก็ไม่จำเป็นต้องออกไปส่ง

๔. การสนทนา

การสนทนาจะเกิดประโยชน์ทั้งด้านความรู้ ความคิด
และสติปัญญา ถ้าผู้สนทนามีหลักและรู้จักการสอบถามหรือมีวิ
ທີ และในโอกาสเดียวกันจะไม่เสียประโยชน์ ทั้งทางส่วนตัว
และความลับของทางราชการ หลักดังกล่าวนี้พอจะเป็นคติเตือนใจ
ได้ คือ

๑. อย่าพูดมากเกินไป พูดเท่าที่จำเป็น แต่ต้องฟังให้มาก
๒. อย่าเล่าเรื่องส่วนตัวมากเกินไป คนอื่นจะเบื่อ
๓. อย่าอวดอ้างว่าสามหรือภรรยาอยู่ในอำนาจของตน
๔. อย่าบ่นว่ามีเคราะห์กรรมใด ๆ หรือบ่นว่ามีงาน
มาก
๕. ไม่ควรแสดงให้คนอื่นเห็นว่าตนยากจน
๖. อย่าอวดโต อวดมั่งมี
๗. อย่านินทาคนในครอบครัวของตน
๘. อย่าบ่นว่าไม่ชอบใครต่อใคร
๙. อย่าบ่นว่ามีคนไม่ชอบตน
๑๐. อย่าเอาความลับของเพื่อนมาลือเลียน
๑๑. อย่ากล่าวคำหยาบหรือใช้วาจาสามท้าว

๑๒. อย่าคัดค้านผู้ ทดคนหรือผู้ทมาหาเคารพ

๑๓. อย่าบ่ความหวังดีของเพื่อน

๑๔. อย่าขัดคอหรือโต้เถียงจนเกินควร

สิ่งสำคัญที่ควรฝึกตนให้เป็นนิสัย เพื่อส่งเสริมบุคลิกภาพ

อันก่อให้เกิดประโยชน์ในการสนทนา คือ

“ ยิ้มแย้มแจ่มใสด้วยความใจจริง ”

“ การแสดงทงกิริยาและวาจาเป็นกันเอง ”

“ การหยั่งรู้ ถึงความรู้ สึก, นิสัยใจคอ ผู้สนทนา

ด้วย ”

สิ่งที่ควรจะทำให้เกิดความรู้ สึกของนักปกครองทั้งหลาย

เพื่อผลในการปกครอง คือ

“ กระทำตนให้เป็นคน ” (คนตัวอย่าง)

“ มองคนให้เป็นคน ” (ถือว่าทุกคนสุจริต)

“ ทำคนให้เป็นคน ” (ช่วยสร้างชีวิตจิตใจ)

๕. การใช้นามบัตร

มารยาทในการใช้บัตรชื่อนั้น มีดังนี้

๑. การวางบัตรชื่อ เป็นการแสดงมารยาทอย่างหนึ่ง จึงไม่ควรจะขอพบผู้ ทวางบัตรชื่อเยี่ยม และไม่ควรถามถึงว่า ผู้ ทบบัตรเยี่ยมมนอยู่บ้านหรือไม่

๒. การวางบัตรชื่อนั้น โดยปกติ นอกจากเยี่ยมผู้ช่วย ไม่ควรวางบัตรในตอนเช้า ควรวางบัตรในตอนบ่าย ภายหลัง ๑๕.๐๐ น. ล่วงแล้ว แต่ไม่เกิน ๑๘.๐๐ น.

๓. หญิงมักทำหน้าที่แทนสามีในการไปวางบัตรชื่อเยี่ยม หรืออาจให้เลขานุการส่วนตัวหรือผู้หนึ่งผู้ใดนำบัตรชื่อไปวางแทนก็ได้

๔. การวางบัตรชื่อให้แก่อกฝ่ายหนึ่ง ณ ที่ทำการ เช่น

ตามกระทรวงทบวงกรม สถานทูต ที่พักหรือโรงแรม ควรเขียนชื่อผู้ ทจะรับบัตรชื่อนั้นไว้ทมุมซ้ายมือส่วนบนของบัตรชื่อ ทงน เพื่อป้องกันการสับสนหรือตกหล่น และถ้าจะมีเขียนข้อความลงบนบัตรชื่อก็ควรบรรจุบัตรไว้เป็นซอง และเจ้าหน้าที่ของมอบฝากไว้

๕. เพื่อจะให้ทราบว่าผู้เป็นเจ้าของบัตรไปวางบัตรเยี่ยมด้วยตนเอง ให้พับมุมบนขวามือหรือพื้นด้านขวามือโดยตลอด

๖. การเขียนข้อความลงบนบัตรนั้น ควรเขียนด้านหน้าของบัตร และจะเขียนด้วยหมึกหรือดินสอก็ได้ เพียงให้อ่านได้ชัดเจนเท่านั้น

การวางบัตรชื่อนั้นใช้ในโอกาสต่อไปนี้

๑. วางบัตรเยี่ยมเป็นทางการ
๒. วางบัตรเยี่ยมฉันทน์กันเอง
๓. วางบัตรภายหลังที่ได้ไปในการเลี้ยงอาหาร
๔. วางบัตรเยี่ยมเพื่อแสดงความยินดี
๕. วางบัตรเยี่ยมในยามทอกฝ่ายหนึ่งป่วยไข้ได้ทุกข์
๖. วางบัตรเยี่ยมแสดงความเสียใจ
๗. วางบัตรเพื่ออวยพร
๘. วางบัตรเยี่ยมเพื่อลา
๙. ใช้บัตรชื่อนำแนะนำบุคคลให้รู้จักกัน
๑๐. แจ้งการเปลี่ยนตำแหน่งที่อยู่

๖. การใช้โทรศัพท์

โทรศัพท์เป็น ระบบการ สื่อสาร ทมีความรวดเร็วและมีความจำเป็นที่สุดในการติดต่อปัจจุบันนี้ วันหนึ่ง ๆ สำรับสำนักงานหนึ่ง ๆ จะมีการติดต่อสื่อสารโดยทางโทรศัพท์ ไม่น้อย

เลย ยิ่งสำนักงานที่เป็นหน่วยกลางด้วยแล้วเกือบจะมีการใช้โทรศัพท์ที่อยู่ตลอดเวลา ฉะนั้น มารยาทในการใช้โทรศัพท์จึงมีความสำคัญมากเท่ากับการพบปะพูดจากันต่อหน้า ก่อนอื่นต้องทำความเข้าใจเสียก่อนว่า

โทรศัพท์ในสำนักงานไม่ใช่โทรศัพท์ส่วนตัว ใช้พูดเรื่องส่วนตัวได้เท่าที่จำเป็น

๑. อย่าผูกขาดการพูดโทรศัพท์เสียคนเดียวจน กลายเป็น "ดาราโทรศัพท์" หมายถึงการใช้บ่อยจนเกินความจำเป็น

๒. อย่าพูดนานเกินไป ควรพูดเฉพาะเรื่องที่จำเป็น ต้องคำนึงถึงด้วยว่ายังมีคนในสำนักงานเดียวกับเรา หรือมี ฉะนั้นแล้วหน่วยงานภายนอกอาจติดต่อเข้ามาไม่ได้

การพูดโทรศัพท์ควรปฏิบัติดังนี้ คือ

๑. เมื่อรับโทรศัพท์ตาม สัญญาณที่อกฝ่ายหนึ่งเรียกมา หรือเราเรียกไปก็ตาม ควรกล่าวคำว่า "สวัสดี" เป็นการทักทายทุกครั้ง

๒. บอกชื่อสถานที่ หรือสำนักงานของเราทันที โดยไม่รอให้ออกฝ่ายหนึ่งถาม

๓. บอกชื่อของเราทันทีรับโทรศัพท์ ถ้าความประสงค์ของผู้ที่เรียกมาต้องการพูดกับผู้อื่น หรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวของ เราไม่ควรเชิญเจ้าหน้าที่มาพูดด้วย

๔. ถ้าเราเป็นฝ่ายเรียกไป หรือฝ่ายที่ต่อโทรศัพท์เข้ามา มิได้เจาะจงจะพูดกับผู้อื่นผู้ใด ควรแจ้งนามของเราให้เขาทราบด้วยว่า เขากำลังพูดอยู่กับใคร

๕. ถ้าจำเป็นต้องรับโทรศัพท์แทนคนอื่น ควรจะมีสมุดบันทึกไว้เป็นหลักฐานและป้องกันการลืม โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อความนั้นส่งถึงผู้บังคับบัญชา

๖. ไม่ควรพูดความลับทางโทรศัพท์

๗. มารยาทสำหรับผู้นั่งโต๊ะ

ผู้นั่งโต๊ะอาหาร ซึ่งจะจัดโต๊ะแบบไทยหรือแบบดินเนอร์ก็ตาม ควรระวังมารยาทดังต่อไปนี้

๑. เมื่อจะไปในงานเลี้ยง ควรแต่งกายให้เรียบร้อยตามบัตร หรือตามประเพณี และดูงามพอสมควร

๒. การไปถึงต้องไม่ช้ากว่าเวลา ควรถึงก่อนกำหนดประมาณ ๑๕ นาที เป็นต้น

๓. เวลาจะนั่งโต๊ะ ต้องไม่นั่งก่อนสุภาพสตรี หรือก่อนเจ้าของบ้านเชิญให้นั่ง

๔. เวลานั่งโต๊ะแล้วไม่ควรแนะนำใครต่อใครให้รู้จักกัน เวลาที่จะใช้สำหรับแนะนำต้องเป็นเวลาก่อนหรือหลังการเข้านั่งโต๊ะ

๕. เวลาสตรีลุกขึ้นและออกไปจากห้อง สุภาพบุรุษต้องลุกขยับ (เว้นแต่สตรีนั้นจะกล่าวขอโทษและขอร้องไม่ให้ขยับ)

๖. เวลารับประทานอาหาร ต้องระวังการไอ จาม ขาก และบ้วนน้ำลาย แต่ถ้าจำเป็นต้องใช้ผ้าป้อง ส่วนการสะอึก ขากและบ้วน ถ้าจำเป็นก็ควรขออนุญาตเจ้าของบ้านออกไปข้างนอกสักครู่

๗. ต้องไม่ร้องรำทำเพลงด้วยประการใด ๆ ในเวลานั่งโต๊ะ

๘. เมื่อได้ทำอะไรผิดพลาดไปแล้ว ต้องปล่อยเลยตามเลย อย่าพยายามแก้ตัว

๙. อย่าคุยหรืออ่านหนังสือใด ๆ ในเวลานั่งโต๊ะ เว้นแต่บัญชีอาหาร แต่ถ้าจำเป็นในบางโอกาสต้องขออนุญาตเจ้าของบ้านก่อน

๑๐. อย่าทำอาหารหกใส่เสื้อผ้าเพราะจะสกปรก และ
ดูเป็นคนขี้มั่วขี้มดด้วย

๑๑. อย่าทำเครื่องประกอบการรับประทานอาหารใด ๆ
ตกจากโต๊ะ แต่ถ้าได้ตกแล้วต้องบอกขอใหม่จากคนใช้ ในโอกาส
อันควร

๑๒. อย่างนั่งพิงพนักเก้าอี้ปล่อยอารมณ์ตามสบาย หรือ
นั่งโยกเก้าอี้ ควรนั่งตัวตรงเสมอ

๑๓. อย่าเอาข้อศอกชนเท้าโต๊ะ หรือเท้าคาง หรือเอา
ตัวชนกับโต๊ะ

๑๔. อย่าจุ่มพื้นเวลารับประทานอาหาร ถ้าจำเป็นต้อง
เอาผ้าหรือมือป้อง

๑๕. อย่าพูดในเวลามีอาหารเต็มปาก

๑๖. อย่าเล่นข้อนสอดหรือผ้าเช็ดแล้ว

๑๗. อย่างกางข้อศอกในเวลารับประทานอาหาร ควร
ทิ้งข้อศอกให้แนบกับตัว

๑๘. ต้องเออเพื่อช่วยเหลือสตรีที่อยู่ข้างเคียงและคู่ จง
ช่วยทุกอย่างตามแต่จะช่วยให้

๑๙. อย่าเออมมือหยิบสิ่งของใด ๆ ข้ามเครื่องใช้ใน
การรับประทานอาหารของผู้อื่น ถ้าต้องการอะไรควรบอกเบา ๆ ให้
คนใช้ส่งให้ และไม่ควรใช้เพื่อนร่วมโต๊ะเลย แต่ถ้าเพื่อนร่วม
โต๊ะกรุณาหยิบส่งให้เองต้องขอโทษและขอบคุณในการนั้น

๒๐. อย่าถ่มกระตุก หรือก้างหรือเมล็ดจากปากลงไปใน
จานอาหารเวลาควรเอามือป้องคางลงจาน การเอาส้อมหรือ
ช้อนจากปากเป็นการไม่เหมาะสม เพราะย่อมจะต้องใช้ส้อมหรือ
ช้อนนั้นรับประทานอาหารต่อไปอีก แต่ที่ปรากฏว่าผู้นิยมใช้

วิธีกล่าวหลังนั้นมากเหมือนกัน (อเมริกันใช้อยู่) และมักจะใช้
ในเมื่อจะไม่ใช้เครื่องมืออื่น ๆ ในการรับประทานอาหารแล้ว

๒๑. เวลาดื่มเหล้าหรือน้ำ ไม่ควรยกแก้วสูงจนต้อง
หงายศีรษะ

๒๒. การหยิบถ้วยแก้วเหล้าหรือถ้วยแก้วน้ำ ควรหยิบ
ด้วยมือขวา

๒๓. อย่าเสพสุรามากจนดื่มมารยาทอันดีงาม

๒๔. การรับประทานอาหาร ถ้าใช้ช้อนปลายแหลม ควร
รับประทานจากข้างช้อน แต่ถ้าเป็นช้อนแบน ก็รับประทานจาก
ปลายช้อนได้

๒๕. การรับประทานอาหารขนมปัง ควรบีบเป็นชิ้นเล็ก ๆ
อย่ากัดรับประทานทงก่อนหรือทงแผ่น และไม่ควรรีบขนมปังเป็น
ชิ้นน้อยใหญ่ลงไปนในชุปด้วย

๒๖. การบีบขนมปังใช้มือซ้าย ถ้าใช้มือขวา จะใช้
ขนมปังฝืนศอก เพราะงานขนมปังของตนอยู่ทางซ้ายมือ ส่วน
งานที่อยู่ทางขวามือเป็นของผู้อื่นที่อยู่ต่อไปทางขวามือ

๒๗. อย่าใช้ขนมปังทงแผ่นทานเนย ควรบีบเป็นชิ้นเล็ก
รับประทานเป็นคำ

๒๘. อย่ารับประทานผักด้วยช้อน ถ้าอะไรใช้ส้อมได้ก็
ต้องใช้ส้อมเสมอ

๒๙. การรับประทานอาหารปลา ถ้ามิได้มีตังเงินไว้
ให้ ต้องใช้ส้อมและกะโหลกขนมปังช่วยกันหรือจะใช้ส้อมสอง
อันก็ได้

๓๐. อาหารที่เขาตัดมาแจกเป็นชิ้นแล้ว ต้องตักไว้เพียง
ชิ้นเดียว

๓๑. ถ้าเป็นอาหารหมักเครื่องประกอบในการรับประทานหลายอย่าง จะเป็นรวมกันมาหรือแจกแยกทยอย ๆ กันก็ได้ จะต้องตักไว้ทุกอย่างหรือจะเลือกตักเอาไว้แต่ที่ชอบก็ได้ แต่ต้องไม่รับประทานแยกกันต้องรอเมื่อแจกเครื่องประกอบพร้อมแล้ว จึงค่อยรับประทานรวมกัน

๓๒. อาหารที่นำมาแจก ถ้าตนไม่ต้องการก็บอกคนใช้ว่า ไม่ต้องการหรือยกมือห้ามการแจก แต่ถ้าไม่บอกว่าไม่ชอบหรือเกลียดของตน

๓๓. อย่ารับประทานอาหารคำใหญ่เกินควรนัก

๓๔. อย่าเคี้ยวอาหารให้มีเสียง

๓๕. อย่าใช้มีดตักอาหารใด ๆ รับประทาน และไม่ควรเอามือเข้าปากเลยเป็นอันขาด

๓๖. ส้อมนินโดยธรรมดาเขาถือกันด้วยมือซ้าย และถือมีดด้วยมือขวา แต่ถ้าการรับประทานอาหารนั้นใช้ส้อมอย่างเดียวก็ต้องถือส้อมด้วยมือขวา

๓๗. ไม่ว่าจะรับประทานอาหารหรือแห้ง อย่านับประทานจนเกลี้ยงจาน

๓๘. สุภาพบุรุษสุภาพสตรีต่อเมื่อสุภาพสตรีลูกขนจากโต๊ะไปหมดแล้ว หรือถ้ายังอยู่ที่ตอเป็นบุรุษที่เจ้าของบ้านนำมาแจกให้สูบไม่ควรควักออกมาจากกระเป๋าของตน ถ้าผู้สูบอยู่ในที่ใกล้สตรีก่อนสูบควรจะกล่าวขออนุญาตสตรี เพื่อแสดงมารยาทอันดีงาม

๓๙. อย่าคะยั้นคะยอให้แขกรับประทานอาหารใดอีก เพราะจะเป็นการแย่งหน้าที่แม่บ้าน

๔๐. เมื่อเสร็จการรับประทานอาหารแล้ว ไม่จำเป็นต้องพบฝ่าเชตมอ ควรวางไว้เฉย ๆ อย่างที่ใช่แล้ว

ก่อนลงมือรับประทานอาหารควรคลี่ผ้าเชตมอออก แล้ววางไว้ที่หน้าตักเพื่อกันเบอน

๔๑. ภายหลังการเลี้ยง ไม่ควรขอรับใจเจ้าของบ้าน เพราะถือว่าเป็นการไม่แสดงตัวเป็นกันเอง แต่ถ้ากล่าวว่าคุณได้รับความสนุกสนานและมีความบันเทิงใจมาก ทั้งการรับประทานอาหารก็เอร็ดอร่อยแล้ว แม่บ้านมักรู้สึกเป็นเกียรติและมีความพอใจ

๔๒. อย่านินน้ำชากาแฟลงในถ้วย และรับประทานจากจานหรือใช้ช้อนตักรับประทาน

๔๓. อย่าทิ้งช้อนกาแฟไว้คาถ้วย

๔๔. เจ้าของบ้านต้องไม่ม้มก่อนแขก การขอร้องให้แขกเติมอาหารอีก ต้องทำให้พอคืออย่าให้ถึงเป็นการไม่พอใจแขก

๔๕. อย่าลุกจากโต๊ะโดยลำพัง ต้องรอลูกพร้อม ๆ กับผู้อื่น

๔๖. ถ้ามีการต่อไขลวกรับประทานด้วย ต้องไม่ใช้มีดตอย ถ้าตอยด้วยช้อนให้ตอยเป็นช่องพอสำหรับสอดช้อนลงไป ในช่องนั้นได้ แล้วก็รับประทาน ระวังอย่าต่อไขไปให้แตกไม่เรียบร้อย หรือตอยให้ไขหกออกมาอาบลงไปข้าง ๆ จานและเทอะ เพราะเป็นการสกปรกแลดูไม่งามตา ทั้งไม่ควรไขลงใส่ถ้วยแล้วรับประทานจากนั้นด้วย (เว้นแต่จะจัดถ้วยไว้ให้เป็นพิเศษ)

๔๗. การสอดเก้าอี้ให้สตรีนั่ง และการถอนเก้าอี้ออกเมื่อสตรีลุกขึ้นแล้ว ถือว่าเป็นมารยาทของสุภาพบุรุษควรกระทำ

๘. การเดินโต๊ะ

เพื่อความสะดวกในการเสวยอาหารแบบชาวตะวันตก จะเป็นแบบดินเนอร์หรือแกรนด์ดินเนอร์ก็ตาม ควรจะได้ทราบ การเดินโต๊ะดังต่อไปนี้

๑. ให้ทราบประเพณีว่าจะนำอาหารอะไรไปแจก ก่อนหลัง เพราะการวางช้อนส้อม มีด จะต้องให้สัมพันธ์กัน เช่น ชุป ไข่ข้น, อาหารปลาใช้มีดสำหรับตัดปลา (มีดเงิน) กับส้อม และอาหารเนื้อ, ไก่ใช้มีด (มีดโต๊ะธรรมดา) กับส้อม ถ้าคนเดินโต๊ะนำอาหารไปผิดจากที่ลำดับไว้จะก่อความยุ่งยากแก่ ผู้นั่งโต๊ะ จึงควรจัดให้หัวหน้าคนหนึ่งสำหรับจัดเรียงลำดับอาหารตามบัญญัติอาหาร

๒. การถอนจานแปล ให้วางจานแปลตามยาวทาบกับ แขนซ้ายท่อนล่าง ปลายด้านหนึ่งจดข้อพับ อีกด้านหนึ่งใช้นิ้ว ๔ บังคับไว้ ส่วนแขนขวาให้ ไขว้หลังเพื่อไม่ให้เกะกะถูก ผู้นั่ง

๓. อาหารทุกชนิด เข้าทางซ้ายมือและให้ใช้ข้อศอก ซ้ายหรือแขนท่อนล่างส่วนใดส่วนหนึ่งจคริมโต๊ะอาหาร ทาบ แขนท่อนล่างติดกับผนังโต๊ะ ถ้ามีสิ่งของวางอยู่ไม่สามารถจะทำ เช่นนั้นได้ ก็ให้ลดลงต่ำเท่าที่ผู้นั่งโต๊ะจะตักอาหารได้สะดวก

๔. น้าและสุรา เข้าทางขวามือ ควรเอาผ้าขาวสะอาด พันคอขวด แล้วถือตรงกลางขวด เมอร์รินกะใต้ตามกำหนดแล้ว บิดข้อมือเล็กน้อยเพื่อไม่ให้หน้าหรือเหล่าหยดลงบนโต๊ะ

๕. การเข้าแจก ถ้าเข้าเพื่อแจกอาหารให้เดินตรงไป ข้างหลังของผู้นั่งโต๊ะ แล้วขีดเท้าขวาก้าวเท้าซ้ายเฉียงไปข้างหน้าเล็กน้อยแล้วโน้มตัวลงพร้อมกับทอดแขนทอดจานอาหารตาม กล่าวในข้อ ๓

ถ้าเป็นน้าหรือสุราให้ขีดด้วยเท้าซ้าย และก้าวเท้าขวา เฉียงไปข้างหน้าแล้วจรดน้าหรือสุราตามกล่าวในข้อ ๔

๖. ต้องเสิร์ฟอาหาร ให้แก่แขกผู้มีเกียรติสูงสุดหรือ แขกสำคัญก่อน แล้วแจกตามลำดับเรียงตัวไปโดยไม่ต้องคำนึง ถึงผู้ใด มีความสำคัญแตกต่างกันอย่างไร โดยปกติจะเสิร์ฟให้ เจ้าของบ้านทีหลังคนอื่น

๗. การเสิร์ฟอาหาร ควรจัดเข้า ๒ สาย เพื่อความ รวดเร็วและสะดวก ไม่ต้องให้แขกรอนานจนเกินควร

๘. การถอนจานออก หรือถอนเครื่องใช้อย่างอื่น เช่น แก้วเหล้าโดยปกติเข้าทางขวามือ การเข้าไปถอนปฏิบัติ เช่นเดียวกับข้อ ๔

๙. การแต่งกายของคนเดินโต๊ะ ถ้าเป็นการเสวย แบบแกรนด์ดินเนอร์ (Grand Dinner) ควรแต่งแบบ Evening Dress แต่ถ้าเป็นเพียง Dinner จะแต่งสากลสุกโบว์ก็เป็นการ สมควร (ไม่ควรใช้เน็คไทเพราะเวลาก็มั่ววบางครึ่งเน็คไทลงมา ที่จานอาหาร แต่ถ้าจะใช้ก็ควรมีที่เสียบเน็คไทติดไว้กับเสื้อเชิ้ต)

๑๐. การส่งการใด ๆ หรือดูแลคนเดินโต๊ะในขณะที่ เดินเสิร์ฟอยู่ เจ้าของบ้านไม่ควรกระทำเว้นแต่แขกจะขอร้อง เช่นขอเปลี่ยนช้อนส้อมในเมื่อช้อนส้อมตกไปใต้โต๊ะ

๑๑. การฝึกควรให้ทำจริง ไม่ใช่แต่เพียงบอกให้รู้ และต้องให้มีความชำนาญพอสมควร มิฉะนั้นอาจผิดพลาดได้ง่าย และต้องเจ้าของบ้านเองเป็นผู้ได้รับความอภัย

๑๒. ก่อนมีการเสวย ควรจะได้มีการข้อมก้นเสียก่อน ทุกครั้งไป เพื่อป้องกันลม การข้อมเช่นวานควรกำหนดรายชื่อ อาหารตามที่ใดจุดการเสวยในครั้งนั้นด้วย

เรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับมารยาทในสังคม เท่าที่บรรยายมา
นี้เป็นแต่เพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ซึ่งเห็นว่ามีความจำเป็นและ
สำคัญสำหรับนักปกครอง ส่วนเรื่องอื่น ๆ ยังมีอีกมากทั้งความ
สำคัญไม่น้อย แต่ก็เชื่อมั่นว่าผู้อ่านทุกท่านคงจะได้ศึกษา
หาความรู้เอาเองในเวลาต่อไป และสามารถปรับปรุงตัวเองให้
เข้ากับสังคมได้ และขอให้ผู้เข้ารับการศึกษาทุกคนสำนึกว่า
มารยาทในสังคมนั้นเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นมาก ถึงแม้ผู้เข้ารับ
การศึกษาจะเป็นบัณฑิตมาแล้วก็ตาม หากขาดมารยาทที่ดีใน
สังคมแล้ว ก็จะเป็นนักปกครองที่ดีไม่ได้ แต่จะอย่างไรก็ตาม
หากเราจำเป็นที่จะต้องไปงานเลี้ยงใด และเรายังไม่ทราบว่าจะ

ต้องปฏิบัติในระหว่างรับประทานอาหารอย่างไร ก็ขอให้อยู่ในความ
สงบอย่าตื่นเต้น วางท่าทางให้เป็นปกติและคอยสังเกตคนอื่น ๆ
ว่าเขาปฏิบัติกันอย่างไร แล้วเราก็ปฏิบัติตามนั้น อย่างมีหน้า
ก้มตาทำไปโดยไม่มองซ้ายมองขวา เพราะอาจจะไม่ถูกต้องกับ
ขนบธรรมเนียมประเพณีได้

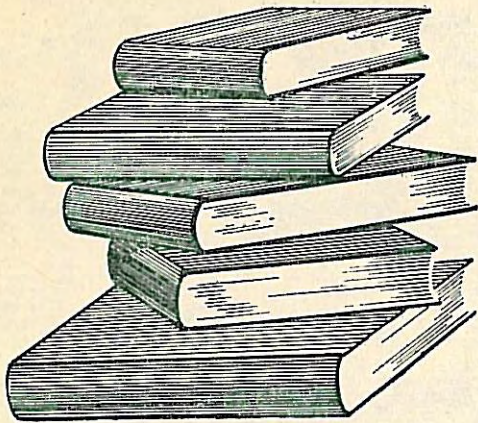
ศัพท์ชัช ฉนัตพจนานาตย

เรียบเรียงจากหนังสือ

อนุสรณ์งานฌาปนกิจ

นายยงยศ ปฏิพิมพาคม (อ.บ.)

รายนามผู้จัดทำ

สารานุกรม : พิทักษ์ ศรียานนท์

สารานุกรมรอง : เกริกเกียรติ เอกพจน์

กรรมการ : พงศ์ศักดิ์ มณีรัตน์

กรรมการ : บุญกิจ ชำรงวิทย์

กรรมการ : ชูเกียรติ วงศ์วานิช

กรรมการ : มงคลวัฒน์ รุหานนท์

กรรมการ : ณีจวีวุฒิ แสนโกศิก

ศิลป์ : สหัชชัย ถนัดพจนามาศย์

ไมตรี ตันทวนิช

อันความกรุณาปรานี

จะมีใครบังคับก็หาไม่

หลังมาเองเหมือนฝนอันชื่นใจ

จากฟากฟ้าสุราลัยสู่แดนดิน